

Барбара Қартланд

Храмът на любовта

РЕКОРД
НА
ГИНЕС

БАРБАРА КАРТЛАНД

ХРАМЪТ НА ЛЮБОВТА

Превод: Анна Екимова

chitanka.info

Херцог Ингълбъри броди из джунглата, търсейки един приказен храм, в който открива безценно съкровище — русокосата красавица Сарида. Но боговете са решили да ги поставят пред едно последно изпитание преди двамата да постигнат отреденото им щастие.

Бележки на автора

Боробудур е най-големият будистки паметник в света. Построен е около IX век — 300 години преди Ангкор Ват и 200 години преди „Нотр Дам“.

Не след дълго Маунт Мерапи изригна с голяма сила и покрил Боробудур с вулканична пепел, скривайки го през по-голямата част от хилядолетието.

Едва през 1814 година английският генерал-губернатор на Ява Томас Стамфорд Рефълз дочул слухове за планина от будистки скулптури от камък и изпратил един инженер да провери дали това е истина.

Когато след четиригодишно английско владичество холандците се завърнали, храмът бил забравен, но през 1896 година осем каруци, натоварени с безценни скулптури от Боробудур, били принесени в дар на краля на Сиам — Чулалонгкорн, нещо съвсем типично за холандците.

Когато през 1986 година посетих Индонезия, много силно впечатление ми направи изключително сполучливата реставрация на Боробудур, но особено бях заинтригувана от храма в Плаозан — открит и възстановен едва през 1948 година.

Във всички будистки храмове открих някакъв духовен трепет, различен от чувствата, които съм изпитвала в други части на света, но това усещане бе особено силно в Плаозан, който, както разказвам в тази книга, бил построен от принцесата Шайлендра, която била будистка, и съпруга ѝ крал Ракаи Пикатан, индийският владетел на Матарам.

Точно както съм описала преживяното от героя и героинята в романа ми и аз обходих прекрасно възстановения пасаж и видях образа на краля, чието лице поразително напомняше лицето на западноевропейец. Оттук именно започна моят разказ.

ПЪРВА ГЛАВА

1900

На път от гарата към дома на губернатора херцог Ингълбъри не забелязваше познатите и претъпкани улици на Калкута.

По тях течеше безкраен човешки поток. Сред целия хаос от хора и волски каруци тук бяха и неизменните амбулантни търговци на оризови сладкиши, банани и едрозърнест индийски пипер.

Всъщност мислите на херцога бяха много далеч оттук, при великолепната сграда на Тадж Махал.

Лорд Карсън от Кедълстън бе пристигнал в Индия през 1898 година.

Голямата любов към архитектурата скоро му помогна да си даде сметка, че архитектурното наследство на тази страна е обречено на почти пълна разруха поради безразличието на индийците.

Именно затова той си постави още една цел към и без това огромните си задължения.

Искаше да осъществи план за реставрация, която да се осъществи лично под негово наблюдение.

Бе не само загрижен за индуските и ислямските паметници, но проявяваше голям интерес и към британско-индийските сгради, построени по време на господството на кралете Джордж II и Джордж III.

Съвсем естествено бе лорд Карсън да гледа на губернаторската резиденция в Калкута като на точно копие на фамилното си имение в Дарбишър. Така разсъждаваше херцогът, който си бе мислил за това да преди.

Всъщност именно граф Морнингтън беше решил през 1798, че съществуващата губернаторска резиденция, която с нищо не превъзхождала домовете на видните граждани на Калкута, била недостойна за положението, което той заемал. Наредил да я съборят.

Дворецът, който издигнал на същото място, трябвало да се превърне в символ на мощта на британската власт.

Сградата била завършена за четири години и въпреки че сумата от 63 281 лири изглеждала твърде голяма, това несъмнено била най-хубавата губернаторска резиденция на света.

И наистина блясъкът на фасадата в йонийски стил много подходеше на възхитителната простота на просторните стаи.

Беше приспособен проект от Кедълстън Хол в Дарбишър и така се появи централната част, където бяха разположени апартаментите за официалните лица и която бе свързана с четири крила посредством извити коридори.

Вицекралят много ценеше резиденцията. Херцогът също я хареса.

Когато получи покана от лорд Карсън, той не се поколеба и веднага замина за Индия.

Вицекралят му обясни, че се нуждае от помощ относно подобренията, които се канеше да направи в губернаторската резиденция.

Той също така искаше да се посъветва с херцога за прекрасните уникални храмове в Индия, които се рушаха, защото никой не проявяваше здрав разум да оцени стойността им.

Херцогът бе заинтригуван, но всъщност имаше и друга причина, поради която искаше да напусне Англия точно в този момент.

През есенния ловен сезон отношенията му с лейди Шарлот Денингтън се бяха задълбочили.

Херцогът си даваше ясна сметка, че в момента бе несъмнено най-добрата партия за брак в Англия. Неочаквано бе наследил титлата херцог след смъртта на двама по-преки наследници. Когато бе само офицер от Конната стража, жените не го преследваха така настойчиво. Въпреки че бе много привлекателен и от много добро семейство, той не беше ощастливен със земни блага. Достигна двайсет и седмата си година, без все още да се е оженил.

Всъщност херцогът се забавляваше с изисканите и много красиви жени, с които бе заобиколен Уелският принц.

Когато неочаквано стана четвъртият херцог на Ингълбъри, всичко се промени.

За него бе съвсем ясно защо сега амбициозните майки проявяваха все по-голям интерес към личността му.

Пътят му бе осеян с подходящи за брак млади момичета, които майките разпиляваха пред него като листенца от роза с надеждата, че една от тях би могла да стане неговата херцогиня.

Той обаче бе решил да не се жени, докато не сложи в ред цялото си богатство и докато не срещне жената, която ще бъде достойна да носи името му.

Бъри бяха доста стар род, водещ началото си далеч в историята през много поколения. Херцогът би могъл да потвърди, че недостойните сред тях се брояха на пръсти, но и те несъмнено никога не се бяха замесвали в скандали, нито пък бяха направили нещо, което да опетни или посрами фамилията.

В момента за брак не можеше и дума да става.

Вместо да мисли за това, той се беше заел да превърне замък Ингъл в едно от най-удобните и бляскави имения в Англия. Нямаше никакво желание да съжителства в него с някого, докато, както той самият казваше, не стане значително по-възрастен.

На тридесет и три години херцогът мислеше, че все още е млад.

В това нямаше нищо странно, тъй като той бе много интелигентен и болшинството от приятелите му бяха по-възрастни, от него.

Всички те много държаха на приятелството си с него.

Джордж Карсън, който стана вицекрал на тридесет и девет години, винаги бе изпитвал дълбока привързаност към херцога. Скоро след пристигането си в Индия той реши да го покани.

Херцогът трябваше да се погрижи за толкова неща в Англия, че не би приел така бързо и с такова удоволствие поканата на лорд Карсън, ако не беше лейди Шарлот.

Той бе осъзнал много ясно още предната година, че където и да отиде, тя неизменно го следва.

Всички бяха единомислени, че е една от най-големите красавици — на двадесет и седем години тя бе в разцвета на своя чар. Ако някоя дама от висшето общество даваше бал или голяма вечеря, името на лейди Шарлот неизменно бе в списъка на поканените. Тя несъмнено очароваше почти всеки мъж, който се запознаеше с нея.

Лейди Шарлот беше дъщеря на херцога на Кембрия. На седемнадесет години беше избягала с Филип Денингтън, който беше

много красив мъж, омайващ с чара си. Той сигурно бе изглеждал като млад бог в очите на едно седемнадесетгодишно момиче.

Филип Денингтън не заемаше високо обществено положение и херцогът на Кембрия беше много разгневен, но тъй като не можеше да направи нищо, трябваше да приеме зет си на драго сърце.

Херцогът никак не се разтревожи, когато Филип Денингтън загина. Беше паднал от коня си, докато яздеше безразсъдно по време на надбягване с препятствия.

Тогава Шарлот бе двадесет и четири годишна и колкото и странно да изглеждаше, от брака им не се бяха родили деца.

Когато годината на траура ѝ изтече, херцогът и съпругата му твърдо решиха, че дъщеря им няма да направи втора грешка.

Херцогът отвори дома Кембрия на Парк Лейн. Още с първите приеми, които дадоха там, Шарлот бе призната за красавица, предопределена да завладее висшето общество в Лондон с щурм.

Ако съпругът ѝ бе изглеждал като бог, сега тя несъмнено приличаше на богиня. Беше висока, руса, със съвършена, почти чувствена фигура, каквато бе на мода в момента. Имаше розово-бяла кожа, така пословично английска, а очите ѝ бяха светлосини като незабравки. Освен това годините, прекарани с Денингтън, който бе доста по-възрастен от нея, я бяха направили остроумна и забавна. Тя така умееше да флиртува с всеки мъж, който се приближеше до нея, че просто го омагьосваше.

Херцогът не би бил истински мъж, ако не признаеше, че лейди Шарлот е много привлекателна. Той скоро узна, че светското общество, в което и двамата се движеха, бе решило, че са идеална двойка.

Когато обядваше в Марлборо Хауз, а това се случваше често, лейди Шарлот винаги седеше до него. Когато посещаваше някоя от знатните дами, с които Лондон бе пълен, тя бе винаги там, като че ли това бе нейно право.

Той си даваше сметка, че хората говорят, за тях. Много от нещата, които се приказваха в клуба и в салоните, които посещаваше, бяха двусмислени и в тях се прокрадваше намекът, че много се бави с решението си.

Когато пожелаеше, херцогът можеше да бъде хладнокръвен, сдържан и властен също като лорд Карсън, когото често наричаха

Уарисрат от осемнадесети век, роден в друго време.

Херцогът също приличаше на такъв човек, имаше много изискано държание, което подходеше, на любовта му към великолепните къщи и архитектурните шедеври.

Когато поискаше, той можеше да вдъхва у хората страхопочитание. Той порицаваше всяко безочие с повдигане на вежди или само с един поглед на стоманеносивите си очи. Когато приятелите му проявяваха голямо любопитство по повод годеча му с лейди Шарлот, те имаха чувството, че пред тях стои айсберг. Истината бе, че херцогът всъщност си задаваше въпроса дали някога ще намери подходяща херцогиня на Ингълбъри. Лейди Шарлот би носила с достойнство семейните скъпоценности, които бяха не по-малко великолепни от бижутата на принцеса Александра.

Когато прие поканата на маркиз Морнингтън за лов на фазани през последната седмица на октомври, той ни най-малко не бе учуден, че лейди Шарлот е също сред гостите. Херцогът си даде сметка, че тя изглежда наистина пленителна, независимо от строгия си костюм от туид, който бе облякла, за да придружава ловците. Тя беше до него по време на първата гонка. В присъствието на слугата, който зареждаше пушката му, лейди Шарлот развеселяваше херцога и флиртуваше с него с такъв финес, че той не можеше да не се възхити на изискаността ѝ. Тя несъмнено би била прекрасна домакиня в Ингълбъри Хаус на Парк Лейн, а той беше сигурен, че би се справила чудесно и в имението му в провинцията.

Все още не я беше поканил в замъка Ингъл по простата причина, че нещата биха изглеждали твърде явни в очите на „ястребите“, които ги наблюдаваха. Всички биха очаквали именно там, в оранжерията или в огромната картинна галерия, той да „изстреля въпроса“, както грубо се изразяваха.

Галерията бе едно от първите помещения в къщата, чиято подредба бе променил.

След като херцогът повали два едри фазана с точните си изстрели, лейди Шарлот ахна от изненада и възхищение и в този момент тя бе очарователна.

„Какво чакам още?“ — питаше се мислено херцогът късно същата вечер.

Тя бе слязла за вечеря облечена в рокля от син шифон, който се отразяваше в цвета на очите ѝ. Херцогът ясно осъзна, че всички присъстващи жени изпитват ревност към нея, така както всички мъже му завиждат. Присъстващите се стараеха да покажат по-осезателно отпреди, че е само въпрос на време двамата да се оженят. Това го караше да изпитва раздразнение. Херцогът не каза нищо, когато Маркиза Морнингтън — близо седемдесетгодишна вдовица, игриво потупа ръката му с ветрилото си, когато той ѝ пожела лека нощ.

— Твърде мудар сте, младежо — каза му тя с писклив глас. — Спомнете си баснята за костенурката и заека и внимавайте да не би костенурката да ви се изплъзне под носа, когато най-малко очаквате! — Тя се разсмя на собствената си шега, показвайки пожълтелите си зъби.

Херцогът усети как настръхва. Повече от всичко ненавиждаше да обсъждат личните му работи на обществено място. Забеляза, че някои от гостите, които бяха чули думите на вдовицата, се подсмиваха прикрито.

Мълчаливо позволи на прислужника си да му помогне да се съблече. Едва когато остана сам, си каза, че хорското любопитство и постоянната намеса в личния му живот са му дошли до гуша. Щеше да се ожени, за когото иска и когато поиска и за нищо на света нямаше да се остави да го подтикват към брак разни стари жени или който и да било друг, който има безочieto да се опитва да му се бърка.

И точно тогава за негово учудване вратата на спалнята му се отвори и лейди Шарлот влезе. Той остана изненадан, въпреки мисълта, която му мина през ума, че тя е вдовица и вероятно си има любовник. Но дори и това да беше така, никой не му го бе споменавал. Когато се срещнеха, тя като че ли винаги му посвещаваше цялото си внимание и той никога не се бе замислял, че има друг, с когото тя бе в по-интимни отношения. Внезапно му хрумна мисълта, че дори не я бе целунал и тя сигурно се чувстваше засегната от безразличието му. Във всеки случай, вместо да предложи той да отиде при нея, тя бе дошла при него, положение, в което той се чувстваше много объркан и несигурен какво да предприеме. Но ето, че за него не бе необходимо да взема решение. Лейди Шарлот бе намислила какво да прави и когато се пхна в леглото до него, изобщо не стана въпрос той да решава дали иска или не иска това да се случи.

Много по-късно лейди Шарлот промърмори, опряла глава на рамото му:

— Обичам ви, Виктор, и не бих могла да си представя друг по-прекрасен и вълнуващ мъж!

Херцогът бе чувал тези думи и от други жени и затова не беше особено учуден от начина, по който лейди Шарлот реагира на любовните му ласки. Всичко бе изпълнено с много страст и беше невероятно пламенно.

Това също не го учудваше.

В същото време той малко цинично си даваше сметка, че жените с розово-бяла кожа, които приличаха на истински англичанки, в леглото винаги бяха страстни като тигрици.

— Направихте ме много щастлив, Шарлот — промълви нежно той.

Тя повдигна глава от рамото му и го погледна, изричайки гальовно:

— Това е желанието ми. Вие знаете, Виктор, че ви обичам!

Той не ѝ отговори. По-лесно му беше да целуне устните ѝ, които бяха много близо до неговите, отколкото да каже нещо.

Едва когато тя си отиде, той осъзна, че сега вече е много сериозно въввлечен, нещо, което се бе старал да избегне. Лейди Шарлот бе показала много ясно какво иска.

Именно защото всичко изглеждаше толкова очевидно, цялото му същество се разбунтува срещу натиска да го накарат да вземе решение, преди да е готов да го стори сам.

Може и да бе муден, може и да се държеше уклончиво, може би костенурката наистина щеше да му се изплъзне, както се бе изразила старата вдовица. Но той ясно съзнаваше, че бракът е нещо, което трае цял живот. Херцогът нямаше никакво желание да се озове в положението на толкова много мъже, негови съвременници.

Всички, които бяха част от кръга на Марлборо Хаус, ясно съзнаваха, че съпрузите, които рано вечер се събираха в клубовете Уайтс и Буудлс, добродушно разчистваха пътя на любовниците на съпругите си, които заемаха мястото си в домовете им.

Херцогът би желал да се надява, че жена му ще му бъде вярна, колкото и това да изглеждаше неразумно в очите на светското общество.

Не можеше да си представи нещо по-унизително от това да си дава сметка, че друг мъж се радва на обичта на жена му и че друг мъж се наслаждава на ласките, които принадлежат именно на него.

Фактът, че Шарлот бе дошла в стаята му, и начинът, по който тялото ѝ се бе сляло с неговото, го караше да изпитва чувството, че несъмнено това не ѝ се случваше за първи път. Тя бе вдовица и той не я осъждаше за поведението ѝ, но ако му станеше съпруга, би било съвсем различно.

И тогава той осъзна решително и безвъзвратно, че няма да се ожени за лейди Шарлот и нищо и никой не би могъл да го принуди да промени решението си.

Докато бяха на гости у маркиза тя го посещаваше всяка нощ и вечерта преди заминаването за Лондон го бе запитала с копнеж:

— Кога ще се видим отново?

Съвсем ясно бе какъв отговор очаква тя от него. Докато го целуваше по бузата и притискаше тялото си до неговото, херцогът като че ли почувства, че го хипнотизират, за да изрече думите, които се искаха от него.

Ето защо, когато видя писмото на лорд Карсън, което го очакваше при завръщането му в Лондон, херцогът изпита облекчение.

Той веднага взе решение да замине, телеграфира на вицекраля, че приема поканата му и за учудване на цялото семейство потегли след три дни.

Не се сбогува и не уведоми дори най-близките си приятели къде отива. Само каза на секретаря си колкото е възможно по-дълго да отлага отговора на всякакви въпроси относно местонахождението му.

Не трябваше и дума да става за това някой да го придружи по време на пътешествието му. Това би било възможно ако пътуваше по суша, за да стигне до пътническия параход, на компанията „П&О“, в който бе запазил каюта от Марсилия или може би Неапол.

— Искам да избягам — каза си херцогът, свивайки устни.

Всеки ден пристигаха бележки, ухаещи на парфюма на лейди Шарлот, дойде покана за лов от херцога на Кембрия. Херцогинята също го покани на вечеря в края на седмицата.

Херцогът си мислеше със задоволство, че по времето, за което му бяха отправени поканите, той щеше да се намира в открито море.

С прекрасните си организаторски умения той успя да се измъкне без никакви затруднения.

Багажът бе подреден и готов и прислужникът му очакваше заминаването с не по-малко нетърпение от него самия.

Едва когато корабът мина през Суецкия канал и навлезе в Червено море, херцогът се почувства наистина свободен.

Мислеше си, че лейди Шарлот ще го чака да се завърне, но той щеше да се справи с този проблем, когато му дойде времето. Междувременно той знаеше от това, което Джордж Карсън му бе писал в писмото си, че Индия ще му хареса повече от всеки друг път. Бе прекарал няколко месеца в тази страна, придружавайки главнокомандващия на полка в качеството си на адютант по времето, когато маркиз Дюфрен изпълняваше длъжността вицекрал. Не бе имал възможността да разгледа добре страната, защото бе прекарал много скучни часове по време на тържествени приеми, градински увеселения, дълги вечери и балове.

Беше прав, като подозираше, че сега Джордж Карсън ще му предложи да прекара времето си по съвсем различен начин.

Веднага щом пристигна, беше запознат с подобренията в губернаторския дом. Те включваха електрическо осветление, зидани вани вместо старите боядисани в зелено дървени корита, електрически асансьори и вентилатори. Херцогът одобри идеята на вицекраля да запази старите ръчни люлеещи се платнени ветрила в мраморната зала и в парадните апартаменти, тъй като бе предпочел тяхното ритмично поклащане пред това, което наричаше грозен анахронизъм на въртящи се перки.

— Истинско великолепие, Джордж! — възкликна херцогът. — Точно така съм си го представял.

— А сега ела да видиш какво още съм направил — каза вицекралят.

Той извади снимки, които привлякоха вниманието на херцога и силно го развълнуваха. Чувстваше се така, като че ли беше видял някоя много красива жена. Тадж Махал в Агра, перла с неизразима красота, чийто блясък сега бе помръкнал от липсата на грижи и от безпощадните природни стихии. Сега всичко това бе замърсено,

порутено и трябваше незабавно да бъде възстановено. Същото можеше да се каже и за Бисерната джамия в укреплението в Лахор — Акхарийския град Фачпур Сикри, изоставено, след като войната в Египет бе завършила с поражение.

На снимките бяха показани и дворецът в Мандалей, и развалините на Буапур, и дузини храмове, джамии и дворци, чиято красота нямаше равна на себе си никъде другаде по света. Всички тези паметници щяха да бъдат загубени за бъдещите поколения поради глупостта на индийците и безразличието на англичаните.

— Ще ми помогнеш ли? — попита вицекралят непринудено.

— Разбира се — отвърна херцогът.

Той веднага се отправи към Агра и онова, което видя там, така го очарова, че остана много по-дълго отколкото лорд Карсън бе предполагал. Но преди неохотно да се завърне в Калкута, херцогът ускори хода на реставрацията, започната от Карсън. На връщане спря, за да разгледа един храм, потънал в растителност, под която бе скрита изящна резба. Успя да запечати всеки един детайл от тази красота върху многобройните снимки, които направи с един от новите си фотоапарати, донесени от Англия.

Каретата премина през великолепната порта на губернаторския дом и ездачите, съпровождащи екипажа, скочиха от конете, преди да са стигнали входа. Херцогът беше нетърпелив като ученик и бързаше да разкаже всичко на лорд Карсън, защото знаеше колко ще го заинтригува.

Един от адютантите на вицекраля чакаше да го посрещне и когато слезе от каретата, той му каза:

— Добър ден, Хенкок. Всичко наред ли е?

— Да, Ваша Светлост. Негово превъзходителство очаква с нетърпение вашето завръщане. Той се надява да ви види веднага щом може да се освободи от една среща, която вече както подозирам се оказа извънредно отегчителна.

Херцогът се засмя.

— Трябва да ми дадеш време да се изкъпя.

— Предполагам, че във влака е било много горещо — каза капитан Хенкок.

— Почти непоносимо! — съгласи се херцогът. — И все пак бях много благодарен, че пътувам при такива удобства.

Наскоро боядисаният в бяло влак на вицекраля беше предоставен на негово разположение. Това несъмнено му бе дало възможност да пътува много по-удобно, отколкото ако бе принуден да използва обикновен транспорт. Влаковете вдъхваха респект у индийците, защото ги смятаха за „вълшебни чудовища“.

Но те винаги бяха претъпкани и се движеха със закъснение, въпреки усилията, които англичаните полагаха, за да предотвратят това.

Херцогът се отправи към североизточното крило, където знаеше, че ще бъде настанен. Въпреки великолепието и красотата на двореца на лорд Морнингтън удобствата не бяха такива, каквито се очакваше. Макар и обширна, къщата не разполагаше с достатъчно спални. Когато се организираха големи празненства, се налагаше да настаняват гостите в шатри, разпънати на моравата пред двореца. Въпреки това стаите на херцога, същите, в които бе настанен, преди да замине, бяха много удобни и тъй като електрическите вентилатори работеха, в тях не се усещаше силната горещина.

— Надявам се, че ще намерите всичко, от което се нуждаете, Ваша Светлост — каза капитан Хенкок почтително.

— Разбира се — отвърна херцогът. — Кой друг е отседнал тук?

Капитан Хенкок изреди на един дъх имената на доста хора и на херцога му се стори, че болшинството от тях звучат еднакво. После поемайки си дъх, капитанът добави:

— Вчера пристигна една голяма красавица, която надявам се Ваша Светлост добре познава.

Последва кратка тишина, преди херцогът да попита:

— И коя е тази особа?

— Лейди Шарлот Денингтън. Тя изяви желание да ни посети и Негово превъзходителство, разбира се, я прие с голямо удоволствие, тъй като познава баща ѝ, херцога на Кембрия.

— Да, разбира се! — промълви херцогът машинално.

Когато освободи адютанта, той отиде намръщен до прозореца и се загледа в градината. Питаше се как Шарлот бе посмяла да го последва толкова явно. Но в края на краищата не можеше да направи нищо и почти нямаше какво да каже. Ясно съзнаваше, че като тигрица, дебнеща в джунглата, тя чака да се нахвърли върху него.

— Няма да се ожения! Наистина няма! — повтаряше си той сърдито.

Чудеше се как би могъл да избегне капана, който тя му беше поставила. Даваше си ясна сметка, че светското общество бързо ще узнае къде е тя и че двамата са заедно. Разбираше, че с ловките си маневри иска да го принуди като джентълмен да не допусне да се опетни репутацията ѝ и да сложи на ръката ѝ венчалния пръстен. Шарлот наистина бе много хитра. Херцогът се почувства като подгонен звяр, който усеща, че е притиснат отвсякъде и няма възможност да се измъкне.

— Какво да направя? — питаше се той. — Какво, по дяволите, да предприема?

Чудеше се дали да не каже на вицекраля, че е крайно наложително веднага да се върне при Тадж Махал, за да наблюдава работата по реставрацията. Друга възможност бе да тръгне на обиколка из Индия, за да разгледа всичките паметници, чиито снимки лорд Карсън му бе показал. Но беше сигурен, че ако изяви подобно желание, лейди Шарлот много енергично ще настоява да го придружи. Ако тя помолеше вицекраля или още по-лошо, ако поискаше разрешение от нежната му съпруга Мери, която винаги мислеше само най-хубави неща за хората, би му било невъзможно да откаже да я вземе със себе си.

Херцогът се изкъпа и се преоблече. Беше почти готов, когато един прислужник, облечен в униформа в яркочервено и златно, каквато носеха служителите на вицекраля, дойде да му каже, че лорд Карсън го очаква. Херцогът взе записките си.

След това измина прекалено дългото разстояние между спалните помещения и личната всекидневна на вицекраля, която се намиреше в югозападното крило. Когато влезе в стаята, той с облекчение видя, че лорд Карсън е сам и седи зад бюро, отрупано с книжа. Лордът стана и на лицето му се появи израз на задоволство, който му придаваше много младежки вид.

— Вие се върнахте, Виктор! — възкликна той. — Толкова се радвам да ви видя!

— Имам да ви разказвам много неща — каза херцогът.

— Очаквам да чуя всичко — възкликна лорд Карсън. — Аз също искам да ви кажа нещо, което несъмнено ще ви изненада.

Херцогът очакваше с голямо нетърпение да покаже снимките и да прочете бележките си, затова не обърна особено внимание на думите на лорд Карсън.

Едва час по-късно, когато той разказа с подробности какво бе видял, вицекралят се облегна на стола си и заговори:

— Не можете да си представите колко ми помогнахте Виктор, и аз не бих могъл достатъчно да ви се отблагодаря за всичко, което направихте за мен. Но Бог ми е свидетел, че остава още толкова много.

— Поне започнахме — отвърна херцогът. — Съгласен съм с вас, че е нужен един човешки живот или дори няколко, за да се спаси всичко, което се намира в страната.

Докато изричаше тези думи, той си мислеше, че точно сега е моментът да подхвърли на лорд Карсън, че трябва да тръгне на друга експедиция и то сам.

Но преди херцогът да заговори, лордът каза:

— Получих писмо, което ще ви учуди така, както учуди и мен. Имам чувството, че нещо трябва да се направи. Освен това съм сигурен. Че вие сте единственият човек, който би могъл да ми помогне.

Херцогът слушаше, като се питаше какво ли би могъл да му каже вицекралят. Не можеше да се освободи от мисълта, че Шарлот очаква появянето му. Той си мислеше, че тя навярно бе твърдо решена да съобщи на семейство Карсън какви точно са отношенията ѝ с херцога. Щеше да го направи така ловко и с такава изтънченост, че те дори не биха се досетили каква актриса е. В същото време щеше да покаже много ясно, че тя е бъдещата херцогиня на Ингълбъри.

„Какво бих могъл да направя?“ — отчаяно се питаше наум той.

Съвсем по детски изпитваше желание да притежава вълшебно килимче, на което да отлети далеч от резиденцията на губернатора и да се озове в друга част на света, където тя не би могла да го настигне.

Вицекралят намери писмото, което търсеше, и докато го разгъваше каза:

— Накарах да го преведат на английски, защото си помислих, че и на двамата ще ни бъде по-лесно да го разберем. Но мисля, че вие всъщност говорите явански.

— Явански? — попита херцогът недоверчиво.

Вицекралят кимна.

— Писмото е от султана на Джакарта. Пише ми поверително, защото както се изразява самият той много цветисто, научил за намеренията ми да възстановя съкровищата на Индия и на колене ме моли да му помогна.

— По какъв начин? — попита херцогът.

— Сигурно сте чували за великолепия храм Боробудур.

Херцогът се замисли за момент, преди да отговори.

— Храмът се намира в централната част на остров Ява и ако не греша, бе открит от Стамфорд Рефълз, когато изпълняваше длъжността заместник-губернатор на Ява по време на кратък период от британското управление през Наполеоновите войни.

— Точно така! — възкликна вицекралят. — Знаех си, че ако не друг, вие ще си спомните, че през 1814 Рефълз нареди храмът да бъде разчистен.

— И какво стана след това? — попита херцогът.

— Възстановителните работи трябваше да продължат, но холандците дойдоха на власт — отвърна вицекралят.

— Султанът писа ли ви за това? Не мисля, че бихте могли да направите нещо, а и холандците едва ли ще приемат радушно намесата ви.

— Султанът ясно осъзнава това, но ми съобщава, че е научил за друг храм с голямо историческо значение, който се намира близо до Джакарта.

Вицекралят замълча за момент, а след това продължи:

— Според султана този храм все още не е разчистен и холандците не знаят за него.

Херцогът повдигна вежди, но не каза нищо, защото вицекралят продължи:

— Султанът казва, че храмът е уникален и затова иска, всъщност ме моли настоятелно самият аз да отида там, което, разбира се, е невъзможно. В такъв случай би трябвало да изпратя някой, който да попречи храмът да бъде осквернен.

— Кой би могъл да го оскверни? — попита херцогът.

— Най-вероятно крадци, ако храмът бъде разчистен и отворен за изследователите.

Херцогът въздъхна.

Често бе слушал подобни разкази в Гърция и Египет и навсякъде по света, където имаше ценни исторически предмети, които биха могли да се продадат на колекционерите.

— Искам да прочетете писмото на султана — каза вицекралят. — Имам чувството, че си струва да посетите Джакарта.

Херцогът го загледа с учудване, преди да попита:

— Сериозно ли говорите?

— Напълно сериозно — отвърна лорд Карсън. — И тъй като познавам великолепието на Боробудур, което явно има стойност само за англичаните, чувствам, че би ми било невъзможно да пренебрегна молбата на султана.

Той спря, преди да добави:

— Човек никога не знае, дали тук не се крие друг Боробудур, който би могъл да бъде спасен за поколенията не само от разруха, но и от холандците, които не изпитват никаква почит към източните религии и естествено към съкровищата на Ява.

Лорд Карсън говореше разпалено, защото бе ревностен привърженик на историческите реликви и искаше, да ги предпази от човешкото нехайство и разрухата.

Докато го слушаше, херцогът осъзна, че това за него всъщност бе пътят на спасението.

ВТОРА ГЛАВА

Херцогът се почувства щастлив и си помисли с облекчение, че вицекралят бе намерил разрешение на неговия проблем. След това забеляза, че лорд Карсън все още държи в ръцете си писмото на султана. По израза на лицето му херцогът разбра колко ядосан е неговият приятел.

— След като получих това писмо — каза вицекралят, — събрах съвсем тайно, разбира се, някои сведения.

Херцогът изглеждаше озадачен, но не го прекъсна и лордът продължи:

— За мой ужас научих, че преди четири години, през 1896, по повод посещението на краля на Сиам — Чулалонгкорн, холандски служители му подарили няколко коли, натоварени с уникални реликви от Бوروبудур.

— Не мога да повярвам! — възкликна херцогът.

— За съжаление това е истината — каза лорд Карсън. — Подаръкът съдържа трийсет релефа, пет статуи на Буда, два лъва и една скулптура на свещеник.

— Как е възможно да направят такова нещо! Изглежда просто невероятно! — възкликна херцогът.

— Много от тези уникални произведения на изкуството вече се намират в частни колекции и са безвъзвратно загубени — каза лорд Карсън с горчивина.

След като помълча малко, той добави:

— Освен това, както вие сам ще се убедите, Виктор, крадците също са направили своето и хиляди други малки, но безценни предмети са изчезнали безследно.

— Не мога да повярвам, че холандците толкова безотговорно обричат съкровищата на Ява на разруха! — каза херцогът.

Изричайки тези думи, той си даваше сметка, че холандците не проявяват особен интерес към източните култури. До него бяха

достигнали слухове за небрежното им отношение към храмовете в Бали.

Лорд Карсън се облегна на бюрото си.

— Сега разбирате, Виктор, какво имам предвид, когато ви казвам, че тайно трябва да помогна на султана, без холандците да разберат, че проявявам някакъв интерес!

— Струва ми се, че това би било невъзможно — възкликна херцогът.

— И аз мислех така, но след като прочетох подробното му писмо, разбрах, че холандците не са научили за храма, за който ми съобщава. Очевидно се е доверил само на един от най-близките си съветници.

Херцогът се облегна удобно на стола.

— Какво предлагате да направя?

Лорд Карсън се усмихна.

— Отговорът на въпроса ви е следният: да заминете за там възможно най-бързо и ако не друго, то поне да попречите на крадците да осквернят храма.

— Мислите, че те вече са търсували там?

— В писмото си султанът изразява съмнение, че крадците замислят нещо.

Херцогът замълча за момент, а след това каза:

— Когато получих поканата ви и напуснах Англия, оставих яхтата си в корабостроителницата за ремонт. Поръчах на секретаря си да ми я изпрати възможно най-бързо, след като бъде готова.

Лорд Карсън каза с усмивка:

— Мога да ви уверя, че тя вече е в пристанището!

Херцогът се засмя.

— Джордж, вие сте наистина невероятен! — възкликна той. — Питам се дали нещо, колкото и дребно да е то, убягва от орловия ви поглед.

— Когато мога, следя всичко! — отвърна вицекралят.

— Струва ми се, че ако искам да пристигна в Ява, без никой да забележи — продължи херцогът, — трябва да пътувам до там със собствената си яхта и, разбира се, под друго име.

— Вече съм обмислил всичко — каза вицекралят. — Бъри е съвсем обикновено име, поне в Ява.

Херцогът отново се засмя.

— Семейството ми би се почувствало оскърбено, но аз нямам нищо против това име, стига само да сте сигурен, че султанът ще разбере и ще ми се довери по същия начин, както се доверява на вас.

— Това не бива да ви притеснява — отвърна вицекралят. — Писмото беше донесено от един от личните адютанти на султана, който остана да чака вашето завръщане.

Очите на херцога заблестяха.

Той не каза нищо, но се досещаше с какво удоволствие приятелят му ще опише с подробности сложния план, който бе намислил.

— След като се съгласихте да изпълните молбата ми — продължи лорд Карсън, — яванецът ще потегли утре с отговор до султана, в който му пиша да ви посрещне веднага щом пристигнете. За него вие сте господин Бъри. Той трябва да се погрижи, холандците да не разберат, че му гостува англичанин.

— Много съм ви благодарен — възкликна херцогът с лек сарказъм в гласа, — че няма да ме карате да се преобличам в саронг или казано на явански — каин.

— Струва ми се — каза вицекралят, — че така както сте облечен сега, ще се харесате много на девойките.

— Девойки! — възкликна херцогът. — Тъй като няма да ми бъде позволено да видя никоя от наложниците на султана, то единствените жени, които ще радват погледа ми, ще са изваяните от камък образи.

На вицекраля това му се стори забавно. След като се пошегува с херцога, той попита сериозно:

— Кога мислите да тръгнете?

— Утре — отвърна херцогът, — но при известни условия.

Вицекралят повдигна вежди, преди да го запита:

— И какви са те?

— Не искам никой, нито дори съпругата ви, да знае къде отивам. Когато изчезна от губернаторската резиденция, вие просто ще кажете, че сте получили важно съобщение от хората, натоварени с възстановяването на Тадж Махал, и че по ваше нареждане е трябвало да замина спешно, за да видя какво не върви.

След думите на херцога последва кратко мълчание. После лорд Карсън попита:

— Има ли някаква основателна причина за тази голяма тайнственост?

— Много основателна — отвърна херцогът. Изричайки тези думи, той стана от стола си, отиде до прозореца и се загледа в градината.

Слънцето се показваше над дърветата като огнена топка. Многобройните градинари поливаха тревата, за да я поддържат свежа и зелена. Други се занимаваха с цветята.

Херцогът си помисли, че градината не е царство само за цветята и насекомите.

Няколко генерал-губернаторски съпруги, включително и лейди Канинг, се бяха оплакали от маймуните.

Една маймуна, бе нахлула в будоара на лейди Канинг и беше направила големи пакости, от което пострада и папагалът на прислужницата ѝ — францужойка. Но най-вече дамата бе разтревожена от прилепите.

— Една нощ — бе споделила тя, — в спалнята ми летяха с писък пет прилепа.

Въпреки че херцогът бе в губернаторския дом само от няколко дни, той вече знаеше и за досадните чакали.

През нощта те излизаха от каналите и виеха в храсталаците.

Един от адютантите му каза, че най-неприятни бяха вонящите котки цибетки, които се изкатерваха до покрива по колоните и водосточните тръби.

Понякога те дори влизаха в спалните в южното крило. Мери Карсън му бе разказвала как, събуждайки се една нощ, бе видяла една с тяло, дълго пет фута, да пие мляко от чашата до леглото ѝ.

Херцогът си мислеше, че всичко това звучи преувеличено. От друга страна бе склонен да повярва, че лорд Карсън, от чийто поглед не убягваше нищо, бе унищожил повечето от тези животни.

Същото се отнасяше и за огромните прилепи, които прелитаха от дърво на дърво.

Съзнанието му бе заето с тези подробности, защото си мислеше за лейди Шарлот, която бе опасна като див звяр.

Дали щеше да се изкачи по водосточната тръба или да слезе от покрива, тя така или иначе щеше да се вмъкне в спалнята му тази нощ.

Най-накрая лорд Карсън наруши дългото мълчание с думите:

— Какво има, Виктор? Зная, че нещо ви тревожи. Това мълчание не е характерно за вас.

Инстинктивно херцогът щеше да му отговори, че едно от нещата, които му бяха най-неприятни, бе да обсъжда любовните си приключения.

Но той ясно си даваше сметка, че в момента, в който лорд Карсън и съпругата му го видеха заедно с лейди Шарлот, тя непременно щеше да съумее да ги убеди, че двамата са лудо влюбени.

— Сред вашите гости се намира една личност — каза той най-после, — която ме последва чак до Индия. Признавам съвсем откровено, Джордж, че избягах, за да се отърва от нея, но тъй като тя е много упорита, когато иска да постигне целта си, единственият начин да се спася от нея е да изчезна.

Херцогът знаеше, че това, което бе казал, е достатъчно за лорд Карсън да се досети кого има предвид и като човек с бърз и ловък ум, да разбере какви точно са намеренията му.

След кратка пауза лордът каза:

— В такъв случай би било най-добре да заминете призори.

— Точно това бих искал да направя — отвърна херцогът.

— Чудесно — съгласи се лорд Карсън. — Всичко ще стане както желаете. Един от моите адютанти ще ви чака с карета, за да ви откара на пристанището. Никой, повтарям, абсолютно никой, няма да узнае къде отивате.

Херцогът въздъхна с облекчение.

— Благодаря ви, Джордж, много съм ви признателен.

— Всичко, от което се нуждаете, ще бъде приготвено — каза лорд Карсън отсечено, като че ли даваше заповеди сам на себе си. — Капитанът на яхтата ви ще има на разположение карти, които ще му помогнат да открие онова място на брега, което се намира най-близо до Джакарта.

Той спря, преди да продължи.

— За вас няма да е трудно да намерите някакъв транспорт, дори и не много удобен, за да пристигнете при султана, но аз се заинтересувах и разбрах, че Джакарта е на не повече от тридесет мили разстояние от морския бряг.

— Благодаря ви — каза отново херцогът.

Вицекралят натисна един бутон на бюрото си. След няколко минути вратата се отвори и адютантът му влезе.

— Очакват Ваше превъзходителство в тронната зала! — съобщи той.

Вицекралят излезе от стаята, без да каже нито дума повече на приятеля си.

Херцогът се настани в едно удобно кресло и взе вестниците, които бяха пристигнали от Англия тази сутрин.

Той не си направи труда да се присъедини към останалите гости, преоблече се за вечеря и нарочно слезе почти в последната минута.

Когато най-после стигна до голямата гостна, му се стори, че двамата адютанти, които стояха, на пост, го погледнаха с упрек, изнервени от закъснението му.

Имаше време само да поздрави някои от гостите, събрали се в обширната, но удобна зала, която се използваше при такива случаи.

Джордж Карсън държеше на навиците и традициите в губернаторската резиденция повече от когото и да било от своите предшественици и затова всичко протичаше със съответните церемонии.

Всъщност той управляваше вицекралството по безупречен начин.

Докато херцогът минаваше през многобройните стаи и слизаше по стълбите, видя, че лорд Карсън е възстановил и осъвременил сградата, мебелирал я е модерно и е попълнил празнините в колекцията от портрети.

Херцогът беше във вечерно облекло и носеше всичките си отличия. Това му придаваше наистина внушителен вид. Той поздравяваше тези от гостите, с които се познаваше, а един от адютантите го представи на някои от новодошлите.

Дълго преди да стигне до лейди Шарлот, той забеляза сияещия ѝ поглед, насочен към него.

Изключителната ѝ красота бе подчертана от блясъка на бижутата ѝ, които засенчваха тези на другите жени.

Диадемата ѝ от тюркоази и диаманти се допълваше със синевата на очите ѝ, а бялата кожа, на шията ѝ изглеждаше ослепителна под огърлицата от същите камъни.

Със своята изящност роклята ѝ бе достойна за прием в Бъкингамския дворец. В ръката си държеше рисувано ветрило със седефена дръжка.

— Надявам се, че познавате лейди Шарлот Денингтън, Ваша милост — произнесе адютантът.

Но когато лейди Шарлот протегна ръка към него, херцогът се обърна.

Друг адютант даде знак и гостите бързо се придвижиха до определените им места и застанаха сковано, почти мирно.

Вратата се отвори и вицекралят и съпругата му влязоха.

От двете, им страни ги придружаваха адютанти. Те преминаха покрай гостите и ги поздравиха — дамите се поклониха, а господата сведоха глави като пред кралски особи.

В залата се чуваха само поздравите, отправени от вицекраля и съпругата му, и отговорите на поздравените.

Когато формалностите приключиха, всички се отпуснаха и се разнесе приглушен шепот.

Херцогът нямаше време да разговаря с лейди Шарлот, въпреки че забеляза как тя се приближава към него.

Вицекралят се отправи към банкетната зала и гостите го последваха.

Херцогът придружаваше съпругата на френския посланик, която беше жена с голям чар.

Тъй като познаваше Париж добре и бе срещал много от нейните роднини и приятели, те поведоха интересен разговор.

Херцогът не можеше да не забележи как лейди Шарлот непрекъснато го следи с поглед от другата страна на масата.

Лейди Карсън седеше до него и разказваше нещо, но на херцога му бе трудно да се съсредоточи върху думите ѝ.

Хората, които мислеха, че вицекралят е претенциозен човек с тежък характер, обожаваша Мери Карсън.

Тя бе американка и едва когато пристигнаха в Бомбай през 1898 година, си даде сметка, че положението, което щяха да заемат със съпруга си, би ги обрекло на голяма изолация.

В едно от писмата си до херцога тя бе писала: „Все едно, че сме монарси“.

Пътническият кораб, с който пристигнаха, бе спрял до специална площадка, покрита с червен плат и след приветствените речи те изминаха седемте мили до резиденцията на губернатора по претъпканите улици сред шпалир от войници.

Над главите им държаха златен чадър, един от най-древните и почетни кралски символи на Индия.

Мери прие с удоволствие безкрайното великолепие и блясъка, с които бе заобиколена от този момент.

Тя като че ли нямаше нищо против да я разглеждат и винаги съумяваше да намери подходящата дума или жест.

Инстинктът ѝ бе безпогрешен, когато трябваше да реши дали да даде преднина на съпруга си или тя да застане пред него.

За индийците не беше тайна, че двете най-важни особи в страната им са изпълнени с голяма любов един към друг, а това бе народ, който се прекланяше пред Кришна, бога на любовта.

Съвсем естествено бе, че за Мери къщата бе необикновена и както писа на близките си „твърде неудобна“.

Много трудно бе да се облича човек на светлината на свещите, които опушваха всичко наоколо, а приятелите ѝ в Англия не можеха да проумеят как е възможно кухнята да не е в къщата.

Тя се намирал на двеста ярда, в една задънена улица на Калкута и всяко ястие трябваше да бъде пренасяно до резиденцията в специални дървени кутии.

Когато пристигнаха, градините гъмжаха от ужасни животни.

Карсън нареди да стрелят по огромните прилепи, които прелитаха от дърво на дърво.

За да бъде с човека, когото обичаше, Мери Карсън се примири с всичко, дори с това, че индийският климат не влияеше никак добре на крехкото ѝ здраве.

Тя разговаряше с херцога с тих и нежен глас, като не сваляше поглед от съпруга си, като че ли искаше да се увери, че той е там.

Херцогът я наблюдаваше и си мислеше, че би искал да има за съпруга точно такава жена.

И за момент дори не би могъл да си представи, че тя ще изневери на мъжа си или ще си позволи да флиртува с друг.

Мери бе чакала дълго, за да се омъжи за Джордж Карсън, и сега като че ли казваше с поглед на херцога, че да бъдат заедно за нея е все едно да бъдат в рая.

„Лошото е — разсъждаваше мислено херцогът, когато тържествената вечеря приключи, — че на този свят има твърде малко

жени като Мери Карсън и прекалено много като лейди Шарлот Денингтън.“

Не му убягна фактът, че може би с надеждата да го накара да ревнува, лейди Шарлот проявяваше голямо внимание към привлекателния мъж, който ѝ кавалерстваше по време на вечерята.

Тя сякаш се смееше по-високо от останалите гости и няколко пъти той вдигна тост в нейна чест.

По израза на очите му херцогът отгатна, че тостовете на кавалера са изпълнени с любовни слова.

Херцогът си представи как лейди Шарлот се държи по същия начин в замъка Ингъл.

Ако такова нещо се случеше с бъдещата му съпруга, той би я ударил и несъмнено би обидил сериозно мъжа, с когото тя флиртуваше. Щеше дори да се стигне до дуел, който би предизвикал нежелателни и много неприятни последици, а един такъв скандал би трябвало да се избегне на всяка цена.

Херцогът си даваше сметка, че посещението на остров Ява ще му коства много неудобства, тъй като се налагаше да пътува инкогнито.

Вероятно щеше да се наложи да понесе много несгоди, което нямаше да се случи, ако можеше да използва титлата си.

Беше готов обаче да се примири с всичко при мисълта безпомощно да наблюдава как лейди Шарлот плете мрежите си.

Когато вечерята приключи, тези, които не бяха отседнали в резиденцията, си тръгнаха незабавно, както повеляваха индийските традиции.

Херцогът одобряваше този обичай в индийското гостоприемство, защото присъстващите не бяха принудени да проточват безкрайно визитите си и да се прозяват с часове.

Не беше необходимо да водиш безцелни разговори или пък да си принуден да слушаш, както се случваше в Англия, как нечий силен женски глас изпълнява ария от опера, съвсем неподходяща за такова място.

Гостите си тръгнаха сравнително рано и веднага след това вицекралят и съпругата му също пожелаха лека нощ на присъстващите.

Когато се ръкуваше с херцога, лорд Карсън каза:

— Последвайте ме. Искам да ви дам още някой указания!

Херцогът беше възхитен.

Той забеляза как лейди Шарлот идва към него и си даде сметка, че само след няколко секунди би било невъзможно да я избягва повече.

Последва лорд Карсън и когато двамата излязоха навън, вицекралят му каза:

— Трябва да ви дам нещо.

След това той се обърна към съпругата си с думите:

— Ще дойда скоро, скъпа. Току-що пристигна писмо и искам да го покажа на Виктор.

Мери Карсън се усмихна.

— Не се бавете, Джордж — възкликна тя. — Снощи си легнахме много късно, а днес бяхте толкова зает, че сигурно сте много уморен. — Изричайки тези думи, тя обърна изпълнен с молба поглед към херцога, който каза тихо:

— Обещавам, че няма да го задържам.

Лейди Карсън се усмихна на двамата и се изкачи по стълбите.

Херцогът и лорд Карсън се упътиха към всекидневната.

— Когато се обличах, изведнъж се сетих, че нямате никакви явански пари, а ако използвате английски лири или индийски рупии, това може да събуди съмнения.

— От години ви познавам Джордж — възкликна херцогът, — но вие непрекъснато ме изненадвате! Ако в Парламента съществуваше министър на експедитивността, този пост би ви принадлежал по право.

— На много хора им се струва, че съм прекалено експедитивен — отбеляза лорд Карсън.

В гласа му се прокрадна лека горчивина и херцогът си даде сметка, че в усилията да постигне съвършенство, лордът си бе спечелил много неприятели.

На бюрото в личния му кабинет имаше пачка пари, които той подаде на херцога.

— Тази сума ще ви бъде достатъчна, докато пристигнете при султана в Джакарта. След това той несъмнено ще ви снабди с пари и всичко друго, което ви е необходимо.

— Надявам се да бъде така — отвърна херцогът — и ви благодаря. Ако приемем, че аз ви помагам, то вие също ми помагате.

Лорд Карсън го погледна.

— Тя е много красива, Виктор. Сигурен ли сте, че не грешите?

— Напълно — твърдо заяви херцогът.

Двамата мъже изминаха обратно пътя, по който бяха дошли, и се разделиха в горната част на стълбите.

Херцогът отиде в спалнята си в северозападното крило, където го очакваше прислужникът му.

Той беше уведомил Досън, който бе на служба при него от няколко години, че тръгват рано призори на следващия ден.

Херцогът знаеше, че може да му се довери и че никой от другите прислужници няма да научи.

Още щом влезе в стаята, той забеляза, че багажът му, разопакован, преди да се преоблече за вечеря, бе отново подреден в куфарите.

Досън чакаше, за да прибере само дрехите, с които господарят му бе облечен.

Сваляйки отличията си, херцогът му каза:

— Надявам се, че няма да вдигнем голям шум сутринта. Кой са съседите ни?

Досън, който винаги знаеше всички изреди шест имена и най-после стигна до седмото, което херцогът очакваше да чуе.

— Лейди Шарлот Денингтън е настанена в ъгловата стая. Научих, че Нейно благородие е пристигнала от Англия вчера с кораб, който имал затруднения при преминаването през Бискайския залив.

— Утре ще разберем как е минало пътешествието на „Морския ястреб“ — каза херцогът небрежно.

— С него ли ще пътуваме, Ваша милост?

— Да, с него — отвърна херцогът.

— О, чудесно — възкликна Досън. — Винаги се чувствам по-добре сред хората, които говорят английски, отколкото сред тези с „изкълчените“ езици, ако Ваша милост разбира за какво говоря.

— Чудесно те разбирам — отвърна херцогът, — но се безпокоя, че това няма да е за дълго.

Досън взе обувките му и сви рамене.

— Е, ако нещо в живота ни е наред, то друго не е, и човек не може нищо да направи.

— Така е! — съгласи се херцогът.

В същото време той си помисли, че се държи като глупак.

Не се съмняваше, че в момента, в който остане сам, лейди Шарлот ще дойде в стаята му, както бе направила в Англия.

Знаеше, че ако ѝ позволи да остане, това само ще засили намерението ѝ да го накара да се ожени за нея.

И ето че изведнъж, точно в момента, когато Досън се канеше да излезе от стаята, на херцога му хрумна нещо.

През цялото време докато бе работил върху реставрацията на Тадж Махал, както и повечето индийци, бе спал на покрива, защото беше много горещо.

Не му беше минавало през ума, че може да направи подобно нещо в губернаторската резиденция.

Обръщайки се към Досън, той му каза:

— Бих предпочел да спя на открито, вместо да прекарам нощта тук, където шумът на вентилаторите няма да ме остави да заспя.

— Случайно открих, Ваша милост, че точно над тази стая покривът е равен и един от адютантите на Негова Светлост понякога спи там.

— Тогава и аз ще спя там — каза херцогът. — Отиваме веднага на покрива.

Напускайки стаята си, той се безпокоеше, да не би да срещне лейди Шарлот по пътя, но с облекчение забеляза, че всички врати наоколо са затворени.

Досън го придружи до средата на коридора до едно тясно черно стълбище, което ги изведе на покрива.

Звездите грееха ярко над главите им, а през дърветата херцогът можеше да види светлините на града.

Беше много спокойно, не се чуваше вой на чакали или шум от прилепи, тъй като лорд Карсън бе наредил да ги унищожат.

На покрива имаше три дюшека, а Досън донесе възглавница и леко одеяло.

Херцогът легна на един от дюшеците, който му се стори много удобен.

Досън сложи одеялото до него. То едва ли щеше да му потрябва, но ако все пак решише да го използва, добре беше да му е под ръка.

— Ще събудя Ваша милост в четири и половина — каза Досън.

— Бъди точен — отвърна херцогът. — Благодаря ти.

— Лека нощ, Ваша милост.

Прислужникът се отдалечи и херцогът си помисли, усмихвайки се едва забележимо, че ще спи спокойно, без да се страхува, че лейди Шарлот би могла да го обезпокои.

Досещаше, че на адютантите ще им е много забавно, когато разберат къде е прекарал нощта.

Щеше несъмнено да разкаже за това на лорд Карсън, когато той се интересува дали херцогът е успял да се измъкне без каквито и да било трудности.

Ако лейди Шарлот вдигнеше шум около техните отношения, щеше да ѝ бъде трудно да докаже нещо конкретно.

„Постъпих много умно — мислеше си херцогът, възхищавайки се сам на себе си. — В бъдеще ще се опитам да стоя настрани от всички жени, които биха искали да се омъжат за мен.“

Докато разговаряше сам със себе си, херцогът реши, че ако му потрябва дамска компания или по-интимни отношения, на разположение му бяха омъжените красавици от обкръжението на Уелския принц.

Подобно на очарователната съпруга на френския посланик, с която бе разговарял тази вечер, и те бяха готови да отправят предизвикателни погледи към всеки мъж, който се изпречеше на пътя им.

— Ще си остана ерген поне през следващите двайсет години — реши херцогът.

Той затвори очи, защото звездите бяха толкова ярки, че не му позволяваха да заспи.

* * *

Херцогът спеше дълбоко, когато чу Досън да го буди с тих глас:

— Ваша Светлост, часът е точно четири и половина!

Разсъни се изведнъж, защото бе свикнал да става рано, а още повече сега щеше да избяга от лейди Шарлот ѝ да започне нова и вълнуваща авантюра. Беше различно от всичко преживяно. Бе пътувал много, но откакто наследи херцогската титла, стана толкова важна личност, че навсякъде, където отидеше, го придружаваха прислужници, важни чиновници или адютанти.

Когато отиваше в замъка Ингъл, пътуваше в собствения си частен влак, същото бе и когато посещаваше Шотландия.

След като херцогът взе решение да замине за Индия, въпреки че не разполагаше с много време, за секретаря му не беше никак трудно да му осигури една от най-люксовите каюти на борда на пътническия кораб на компанията „П&О“.

На негово разположение бе и съседната каюта, превърната във всекидневна.

Прислужникът му се настани отсреща, на същата палуба.

Всъщност херцогът, подобно на лорд Карсън бе свикнал да се отнасят с него като с кралска особа.

Сега обаче трябваше да се примири с мисълта, че не само ще пътува из непозната страна, която никога преди не беше — посещавал, но и че домакинът му — султанът, ще го приеме просто като заместник на лорд Карсън.

Несъмнено към него щяха да бъдат учтиви и гостоприемни, но съвсем друго би било, ако знаеха, че е херцог Ингълбъри.

И все пак дори и да бе необходимо да се дегизира като уличен метач или да кара рикша, би било по-добре, отколкото да позволи на лейди Шарлот да му постави венчален пръстен.

Не беше изключено тя да очаква завръщането му в Англия.

Но той беше склонен да мисли, че по това време тя вероятно ще се е сгодила за някой друг.

Осъзнаваше, че малко мъже биха могли да ѝ предложат това, с което той разполагаше, но пък, от друга страна, лейди Шарлот не можеше да чака безкрайно. Дълбоко в душата си херцогът се надяваше тя да приеме поражението, когато разбере за неговото заминаване, и да насочи погледа си другаде.

Когато, придружен от един адютант с изморен вид, херцогът напусна губернаторската резиденция през един страничен вход той не можеше да се отърве от мисълта, че за него започва една драма.

Завесата бе вдигната, но той не беше сигурен какъв точно ще бъде сюжетът на пиесата.

Каретата на вицекраля се движеше бързо по почти пустите улици.

По тротоарите херцогът съзираше спящи индийци, които приличаха на тъмни вързопи. Срещаха се и безстопанствени кучета,

които ровеха в боклуците и търсеха нещо за ядене. Тук-там някоя жена с покрито лице, също като кучетата, търсеше остатъци от храна сред купчините, изхвърлени от хотелите.

Беше толкова рано, че дори свещените крави още спяха.

Звездите започнаха да избледняват и херцогът знаеше, че след няколко минути ще се появят първите отблясъци на зората.

И тогава цяла Индия щеше да се събуди за живот.

Пристигнаха на пристанището и херцогът с удовлетворение забеляза елегантните очертания на „Морския ястреб“, потънал в светлини. Яхтата бе закотвена на кея.

Моряците бяха строени на палубата и той видя, че капитанът очаква неговото пристигане на борда.

Херцогът не бе пропуснал да се похвали на адютанта колко добре се беше наспал на чистия въздух.

И сега, след като младият човек му помогна да слезе от каретата, той му стисна ръката и каза:

— Довиждане, капитан Хенкок, и благодаря за грижите.

— За мен беше удоволствие, Ваша Светлост — отвърна адютантът. — По заповед на Негова Светлост никой няма да узнае къде сте заминали. Мога да ви уверя, че ще запазя всичко в тайна.

— Вярвам ви — усмихна се херцогът.

Докато се изкачваше на палубата, видя, че другата карета, в която Досън пътуваше с багажа, спря зад неговата.

Моряците му отдадоха чест и когато стъпи, на борда, капитанът каза:

— Добро утро, Ваша милост. За нас е голямо удоволствие да ви видим отново.

— Чух, че сте имали затруднения в Бискайския залив — отбеляза херцогът.

— Успяхме да се справим, без яхтата да се повреди, Ваша милост. И вие щяхте да се почувствате горд, ако бяхте видели как тя издържа на природните стихии.

— Сигурен съм, че е било така — отвърна херцогът. — Потегляйте, капитане, ще дойда при вас на мостика.

Капитанът отдаде чест, а херцогът отиде в салона и остави там всички книжа, с изключение на картата на Ява.

Тя бе много подробна, тъй като бе изготвена от вицекраля.

Веднага щом излязоха от пристанището, херцогът отиде на мостика и показа на капитана накъде да се насочи. Осъзнаваше, че морският вълк е озадачен.

— Не очаквах, че ще пътуваме до Ява, Ваша милост, и все пак, ако това се налага, най-добре би било да се отправим към Джакарта, където има чудесно пристанище. Там можем да натоварим дърва и други неща от първа необходимост.

— Така е, прав сте — отвърна херцогът, — но искам да разберете, капитан Барет, че това е едно много тайно пътуване и не бих желал холандците да разберат кой съм. За тях съм само господин Бъри. Така трябва да знаят всички.

Капитанът изглеждаше много изненадан.

— Холандците, сигурно ще бъдат разочаровани. Доколкото ги познавам, те много обичат титлите. Това се отнася особено за губернатора генерал Ван дер Вайк.

— Чувал съм за него — каза херцогът, — но в момента нямам никакво желание да влизам в контакт с когото и да било от тях. Обяснете много добре на екипажа, капитане, че никой — повтарям никой — не трябва да позволи холандците или който и да било друг да научи истинското ми име.

— Ще се разпоредя заповедите ви да бъдат изпълнени, Ваша милост — отвърна капитанът.

Херцогът остана на палубата, докато слънцето грееше и се увери, че с добра скорост порят водите на Индийския океан.

Именно тогава той още веднъж си даде сметка, че това, което предприема, не е просто една авантюра, а нещо съвсем ново, което никога не е преживявал.

Беше нещо много по-различно от празненствата, баловете, клюките и сърдечните истории в Мейфеър.

Съвсем друго бе и ежедневието му в замъка Ингъл, изпълнено с ведро спокойствие, грижи около имението и неизменната необходимост да взима решения кога да покани, за да избегне скуката.

„Това тук е различно, съвсем различно!“ — мислеше си той.

Пред очите му се простираше безкрайната водна шир, по която играеха слънчеви лъчи, и херцогът изведнъж се почувства някак радостно възбуден.

Имаше чувството, че по време на това пътешествие ще открие нещо съвсем непознато, ценно като Тадж Махал, но нещо, което ще бъде само негово.

Можеше то да е лично, да няма нищо общо с предишните му преживявания, да е нещо физическо или духовно.

Изведнъж си даде сметка, че е изпаднал в романтично настроение и се присмя сам на себе си, защото е позволил на въображението си да го завладее до такава степен.

Когато отиде в салона да закуси, по лицето му играеше леко скептична усмивка.

ТРЕТА ГЛАВА

След закуска херцогът прегледа документите, които му бе дал лорд Карсън.

Някои бе получил предишната вечер, а адютантът му донесе другите тази сутрин.

Сред документите намери писмо и след като го отвори, разбра, че Джордж Карсън му е писал някъде към полунощ.

Херцогът си помисли, че това е много типично за приятеля му — да обмисля всички подробности, дори когато е в леглото с толкова красива и привлекателна жена като съпругата си.

Писмото гласеше:

„Съветвам Ви да казвате на всеки, който се интересува от вас, че сте турист, който пише статия за списанието «Нешънъл джиографик». Дори холандците ще приемат това обяснение с необходимото уважение и няма да любопитстват защо носите фотоапарат. Приятно пътуване и на добър час.

Джордж“

След като поразмисли, херцогът реши, че това е много добра идея.

Вече бе направил няколко чудесни снимки на Тадж Махал с фотоапарата си — един от последните модели, появили се в Лондон.

Надяваше се да направи снимки в Индонезия, с които да достави удоволствие на Джордж, който може би по-късно щеше сам да посети островите!

Херцогът отдавна искаше да види Ява. Тъй като проявяваше интерес към източните езици, след първото си посещение в Индия той бе научил малко явански и можеше да се разбере с хората.

Ако яванците говореха бавно, херцогът можеше да схване какво казват.

Осъзнаваше, че едва ли ще срещне много хора, които знаят английски, а несъмнено яванците не обичаха да говорят холандски, освен ако не им се налагаше.

Омразата им към чуждоземните управници беше обяснима, особено като се има предвид, а херцогът добре знаеше това, че Холандците се отнасят много грубо към местното население.

Изчислено бе, че във войните с племената бяха убити хиляди хора.

В съзнанието му изплува споменът за войната в Централна Ява — един необикновено кървав конфликт, продължил цели пет години.

Холандците бяха загубили само петнадесет хиляди войници, а жертвите от яванска страна бяха около двеста хиляди.

Болестите отнеха живота на много хора и от двете враждуващи страни, а върху яванците се стовари и бичът на глада.

— Наистина са понесли много страдания — промълви сам на себе си херцогът.

Той изпитваше дълбока симпатия към един народ, борил се така храбро за свободата си.

Разбираше силния гняв, който лорд Карсън изпитва при мисълта, че яванските съкровища се разпиляват безцелно или просто се крадат.

Херцогът си даваше сметка, че делото, с което се е заел лорд Карсън в Индия, е нещо, което ще остане дълго след смъртта му.

Следобедът, през който херцогът реши да прегледа бележките на лорд Карсън, беше много горещ. Обмисляше какво да предприеме веднага след като слезе на сушата. Нямаше да му бъде трудно да стигне до Джакарта и в същото време му се искаше да бъде малко по-уверен в това как точно ще стигне дотам.

Два дни по-късно яхтата „Морския ястреб“ влезе с пухтене в един от малките заливи, които лорд Карсън бе оградил с червено мастило на картата.

Капитанът бе избрал първия залив, след като се увери, че водата е достатъчно дълбока, за да може яхтата да се придвижи съвсем близо до брега.

Оттук, както и самата карта показваше, разстоянието до Джакарта бе най-кратко.

Херцогът и Досън бяха откарани с лодка до брега. Те взеха със себе си минимално количество багаж, който щеше да им бъде необходим по време на евентуалния им триседмичен престой.

Херцогът се надяваше, че дотогава той ще е проучил всичко, от което лорд Карсън се интересува.

Ако пък се наложеше да посети други части на острова, той щеше най-напред да се върне на яхтата.

Даде инструкции на капитана да се придвижи по-навътре в морето, за да не бъде забелязана яхтата, но едновременно с това да наблюдава сушата непрекъснато.

Когато пожелаеше да се качи на „Морския ястреб“, херцогът щеше да даде сигнал.

По нареждане на господаря си Досън се отказа от обичайната си униформа.

Като слуга на високопоставен европейец щеше да изглежда подозрителен с нея и можеха лесно да го разпознаят.

И ето че Досън облече почти, същите дрехи като господаря си — лек костюм, подходящ за тропиците, и риза, която почти по нищо не се различаваше от тези, които всеки обикновен човек от Изтока носеше.

На главите си сложиха широкополи шапки. Традиционните тропически шлемове бяха оставени на яхтата.

Слязоха на брега и се изкачиха до ниските скали по криволичещата каменна пътека.

Последните звезди все още блещукала по небето и въпреки че от изток се прокрадваше слаба светлина, още не се беше развиделило.

Около тях всичко тънеше в мрак. Херцогът тръгна бодро, следван от Досън, който носеше куфарите. На сушата — съвсем близо до брега, те забелязаха неизменните оризови ниви.

Херцогът знаеше, че след края на войната от 1830 година холандците бяха въвели в Ява така наречената „Система на селскостопанските култури“.

Тя изискваше от всеки селянин да отглежда определени култури, с които правителството да търгува. Местните жители използваха две пети или по-голяма част от земята си, за да произвеждат принудително тази реколта.

Производството бе много нараснало, но фермерите негодуваха, а селяните ненавиждаха този насилствен труд.

Те се молеха да се появи някой вълшебен принц, който да ги избави от мизерията, в която живеяха.

В момента се обработваше много по-голяма част от земята от когато и да било преди.

С пукването на зората херцогът видя как местните жители с огромните си шапки се отправят на работа в нивите си. Привидно покорни, те таяха бунт в сърцата си. Херцогът и Досън не привлякоха вниманието на селяните, когато минаха покрай тях и стигнаха до един неравен път.

Херцогът с облекчение забеляза, че пред погледа му се показват покривите на местните къщи, а като повървяха още малко, видяха, че селото е доста голямо.

Когато стигнаха там, жителите най-напред ги поглеждаха с любопитство, а след това извърщаха глави.

Херцогът се досещаше, че ги мислят за холандци и не искат да привличат вниманието им.

Продължиха пътя си, докато стигнаха до място, което по всичко приличаше на открит пазар, и там за свое успокоение херцогът забеляза онова, което търсеше.

Рикшите бяха скупчени в един ъгъл, а собствениците им, клекнали пред тях, очакваха случайни клиенти.

На херцога не му бе нужно много време, за да обясни, че искат да стигнат до Джакарта.

Той разбра, че притежателите на рикши в това село са склонни да го закарат само до съседното.

Там щеше да наеме други, с които да се придвижи с още няколко мили.

След като най-накрая го разбраха какво иска, се започна оживен пазарлък.

Въпреки че херцогът беше готов да плати колкото му поискат, той бе прекарал доста време в Ориента и знаеше, че половината от удоволствието на сделката се състои в умението да се пазари.

И двете страни биха се почувствали разочаровани, ако постигнеха бързо споразумение.

Херцогът, както можеше да се очаква, предложи цена, много по-ниска от тази, която бе готов да плати, а собственикът на рикшата назова цифра, която надминаваше и най-безумните му мечти.

Когато най-после се споразумяха, херцогът седна в една рикша, а Досън се настани в друга.

Потеглиха сред викове и пожелания за добър път и се отправиха на дълго пътешествие според местните представи.

По техни предположения първия ден бяха изминали една четвърт от разстоянието до Джакарта. Прекараха нощта в една колиба, препоръчана им от собствениците на рикши.

Нямаше удобства, но беше чиста и стопаните, макар и поуплашени от белите хора, се постараха да бъдат гостоприемни според възможностите си.

Колибата беше направена от бамбук и покрита със слама и тръстика, които растяха навсякъде наоколо. Бе построена много набързо.

Под кокосовите и банановите дървета на двора се разхождаха пилета, патици, кучета и прасета, сред които играеха деца.

Селото бе заобиколено от безкрайни ниви, които раждаха ориза — основно ястие на яванците.

Храната бе точно такава, каквато херцогът бе очаквал.

Черупките на кокосовите орехи се използваха като големи лъжици и купички, а плодът се настъргваше и от него се получаваше гъсто мляко с каймак, което бе основната съставка на много месни и зеленчукови ястия.

Херцогът беше ожаднял и рядката водниста течност му се стори много освежителна.

Имаше също и риба, която селяните ловяха в реките с помощта на големи мрежи.

Тъй като двамата с Досън бяха чужденци, им сервираха отделно.

Децата ги гледаха крадешком, защото трябваше да чакат гостите да се нахранят. Едва тогава те можеха да седнат на масата.

Леглата им бяха леко издигнати над земята. Дадоха им възглавници и специални подложки, които се поставяха под тях, а през нощта опънаха мрежи.

Херцогът беше уморен и спа докато се зазори, когато отново се отправиха на път.

Когато след три дни стигнаха Джакарта, оризът наистина му беше омръзнал, защото му го сервираха по време на всяко ядене.

Прясната и сушената риба и жилавото пиле, което му поднесоха веднъж, не разнообразиха особено менюто.

Когато пристигнаха в Джакарта, му се струваше, че е пътувал с години. След безкрайната зеленина на оризовите ниви, която бе дълго време пред очите му, херцогът с чувство на облекчение се загледа в покривите, островърхите кулички и кубетата.

Лорд Карсън го бе осведомил, че градът е културният център на Ява.

Както херцогът бе прочел в пътеводител от 1775 година, това бе град, разположен в сърцевината на древен район известен под името Матарам.

Тук през VIII век е била основана Първата яванска империя.

От VIII до началото на X век тя последователно била управлявана от индийски крале — будистите от Бوروبудур.

Херцогът не можеше да не изпитва вълнение, докато се придвижваше по изпълнените с народ улици.

Когато най-после пристигна в Кратон — кралския дворец, построен преди два века и разположен в самото сърце на града, херцогът почувства, че е постигнал нещо много важно.

Както беше очаквал, дворецът, според източните обичаи, не се състоеше от една-единствена сграда, а от цяла група павилиони, чиито позлатени колони и подпори им придаваха голяма изящност.

Имаше зали за церемонии, великолепна тронна зала, джамия и огромни увеселителни градини.

Естествено херцогът не можа да види всичко, поведоха го сред лабиринти от дворове, докато най-после стигна до личните апартаменти на султана.

Мина покрай предната част на тронната зала — открит павилион, чийто покрив с уникална украса се спускаше подобно на театрален купол, подпрян в средата от четири масивни колони.

Сред класическия явански декор се забелязваше странна смесица от кристални полилеи и мебели в стил рококо.

Херцогът даде да се разбере съвсем ясно, че иска да се измие и преоблече, преди да се срещне със султана.

Беше въведен в типично източна стая, една от стените, на която бе облицована с красив тапет от седемнадесети век.

В стаята имаше китайска картина, която, както херцогът не пропусна да забележи, всеки един ценител на изкуството би искал да притежава в колекцията си.

След като се преоблече, той уведоми прислужника, който чакаше пред вратата му, че е готов да се срещне със султана.

Отново го поведоха през дълги, тесни коридори, докато най-после сред шпалир от слуги, които му се покланяха, той се озова пред самия султан.

Султан Хаменгку Бууоно бе наследил трона през 1877 на тридесет и осем годишна възраст и сега, минал вече петдесетте, той бе обичан от народа си.

Султанът бе мъж с привлекателна външност. Той поздрави госта си много възторжено, а херцогът от своя страна изрази удоволствието си, че се намира в двореца.

След като приключиха с поздравления, останалите присъстващи — а те като че ли бяха цяла армия — се оттеглиха.

Владетелят и херцогът останаха сами.

Султанът се насочи към два стола, които се намираха в самия център на стаята.

За момент херцогът бе много изненадан.

След това си даде сметка, че султанът прави това от предпазливост — ако разговаряха на нисък глас, никой не би могъл да ги подслушва.

Херцогът реши, че на лорд Карсън това ще му се стори много забавно и очите му заблестяха от удоволствие, когато султанът му посочи с ръка единия стол.

Той се поклони както подобаваше, за да покаже колко цени жеста на султана, и се настани срещу него.

Двамата бяха много близо един до друг, така че не само никой не можеше да ги подслушва, но бе невъзможно да се отгатне какво говорят по движението на устните им.

Лорд Карсън беше казал на херцога, че най-подходящото обръщение към султана е Синухум, което означава Височество.

— Нося на Синухум Бехи поздрави от Негова Светлост — произнесе херцогът на явански. — Той много съжалява, че не може сам да се озове на вашата молба за помощ.

— Негова Светлост ми обясни това в писмото си, което получих преди два дни — отвърна султанът.

За голямо учудване на херцога той произнесе тези думи на френски и преди да продължи обясни на своя събеседник:

— В двореца почти никой не говори дори развален френски, а както разбрах, сир, вие владеете свободно този език. Ако разговаряме на френски, ще бъдем в пълна безопасност.

— Това е много важно — прошепна херцогът.

Султанът се усмихна едва забележимо и продължи:

— Разбирам, сир, че сте учуден от моите познания по френски, но когато бях съвсем млад, имах много красива наложница. Беше дъщеря на френски моряк, който харесал майка ѝ, когато корабът му бил в пристанището на Джакарта. От нея научих френски.

Султанът произнасяше думите толкова смешно, че херцогът искрено се развесели.

След това, като че ли отгатнал мислите му, владетелят каза:

— Много съм ви благодарен, че сте тук, но надявам се разбирате колко важно е холандците да не узнаят, че сте мой гост.

— Негова Светлост ми обясни това, когато разбра какво се е случило със съкровищата на Боробудур.

— Това е нещо, което засегна дълбоко моя народ — отвърна султанът. — По-скоро бихме дали живота си, отколкото да позволим то да се повтори.

— Много добре ви разбирам — възкликна херцогът. — Може би сега Синухум смята, че е попаднал на друг Боробудур. Изглежда просто невероятно.

— Ако това, което чух, е истина, трябва да приемем, че храмът, или както го наричаме — Канди, е построен около девети век.

— Ако е така, звучи наистина невероятно! Ваше Височество виждал ли го е с очите си?

Султанът поклати глава:

— Уви, не, невъзможно е. Ако проявя и най-малкия интерес, това би насърчило, холандците да го ограбят или пък да го оставят в ръцете на крадците, които постоянно издирват реликви, за да ги продават и да печелят от тях.

— Несъмнено холандците имат някаква представа за стойността на тези великолепни, древни паметници! — каза херцогът ядосано.

Преди да отговори, султанът направи красноречив жест с ръка.

— Нашите завоеватели се интересуват само от парите, които получават от реколтата. Народът се труди от сутрин до вечер почти за нищо.

— Това е просто нетърпимо! — възкликна херцогът.

— И ние мислим така — съгласи се султанът, — но ако хората не работят, те просто ще умрат от глад. Те търпят това само защото вярват, че един ден, в този свят или на другия, съдбата им ще бъде по-добра.

Думите на султана звучаха затрогващо.

Херцогът ясно съзнаваше, че за яванците религията е много по-важна, отколкото трупането на материални блага. Тя бе неизчерпаем източник на надежда.

Будистите вярваха, че в отвъдния живот те ще отнесат със себе си духовните ценности.

Доктрината на мюсюлманите учеше, че те трябва да приемат света на Аллах, и това ги караше да се примиряват с всичко, което земният живот им поднасяше.

Султанът се опитваше да обясни какво го бе накарало да помоли вицекраля на Индия за помощ.

— Беше ми съобщено от доверено лице, което много добре осъзнава необходимостта да пази пълна тайна — каза простичко той, — че на няколко мили оттук — в Плаозан — е открит един Канди.

— И вие смятате, че това е уникална находка? — попита херцогът.

Преди да продължи, султанът понижи още повече гласа си:

— Научих, че Плаозан е построен от една будистка принцеса Шайлендра и съпруга ѝ крал Ракаи Пикатан, индийският владетел на Матарам.

Херцогът го слушаше много учуден, защото знаеше, че е нещо много необичайно един храм да бъде построен за две различни религии. До него бяха достигнали слухове, че такива храмове съществуват в някои области на Ява.

— Ако това е истина — каза той, — храмът ще предизвика голямо вълнение сред археолозите.

Султанът инстинктивно се обърна да погледне назад.

— Такова нещо трябва да се избегне на всяка цена — промълви той.

— Но защо?

— Защото след оскверняването на Боробудур старейшините от цялата страна започнаха да протестират срещу безразличието на холандците по отношение на нашите паметници и съкровища и да настояват да се предприемат мерки за тяхното опазване.

— Мислите ли, че холандците ще се вслушат в молбите ви?

Султанът направи жест, който не можеше да се обясни с думи.

— Можем само да се надяваме и да се молим това да стане — отвърна той. — От друга страна, докато те официално не поемат някаква отговорност, би било рисковано да научат за съществуването на Плаозан.

— Разбирам ви много добре — каза херцогът, — а сега Ваше кралско височество трябва да ми каже какво точно очаква от мен.

— Тъй като не мога да се доверя на никого от моите сънародници, защото се страхувам, че ще се разприказват — яванците са много приказливи — каза султанът, — бих искал вие да се уверите, че това, което съм чул, отговаря на истината и да се погрижите нищо повече да не изчезне, докато сте тук.

— Говорите, като че ли нещо вече е откраднато — каза херцогът рязко.

— Това беше главната причина, поради която бях уведомен за храма — обясни султанът. — Някой, в случая не мисля, че става въпрос за холандците, вече е успял да отмъкне нещо много ценно от Канди и, разбира се, би могъл да опита пак.

Херцогът със задоволство си помисли, че според думите на султана в храма се намираха още много ценни предмети.

Не само че го обзе любопитство, но изпита неясен копнеж да отиде и да види това, което султанът му бе описал.

— Най-важното е — продължи султанът — посещениято ви да изглежда съвсем случайно. Все едно, че разглеждате Джакарта не защото се интересувате от храмове, а защото сте чужденец, за когото нашият народ представлява интерес.

— Лорд Карсън ме посъветва — каза херцогът, — ако някой прояви любопитство относно моето посещение, да му се казва, че пиша статия за Ява, предназначена за списание „Нешънъл

джиографик“. Надявам се сте чували, че това е едно много популярно издание в Англия и във Франция.

— Да, да, разбира се! — отвърна султанът. — Това е чудесна идея. Предполагам, че носите със себе си фотоапарат?

— Да, имам — увери го херцогът.

— Фотоапаратите са голяма рядкост в Джакарта и несъмнено ще предизвикате сензация, ако снимате хората по улиците, децата, които играят, и особено мене самия и то в двореца.

— Ще направя каквото искате — обеща херцогът. — И тъй като вие самият не можете да посетите Плаозан, бъдете сигурен, че всички мои снимки ще ви бъдат предавани тайно.

По израза в очите на султана херцогът разбра какво удоволствие му доставя мисълта за всичко това.

Самият херцог бе много запален фотограф и беше направил чудесни снимки в Индия.

Притежаваше един от първите панорамни фотоапарати „Кодак“, появили се на пазара преди една година. С него можеше да обхване ъгъл от 142 градуса.

Снимките му наистина бяха съвършени и той почти не познаваше неуспеха.

Султанът, който се беше замислил дълбоко, каза след кратка пауза:

— Дойде ми нещо наум. Нещо, което би ми доставило голямо удоволствие и радост.

— Ако мога да направя... — започна херцогът.

Султанът се наведе към него и прошепна на ухото му:

— Бих искал да снимате наложниците ми в плувния басейн.

За миг херцогът така се смая, че не можа да отговори.

Известно му бе, че наложниците се криеха от очите на мъжете и можеха да се показват само пред господаря си.

Той се усмихна, като си помисли, че всяко правило си има изключение. Можеше да разбере султана, който искаше да има спомен от своите фаворитки.

— За мен би било чест да снимам всичко или всеки, когото Ваше Височество пожелае — каза херцогът.

Несъмнено султанът бе възхитен.

— Имам осемнадесет наложници — заяви гордо той — и всички те са много красиви.

* * *

По-късно, когато вечерята беше приключила, те отново се оттеглиха насаме, за да разговарят спокойно; без да се страхуват, че някой може да ги подслуша.

— Ако ви е удобно, предлагам да тръгнете за Плаозан рано утре сутринта веднага след зазоряване — каза султанът.

— Точно това бих искал да направя — заяви херцогът.

— Един човек, на когото мога да се доверя, ще ви придружи. Посветен е в тайната, защото именно той първи ми разказа за храма.

— И той ще язди заедно с мен, така ли? — попита херцогът.

— Той ще ви заведе там и можете да му се доверите за всичко, което ви казва.

Херцогът си помисли, че това би го улеснило много. Цялата тази тайнственост, която, забулваше всичко, много го бе отегчила през последните няколко дни.

— Моят довереник се казва Хаджи. Фамилното му име е много дълго и за човек, който не е яванец, е трудно за произнасяне — каза султанът.

— Хаджи е напълно достатъчно — усмихна се херцогът.

— В такъв случай той ще ви чака утре сутринта в пет и половина — добави султанът. Изричайки тези думи, той се надигна и херцогът разбра, че разговорът им е приключил. Поклони му се и каза на явански:

— Нека Аллах да бъде с вас!

После отиде в стаята си, където го чакаше Досън.

— Как вървят нещата, Досън? — попита херцогът тихо. — Внимавай какво говориш, въпреки че навярно малко хора тук знаят английски.

— Можеше и да е по-зле, господарю! — отвърна Досън лаконично. — Храната не е лоша, ако човек знае какво да си поиска. Много добре би ми дошла сега една чаша бира например.

— Не, тук няма бира — предупреди го херцогът. — Тук живеят мюсюлмани.

— Зная — отвърна Досън. — Когато ми се удаде случай, ще прескоча до града да видя дали няма да намеря нещичко там.

Херцогът познаваше много добре Досън и не се съмняваше, че ще успее да намери това, което търси.

Нареди му да го събуди рано на другата сутрин и си легна.

Дюшекът беше по-удобен от всички, на които бе спал по време на пътешествието, и херцогът почти веднага потъна в дълбок сън.

* * *

Когато го събудиха, беше още тъмно и той се облече на светлината на свещите.

Едва след като излезе на двора, херцогът видя, че небето бе започнало да избледнява.

Знаеше, че на изток зората настъпва много бързо и че слънчевата светлина много скоро щеше да стане ослепителна.

Хаджи вече го чакаше. Той беше дребен съсухрен човечец, вероятно на възрастта на султана. Много внимателно претегляше думите си, докато излязоха от двореца и минаха през портите на високия бял зид, който ограждаше дворцовите постройки, увеселителните градини и Водния замък, извисяващ се сред голямо изкуствено езеро, което явно му служеше като укрепление.

Но в момента херцогът изобщо не се интересуваше от двореца, защото гореше от нетърпение да стигне по-бързо в Плаозан.

Предната вечер думите на султана така го бяха заинтригували, че сега това място го привличаше като магнит. Чувстваше, че нещо го тегли натам така, както никога преди това. Тялото му откликваше на необяснима сила, в съзнанието му ставаше нещо, което самият той не можеше да разбере.

Опитваше се да си внуши, че може би всичко е само плод на въображението му, и след като изминаха известно разстояние, той каза на Хаджи:

— Научих, че вие сте съобщили на султана за съществуването на храма.

— Точно така, господарю. Аз донесох новините в двореца.

— Сигурен ли сте, че не грешите в преценката си за важността на храма?

Хаджи се усмихна.

— Скоро ще се уверите сам — отвърна той.

Херцогът не зададе повече въпроси и те продължиха да яздят мълчаливо. Движеха се толкова бързо, че им беше невъзможно да разговарят.

Слънцето вече изгряваше. Малките селца по пътя им гъмжаха от работници, които отиваха към оризовите ниви, и от малки деца, които хранеха пилета.

Кучетата ги лаеха и тичаха след тях.

Бяха яздили около час, когато Хаджи се отклони от пътя и тръгна по една тясна пътека.

Вървяха по неравна, необработена земя. По пътя им имаше много дървета, а в далечината се забелязваше горичка.

На херцога му направиха впечатление две неща. Първо, една местна колиба, която имаше много по-солиден вид от тези, покрай които бяха минали до този момент.

Второто нещо бе това, че когато стигнаха до дърветата и започнаха да се придвижват бавно сред тях, отпред им се появи нещо като голяма могила, покрита с пълзящи растения.

Могилата беше почти незабележима сред заобикалящите я дървета и човек лесно можеше да я подмине.

Хаджи спря коня си.

— Трябва да се видя с един човек в колибата — каза той, — затова предлагам, господарю, да отидете и да разгледате Канди.

Докато говореше, той скочи на земята. Херцогът направи същото и Хаджи хвана юздата на коня му.

— Ще се погрижа за него — каза той.

Херцогът реши, че Хаджи постъпва много тактично, и тръгна към могилата.

Веднага след като стигна до мястото, където се надяваше, че се намира храмът, той свали широкополата си шапка и я хвърли на земята.

Тъй като вече бе започнало да става много горещо, свали и лекото си сако и го сложи на тревата.

Развърза вратовръзката си и разкопча яката на ризата си. Почувства, че така му е по-хладно и дрехите не го притесняват.

Тръгна бавно напред и установи, че въпреки описанията, които му бяха дали, храмът е доста по-голям от очакванията му.

Даде си сметка също, че отначало той му се беше сторил кръгъл, а сега, след като го разгледа по-внимателно, беше сигурен, че има квадратна форма.

Сред високо избуялата трева имаше камъни, които според херцога несъмнено бяха паднали от покрива, а също така и от пасажите, които заобикаляха храма.

Той погледна нагоре, но бе невъзможно да се види каквото и да било, защото най-различни пълзящи растения покриваха цялата постройка.

Беше висока, много широка и ако се разчистеше добре, бе сигурен, че пред погледа му ще се разкрие един съвършен квадрат.

Напразно търси вход и започна да се изкачва направо по нападалите камъни, докато стигна до мястото, което според него бе първият пасаж.

Опита се да намери опора за краката си. Беше убеден, че ако се разчисти, пасажът ще се окаже доста широк.

Ако този храм приличаше на други, за които бе чувал или бе виждал, то по цялото продължение на пасажа би трябвало да има изваяни релефи. Трябваше да започват от предната част, да заобикалят храма и да завършват от другата страна.

Като стъпваше внимателно, защото тухлите по края на пасажа се бяха изпочупили, той започна да обикаля около храма.

Пълзящите растения му помагаша, защото можеше да се хваща за тях.

След като зави зад ъгъла, за свое голямо учудване забеляза, че не е сам.

На пасажа пред храма бе застанала жена. Тя беше облечена в саронг и за миг херцогът си помисли, че е някое местно момиче.

Усетила присъствието му, жената се обърна.

Той с изненада забеляза, че кожата ѝ е бяла, а косата ѝ, която се спускаше на къдрици край овалното ѝ лице, бе светлоруса.

Погледна я и видя колко е хубава. Всъщност това бе най-красивата жена, която някога бе виждал.

През ума му като светкавица мина мисълта, че това е сън или видение.

Може би това беше духът на принцесата Шайлендра, която бдеше над храма.

Жената се вгледа в него с широко отворени очи. Не по-малко учудена, тя попита на английски:

— Наистина ли ви виждам?...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Херцогът беше толкова учуден, че не можа да отговори нищо, когато девойката го запита:

— Защо сте тук?

Погледът ѝ бе изпълнен със страх, затова той отговори много внимателно:

— Струва ми се, че бих могъл да ви задам същия въпрос.

Този път тя го погледна с изненада и той продължи:

— Може би сте туристка като мен?

Вместо да му отговори, тя протегна ръка и отстрани няколко пълзящи растения от стената до нея.

Точно тогава херцогът се сети нещо и я попита:

— Да не би да живеете в колибата, която видях недалеч оттук?

Като чу тези думи, в очите ѝ се появи ужас и тя отвърна:

— Не мисля, че това ви засяга!

— Просто се чудя дали човекът, който ме придружава, не отиде там, за да се срещне с вас — отбеляза херцогът.

Девойката го погледна и този път той прочете нещо съвсем различно в погледа ѝ.

Инстинктивно почувства, че тя се колебае дали човекът, който стои пред нея, не е враг и дали може да му се довери.

В гласа и прозвуча неувереност, когато го попита съвсем тихо:

— Холандец... ли сте?

Херцогът се усмихна.

— И двамата говорим английски. Аз съм точно толкова англичанин, колкото и вие си мислите, че сте.

С дълбока въздишка тя каза:

— Ако сте турист... не мога да си представя защо... — Спря за миг и след това добави: — Как се казва човекът, който ви доведе тук?

— Името му е Хаджи.

Тя възкликна с такова облекчение, че херцогът каза:

— Можете да ми се доверите. Обещавам, че няма да причиня зло нито на вас, нито на когото и да било друг.

Докато говореше, той гледаше покритата с пълзящи растения стена до него. Момичето отново каза с известно колебание:

— Изпраща ли ви... някой?

— Мисля, че би трябвало да зададете този въпрос на вашия познат Хаджи.

— Тогава сигурно ви праща... султанът?

Като че ли ужасена да произнесе думите, тя ги прошепна, защото все пак трябваше да узнае истината. Херцогът и се усмихна:

— Сега ви предлагам да започнем отначало и да се запознаем — каза той. — Аз съм турист, който проявява голям интерес към забележителностите на Ява и иска да ги снима. Казвам се Бъри.

Той замълча, но инстинктивно усети, че тя го чака да продължи, и продължи съвсем тихо:

— Казаха ми, че тук има нещо, което трябва да снимам на всяка цена.

— Сега... разбирам — извика девойката. — Благодаря ви... много ви благодаря, че... дойдохте!

Тя произнесе тези думи с такъв ентусиазъм и вълнение, че херцогът разбра колко много означава всичко това за нея.

— Аз ви се представих — продължи той. — Сега бих искал да чуя вашето име.

— Казвам се Сарида.

След кратка пауза херцогът каза:

— Английско момиче с яванско име. Това се среща много рядко.

— Баща ми специално избрал това име.

— А как се казва той?

— Ммм — Мартин.

Херцогът се усмихна.

— Сега, след като се познаваме вече, ще ви бъда много благодарен, госпожице Мартин, ако ми разкажете за какво става въпрос.

— Истина... ли е — попита тя, — вие наистина ли сте тук, за да... направите нещо, когато най-много се нуждаем от вашата помощ?

— Надявам се, че ще мога да ви помогна, но трябва да ми обясните какво се иска от мен.

Херцогът усети, че тя все още се колебае, и продължи:

— Може би ще ви улесня, ако кажа, че вече съм информиран за този Канди, който е уникален.

— Знаете, че е Канди? — попита тя съвсем тихо.

— Така ми казаха.

От устните ѝ се отрони дълбока въздишка.

— Само султанът може да ви е казал това... Аз така отчаяно се молах той да намери някой, който да попречи на холандците и на... крадците да разрушат нещо свещено и толкова... прекрасно!

— Бих искал да видя всичко това — каза херцогът. Стори му се, че тя се кани да тръгне, затова добави: — Кажете ми, защо, когато ме видяхте, попитахте дали съм истински?

Очите на Сарида заблестяха весело и върху прекрасните ѝ устни се появи дяволита усмивка.

Въпреки всичко тя все още се колебаеше и херцогът изпита чувството, че момичето се страхува да не направи грешка.

— Искам да ме разберете — каза той. — Завладян съм от голямо любопитство и нямам търпение да узная истината.

Разнесе се тихият смях на Сарида, тя протегна ръка и дръпна встрани пълзящите растения от стената, до която бе застанала.

Пред очите им се появи релеф, изваян в камъка. Херцогът не пропусна да забележи, че образът е почистен от патината на времето.

Разгледа го внимателно и разбра, че това навярно е крал Ракаи Пикатан, който заедно със съпругата си е построил Канди.

Изработката беше изящна.

След като Сарида разчисти по-добре растенията, той се вгледа в лицето на краля, което почти не беше повредено от времето. Образът като че ли му беше смътно познат.

Докато го разглеждаше, той си даде сметка, че колкото и да е невероятно, това бе същото лице, което всеки ден виждаше в огледалото — с една дума, неговото.

Взря се в релефа, защото просто не можеше да повярва. Тогава чу думите на Сарида.

— Сега разбирате защо, когато ви видях за първи път, си помислих, че сте дух или видение от миналото — каза девойката.

Херцогът си спомни, че бе изпитал същото, когато я забеляза, но мислеше, че ще сгреши, ако се съгласи с нея.

Вместо да ѝ отговори, той се вгледа внимателно в образа на краля, протегна ръка и докосна камъка едва-едва.

Релефът беше счупен точно под кръста. Помисли си, че ако потърсят внимателно наоколо, ще намерят липсващото парче.

— Вие ли открихте това място? — попита той, защото си даваше сметка, че тя го чака да заговори.

— Да, аз попаднах на Канди — отвърна тя — и си мислех, че никой, освен мен дори и не подозира за съществуването му.

— И какво щяхте да направите — попита херцогът.

— Надявах се, че тъй като е бил скрит толкова дълго, нямам основание да се страхувам, че холандците ще го намерят. Както ви е известно, те не проявяват загриженост към съкровищата на Ява.

Херцогът се досещаше, че тя има предвид отношението на окупаторите към Боробудур.

— После — продължи Сарида — се случи... нещо... ужасно.

— А какво по-точно?

— Статуята на Буда в олтара... беше открадната.

Херцогът я погледна изненадано.

— Вие сте влизали вътре?

— Да, разбира се. Не зная как е станало, но единия ден богът Буда и двамата Боудисатва^[1] бяха там, а на следващия ден статуята на Буда беше изчезнала.

— И кой мислите, че е направил това?

Сарида разпери безпомощно ръце.

— Откъде можем да знаем истината? — попита тя. — Според мен това е един от крадците, който след като се е уверил, че съкровищата на Боробудур, поднесени на краля на Сиам, са безценни, е продължил да търси друг Канди, чиито реликви да открадне и да продаде.

Херцогът се намръщи.

— Това е просто прекалено! — каза гневно той.

— Жестоко е — отвърна Сарида. — Този прекрасен и толкова изящен Канди, който съществува от девети век... сега е ограбен и Ява е... лишена от нещо наистина безценно.

— Съгласен съм с вас — отвърна херцогът, — но не знам какво трябва да направим:

— Султанът се надяваше, че вицекралят на Индия, лорд Карсън, би могъл да помогне.

— Точно за това съм тук! — възкликна херцогът.

— Значи в такъв случай се е отзовал на молбата на султана! О, колко съм ви благодарна, благодаря ви, че дойдохте!

Говореше толкова разпалено, че херцогът не можеше да се въздържа от мисълта колко много означава всичко това за нея.

Какво ли я караше нея, английското момиче да се безпокои толкова много за съкровищата на Ява?

Искаше да зададе още много въпроси, но първо искаше да види мястото, където се е намирала изчезналата статуя.

— Единственото ми желание е — каза той — да вляза в тази странна постройка, ако ми покажете как да го сторя.

Тя отвърна с усмивка:

— Ще ви покажа, но преди това трябва да се върнем малко назад, защото по-нататък пасажът е разрушен. Внимавайте като вървите, за да не паднете и да се нараните.

Докато говореше, тя покри образа на краля с растения, за да го скрие от погледите така, както е бил скрит през вековете.

Струваше му се странно, че лицето на краля толкова много наподобява неговото.

Даваше си сметка, че по-късно ще изпита желанието да се върне и отново да разгледа релефа, за да се увери, че нито той, нито Сарида са се заблудили относно приликата.

Като внимаваше да не падне, херцогът се върна назад. Двамата с девойката завиха зад един ъгъл и херцогът изведнъж си помисли, че се намира пред фасадата на храма.

Беше прав в предположенията си, защото Сарида се изкачи по нападалите камъни и разчисти пълзящите растения.

В този момент херцогът забеляза, че там, където според него бе средата на стената, имаше голям отвор. Растителността беше толкова гъста, че можеха да проникнат във вътрешността на храма само пълзешком.

— Нека вляза първо аз — каза Сарида. — Вътре съм оставила фенер, които ще запалят, и вие ще можете ясно да видите каква... липсва.

Докато изричаше последната дума, в гласа ѝ се прокрадна ридание.

След това тя се придвижи напред, пропълзя под растенията и изчезна.

Херцогът остана да я чака, като си мислеше, че това е най-необикновената среща, която някога бе имал. Призна си, че не бе очаквал нищо подобно.

Започна да се измъчва от силно любопитство. Осъзнаваше, че трябва да разбере защо Сарида, която е толкова млада и красива, е така загрижена за един будистки храм.

Искаше също да узнае защо девойката живее в колиба в една област от страната, която е почти безлюдна и със запустяла земя.

Търсеше отговор на още дузина въпроси.

Даваше си обаче сметка, че по-важно от всичко е да разбере дали Сарида е права в преценката си, че храмът е уникален по своята стойност.

Докато стоеше потънал в размисъл, херцогът я чу да казва с тих и нежен глас:

— Можете да влезете, но внимавайте, защото земята е много неравна.

И той като нея пропълзя на колене под надвисналите растения.

Както очакваше, вътре установи, че храмът е разделен на три помещения.

В централното, което беше много високо и където човек можеше да стои изправен в цял ръст, се намираше олтарът на Буда.

Фенерът, запален от Сарида, беше доста голям, а освен това от един отвор, който се намираше високо в стената, почти под самия покрив, проникваше светлина.

Не беше много светло, но можеше съвсем ясно да се види мястото, където между двете масивни фигури на Боудисатва е била поставена статуята на Буда.

Боудисатва, застанали от двете страни на трона, бяха изящно изваяни. Херцогът никога преди това не бе виждал по-красиви и по-добре запазени статуи.

Разбираше голямата болка на Сарида. На мястото на Буда сега имаше само един камък.

Като че ли отгатнала мислите му, девойката промълви съвсем тихо:

— Статуята беше прекрасна! Никога няма да забравя ведрото спокойствие, което излъчваше лицето ѝ, и трепета, който долавях от погледа.

От начина, по който говореше, херцогът си помисли, че е изпаднала в унес.

Херцогът погледна надолу и видя, че на пода има пръчици, от тамян. Както в повечето будистки храмове и тук имаше купички с пясък, в които богомолците ги забождаха, след като ги запалеха.

Той долови аромата на тамян и отгатна, че Сарида не само бе палила пръчици, но и беше идвала да се моли в храма.

Изведнъж осъзна, че тя и сега се моли с очи, впити в мястото, където е била поставена статуята на Буда. Беше сигурен, че в съзнанието си тя вижда образа му.

Херцогът се приближи до една от статуите на Боудисатва. Краката бяха кръстосани както обикновено, а главата беше обърната към Буда.

Изведнъж изпита силен гняв при мисълта, че трите статуи, оцелели през вековете, са били осквернени.

Другите две помещения бяха пълни с дребни камъни и пръст, защото покривът се бе срутил. Отгоре се виждаха дупки.

Херцогът си помисли, че е много вероятно в тях също да има статуи на Буда и на двамата Боудисатва.

И тогава реши, че това, което е останало от този храм, на всяка цена трябва да бъде запазено. Сарида като че ли четеше мислите му.

— Струва ми се... че по-добре би било да говорим за това... навън.

По тона в гласа ѝ херцогът разбра, че това място е свещено за нея и че дори един разговор за това как да се запазят ценностите му, би развалил магията.

Той се придвижи към входа и когато стигна до него, Сарида угаси фенера.

Обърна се и погледна назад. Видя момичето, което бе коленичило пред мястото, където се е намирала статуята на Буда.

Тя бе притиснала длани една до друга, което според древния обичай означаваше и молитва на християнин, и ориенталски жест за

поздрав и уважение.

Когато Сарида склони глава, херцогът си помисли, че е много трогателно това, че тя се моли на божество, което е почти непознато в Англия. Дори и на остров Ява възвишеното и много ерудирано учение на Буда бе изместено от ислямската вяра.

Херцогът излезе от храма и след малко и Сарида дойде при него.

В израза на очите ѝ той прочете такава одухотвореност, каквато рядко бе откривал в лицето на жена. Като че ли молитвите ѝ я бяха отнесли в небесата, далеч от земния свят, и там тя бе напълно недостъпна за него.

Не можеше да си обясни какво, точно изпитва, но много ясно усети присъствието ѝ, когато тя се приближи до него.

Смълчани, те тръгнаха надолу по камъните.

Сарида го поведе към едно повалено дърво и седна на ствола му, без да откъсва поглед от голямата купчина, която отново приличаше на могила.

— Какво можете да... направите за... храма? — попита тя.

Херцогът си даваше сметка, че отговорът му има голямо значение за нея.

— Този храм представлява много по-голяма ценност, отколкото съм си представял.

— Сигурен ли сте? — попита тя.

Херцогът се усмихна.

— Струва ми се вие знаете по-добре от мен, че той е съвършен образец на изящната архитектура от девети век и несъмнено е уникален паметник съчетал в себе си две толкова различни религии.

Изпълнена с възторг, Сарида каза:

— Ще ви покажа релеф на принцесата Шайлендра, която както знаете, е била будистка. Вече видяхте съпруга ѝ.

Херцогът не отговори и след малко тя го запита:

— Как е възможно... толкова да приличате на него? Когато ви видях за първи път, си помислих... че сънувам!

Говореше като дете и херцогът си даде сметка, че тя ни най-малко не се опитва да флиртува с него.

Осъзнаваше, че за разлика от повечето жени, тя не гледа на него като на привлекателен мъж. За Сарида той бе кралят и преди тя да заговори, херцогът отгатна мислите ѝ.

— Може би — произнесе тя толкова тихо, че той едва долови думите ѝ — именно вие сте наредили да построят този храм. Струва ми се, ако не греша, че не много далеч от тук има друг храм, който също има формата на могила и съдържа същите реликви.

— Сигурна ли сте? — попита херцогът силно заинтригуван.

— Почти съм сигурна, но този, който имам предвид, е много повреден. Камъните са потънали в земята и са покрити с толкова много растения и зеленина, че ми е невъзможно да ги помръдна, а не бих могла да накарам някой друг да направи това.

— Да, разбира се — съгласи се херцогът. След известно време той продължи: — Да се върнем на най-важния въпрос — какво може да се направи за този храм?

— Къде сте отседнали? — попита Сарида съвсем неочаквано.

— Гост съм на султана и както сама разбирате, официално той е разгласил, че проявява интерес към мен само защото имам модерен фотоапарат и съм обещал да му покажа снимките, които съм направил в Джакарта.

— Това е много разумно — каза Сарида. — Така никой няма да ви заподозре, когато пътувате и правите снимки.

— И Негово Височество мисли така — отвърна херцогът, — но трябва да бъда много предпазлив.

Сарида замълча, а после продължи:

— Ако сте отседнали в двореца, ще ни бъде трудно да осъществим моя замисъл, а аз така се надявах, че някой ще пристигне от Индия.

— Какво имате предвид — попита я херцогът.

Тя впери очи в храма, преди да заговори отново.

— Може да ви се стори, че фантазирам — каза тя, — но статуята на Буда беше открадната преди около четири седмици и аз имам чувството, че крадците скоро ще се върнат.

— Кое ви кара да мислите така? — попита я херцогът.

Сарида безпомощно разпери ръце, а после каза:

— Сигурно няма да ми повярвате, но когато се молах вътре в храма, един глас ми каза, че това ще се случи.

Херцогът си даде сметка, че не би могъл да очаква друг отговор.

— Разбира се, че ви вярвам! — възкликна той. — И веднага щом ме повикате, ще дойда и ще остана тук цяла нощ.

Сарида нададе радостен вик.

— Ще го... направите ли? Но наистина ли... ще направите това?

— Можете да ми вярвате, че ще удържа думата си — отвърна херцогът. — Надявам се, че няма да ми се наложи да прекарам твърде много нощи под дърветата, тъй като сега, ако не се лъжа, вече е започнал сезонът на дъждовете.

Сарида се засмя звънко.

— Това няма да е необходимо. От колибата можем спокойно да наблюдаваме горичката, а за сам човек би било невъзможно да отнесе статуя.

Преди да продължи, тя погледна херцога.

— След като изчезна статуята на Буда, аз търсих следи от каруца, но не открих нищо. И все пак съм сигурна, че ако крадците дойдат отново, те ще минат по пътя, по който дойдохте и вие, защото е утъпкан.

Херцогът си даде сметка, че тя разсъждава много разумно.

Двамата с Хаджи бяха яздили по сравнително хубав път, преди да стигнат гората.

Спомни си, че по-нататък пътят се спускаше към едно блато, което поради сезона на дъждовете изглеждаше почти като езеро.

Беше сигурен, че Сарида е права в предположението си, че крадците ще докарат каруцата до самия край на гората.

Оттам разстоянието между дърветата беше сравнително кратко и нямаше да им се наложи да носят статуята дълго време, преди да я натоварят на каруцата и да я откарат надалеч. Никой, освен обитателите на колибата нямаше да забележи тяхното посещение.

Колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че Сарида е напълно права — крадците щяха да се върнат.

Двете статуи на Боудисатва бяха изящно изваяни и херцогът беше почти сигурен, че ако разчистеха камъните в съседните помещения, щяха да открият във всяко едно от тях също по три статуи. Всички те несъмнено представляваха безценно съкровище за истинските познавачи на изкуството.

Той каза:

— Няма да ми бъде трудно да убедя султана или когото и да било друг, който проявява любопитство, че искам да направя снимки през

нощта. При пълнолуние те ще бъдат достатъчно ясни и аз ще мога да обясня какво ми помага да снимам, след като се стъмни.

Той забеляза радостта, която грейна в очите на Сарида, но преди тя да заговори, херцогът продължи:

— Искам да ми кажете точно, ако това, разбира се, е възможно, кога бихме могли да очакваме нежеланите посетители. Ако не мога да направя друго, то поне бих могъл да ги уплаша и да ги накарам да търсят плячката си другаде.

— Благодаря ви, много ви благодаря! — каза Сарида. — Обещавам ви, че ще направя всичко възможно... да не ви създавам никакви... главоболия.

— Вие не можете да ми попречите — отвърна херцогът. — Навярно се досещате, че искам да направя снимки, които бих могъл да покажа както на вицекраля, така и на султана.

— Бъдете предпазлив — изрече бързо Сарида. — Не бива да позволявате никой друг да ви види.

— Обещавам ви, че няма да изложя на риск, тази великолепна постройка. Тя и без това е в опасност.

— Колко е хубаво това, че сте тук — промълви девойката.

Тя говореше така, като че ли от раменете ѝ се бе смъкнала огромна тежест.

— Ще ми помогнете, като намерите достатъчно фенери или каквато и да е друга светлина — каза херцогът, — за да може евентуално да снимам Боудисатва утре сутринта.

— Мисля, че най-напред би трябвало да говорим с Хаджи — възкликна Сарида. — Навярно сам разбирате, че тъй като сте отседнали в двореца, хората ще проявят голям интерес към вас. Те сигурно ще ви питат къде сте ходили и затова трябва да посетите и някои други места.

Херцогът кимна с глава.

— Разбирам ви, а сега предлагам да се върнем в колибата и да поговорим с Хаджи.

Тя нетърпеливо стана, като че ли искаше всичко да свърши много бързо.

Херцогът вдигна сакото си, вратовръзката и шапката от мястото, където ги беше хвърлил.

Метна ги на рамо и се запъти към празното пространство между дърветата.

Колибата не беше далеч. Сега тя му се стори по-голяма, отколкото когато я бе видял за първи път.

Наоколо бе пълно с цветя и херцогът си помисли, че всичко това изглежда много привлекателно.

— Откога живеете тук? — попита той.

— Едва от шест месеца. Дойдохме от Сиам — обясни Сарида.

— Сиам? — повтори херцогът учуден.

Точно се канеше да я попита на какво се дължи големият ѝ интерес към страните от Ориента, когато тя обясни:

— Татко пише книга за будизма. Това е тема, която много го интересува. Вече посетихме родното място на Буда в Индия, както и величествените храмове в Сиам, построени в негова чест.

— Баща ви много книги ли е написал? — заинтересува се херцогът.

— Само две върху източните религии.

Херцогът се опита да си спомни дали е чел книги от автор, който се казва Мартин, но името не извика никакви асоциации в съзнанието му.

— Татко не се чувства много добре — обясни Сарида — и за да не го тревожа, не съм му казвала, че статуята на Буда е открадната.

Херцогът се изненада.

— Как? Нима той не е видял празното място в храма?

— Татко не е излизал от къщи през последните два месеца. Той работи върху книгата си, но се изморява много бързо и аз се надявам да успея да го убедя в началото на годината да се върнем у дома, в Англия.

— Къде живеете? — попита херцогът.

— В Бъкингамшиър.

Херцогът едва се въздържа да не каже, че това е графството, в което се намира и неговият дом.

Отново се опита да си спомни дали някога е чувал за човек на име Мартин.

След кратка пауза той попита:

— Къде по-точно в Бъкингамшиър?

— Недалеч от Ейлсбъри — отвърна Сарида.

Херцогът занемя от изненада, но му бе невъзможно да каже каквото и да било.

Беше съвсем сигурен, че Сарида е чувала за него.

Неусетно бяха стигнали до градината.

Тя вървеше пред него. Движеше се с грацията на индийка и тази грация будеше възхищение у него. Беше убеден, че ако това момиче се появи във висшето общество, ще предизвика истинска сензация.

Сарида отвори вратата на колибата, която бе по-голяма и помасивна от тези, в които бе отсядал по време на пътешествието си от крайбрежието до тук.

От друга страна, това беше типичен явански дом със сламен покрив.

Вътре за негово учудване, въпреки че таваните бяха ниски, по пода имаше изящни източни килими.

Мебелите, макар и изработени от местни занаятчии, бяха много хубави.

Влязоха във всекидневната, която беше по-обширна отколкото херцогът очакваше. Хаджи, седнал на кушетката, върху която лежеше възрастен човек, стана на крака.

Сарида се затича към него.

— Как се радвам, че те виждам — каза тя на явански. — Благодаря ти, че доведе господин Бъри.

Хаджи отправи на херцога въпросителен поглед.

— Храмът е великолепен — каза той — и трябва да бъде запазен на всяка цена.

В очите на Хаджи имаше нещо много трогателно.

— С голяма надежда очаквах да чуя тези думи, господарю.

— Искам да ви запозная с баща си — каза Сарида и застана до херцога.

Той отиде до кушетката, която беше поставена близо до прозореца.

Облегнат на многобройни възглавници, там лежеше много изискан на външен вид човек.

Възрастният мъж бе несъмнено англичанин и когато Сарида заговори с херцога на английски, баща ѝ вдигна глава и погледна учудено.

— Господин Бъри е англичанин, татко — обясни му Сарида. — Дошъл е тук в отговор на писмото на султана до вицекраля.

— Много мило от ваша страна — каза бащата, като протегна ръка.

— За мен е голяма чест — каза херцогът — да видя нещо толкова забележително и така добре запазено.

Докато казваше всичко това, той си мислеше за двете статуи на Боудисатва и за релефа на краля, който толкова много приличаше на него самия.

— Несъмнено разбирате, господин Бъри — каза бащата на Сарида, — че е истинско престъпление тези великолепни древни храмове да бъдат така пренебрегвани от холандците, които позволяват да ограбват съкровищата им, както се случи с Боробудур.

— Едва наскоро научих за това злодеяние — отвърна херцогът. — И аз като вицекраля съм просто ужасен от тази вандализация.

— Можете да си представите какво изпитваме! — каза Хаджи на явански. — Обичаме родината си, а е толкова мъчително като си помисли човек колко малко завоевателите се интересуват от нашите традиции.

Навярно всеки разумен яванец изпитваше същата болка, която се прокрадаваше в гласа на Хаджи.

Една прислужница им поднесе кафе и много вкусни дребни сладки. Херцогът си помисли, че те са толкова английски и че никой друг, освен Сарида не би могъл да ги направи.

Поседяха и поговориха малко и тъй като господин Мартин изглеждаше отпаднал, Хаджи се изправи.

— Мисля, че трябва да се връщаме в града — каза той на херцога.

— Първо трябва да разменя няколко думи с госпожица Сарида — отвърна херцогът.

Тя го разбра и двамата заедно излязоха от стаята и отидоха в градината.

— Няма да идвам тази вечер — каза той, — освен ако не мислите, че присъствието ми е необходимо. Ще дойда утре рано сутринта. Надявам се през това време да намерите осветление за храма.

— Ще направя всичко възможно — отвърна Сарида.

— Кой друг живее тук? — попита херцогът.

— Имаме трима прислужници. Всички те са от едно семейство. Обикновени простодушни хора, които не задават въпроси. Само дето ги е страх от холандците.

— И не се безпокоите, че могат да се разприказват?

— Няма на кого да разкажат за нас — каза Сарида с поглед, зареян в безкрайната пустош.

Наоколо не се виждаше друга колиба.

— Разбирам какво имате предвид, но трябва да внимавате много и, за бога, ако мислите, че крадците наистина ще се появят при храма, не се изпречвайте на пътя им, моля ви!

— Навярно ще ми е много трудно да последвам съвета ви! Крадците са много ловки. Когато са идвали миналия път, нито баща ми, нито аз сме ги чули, а татко спи много леко.

— Обещайте ми, че няма да извършите нищо необмислено — каза херцогът. — Запомнете добре, че вие сте млада и жизнерадостна, а това, което защитавате, е умряло отдавна.

Говореше, без да мисли.

Когато видя израза на лицето на Сарида, си даде сметка, че за нея статуите в храма са също не по-малко живи от нея самата.

Те бяха част от тайнствения свят, в който тя се пренасяше с молитвите си, и херцогът си даваше сметка, че в сравнение с този свят в момента нищо друго нямаше никакво значение за нея.

Той изпита силен гняв при мисълта, че могат да я наранят и дори да я убият.

— Трябва на всяка цена да ми обещаете, че ще направите това, което ви казвам, и няма да се излагате на излишни рискове. Ако не ми обещаете, ще си отида и няма да се върна повече! — каза той.

Тя го загледа с широко отворени очи. След това промълви с усмивка:

— Струва ми се, че се опитвате да ме изнудвате, господин Бъри!

— И така да е, правя го за ваше добро — отвърна ѝ той. — Не се намирате сред тишината и спокойствието на английската провинция, а в една страна, където може да стане много опасно.

— Стотици хиляди, яванци са дали живота си, за да защитят тази страна — промълви нежно Сарида.

— Но вие не сте яванка.

— Този народ означава толкова много за татко, че аз се чувствам частица от него — каза тя.

— Независимо от всичко това — каза херцогът трябва да ми обещаете и да се закълнете във всичко, което е свещено за вас. — Докато говореше, той протегна ръка и като че ли притеглена от силата му, тя сложи ръката си в неговата.

Херцогът я притисна с дланта си и усети как Сарида трепна, като че ли уплашена от него. Тя приличаше на уловена птица, която иска да избяга на свобода.

— Обещайте — настоя отново той.

За миг тя се поколеба, а после каза:

— Обещавам, но моля ви... елате при мен, ако... ви повикам.

— Кълна ви се, че ще го направя — отвърна херцогът.

Той погледна за миг в очите ѝ и разбра, че тя се взира внимателно в лицето му, за да се убеди, че е искрен.

Хаджи се приближи до тях и херцогът пусна ръката на Сарида.

* * *

Докато яздеше по обратния път, херцогът си мислеше, че никога през живота си не бе имал по-необикновена среща и че никога не бе попадал на такъв изящен храм не бе виждал по-красива девойка от Сарида. „Как е възможно — питаше се той наум — тя да живее сама с болния си баща!“

Изглеждаше щастлива, защото се бе потопила в един тайнствен свят, който той не можеше напълно да разбере.

Щеше да му е трудно да убеди дори Джордж Карсън колко странно и неочаквано е всичко това.

Продължи да язди, здравият му разум надделя над мислите и той направи снимки в едно село, през което минаваха.

Снима жени, които перяха дрехи в придошлите потоци, и деца, който играеха под банановите дървета, докато две малки момченца се опитваха да се изкатерят по тях.

* * *

Когато пристигна в двореца, херцогът не се изненада, че султанът иска да го види. Беше му поръчано да вземе фотоапарата със себе си.

Владетелят се бе разположил в един от красивите открити павилиони и гостът му го снима там и в увеселителните градини.

След обяда, по време на който на херцога му бяха сервирани най-разнообразни явански ястия, които никога преди не бе опитвал, султанът направи предложение.

Говореше на френски, за да не го разбере никой, и каза на госта си, че ще го заведе при басейна за къпане.

Херцогът не беше сигурен какво точно ще види, но гледката, която се разкри пред очите му, надмина всички негови очаквания. Басейнът бе ограден с висок бял зид. Те минаха през внушителния вход и се озоваха в просторен двор, в центъра, на който имаше басейн с фонтан представляващ една великолепна глава на нага — представител на групата тибето-бирмански народи в Асам и земите около Бирма.

От едната страна имаше павилион и султанът поведе херцога към него, като му обясни, че басейнът, който вижда в момента, се използва от наложниците му.

Влязоха в павилиона и се изкачиха по вътрешните стълби, които ги отведоха до малка и изискана мебелирана стая.

Прозорците от едната страна на стаята откриваха гледка към големия басейн, а от другата страна — към един по-малък, за който султанът му обясни, че е построен лично за него.

Това бе стаята, в която владетелят си почиваше следобед.

От тук той можеше да наблюдава как наложниците от харема му се забавляват в бистрите води под струята на фонтана.

— Никой няма да узнае, че сте тук, приятелю — каза султанът на херцога. — Можете спокойно да снимате през прозореца. Ще очаквам с нетърпение да ми покажете снимките, когато бъдат готови.

Синухум Бехи се излетна на кушетката, а гостът му насочи обектива надолу към кръглия басейн.

След това си мислеше как никой няма да му повярва, че се е ползвал с такава необикновена привилегия.

Наложниците тичаха голи към водата. Те бяха грациозни и приличаха на пеперуди.

Бяха закичили косите си с цветя и скъпоценности. Бяха захвърлили ярко оцветените наметала, които покриваха телата им, по парапета на басейна.

Някои от тях бяха съвсем млади, но всички бяха толкова красиви, че на херцога му се стори много трудно да отрази в своите снимки цялата тази хубост.

Султанът му обясняваше тихо откъде е дошло всяко едно от момичетата.

Имаше няколко китайки, две сиамки и една японка — изящно същество, което като че ли бе слязло от рисунката на някое ветрило.

Останалите бяха яванки.

Херцогът си помисли, че нито един мъж не би устоял на тази гледка, без да изпита непреодолимото желание да притежава цялата тази красота.

Но колкото и да беше странно, докато ги снимаше една по една, той си даде сметка, че мислите му са при Сарида с нейната бяла кожа и златисти коси.

Очите ѝ, които не можеха да се нарекат сини, а по-скоро зелени, изпъстрени със златисти точки, приличаха на отблясъците на планински поток, сякаш го преследваха навсякъде.

Сигурен бе, че тялото ѝ е изящно, като статуя на гръцка богиня.

Искаше му се да се надява, че султанът никога няма да я съзре, за да не изпита желанието да я притежава в колекцията си.

После реши, че е крайно време да се съсредоточи върху това, което правеше в момента, но по някакъв необясним начин жените вече не му се струваха толкова красиви и той не изпитваше вълнение при вида на голите им тела.

[1] Същества, които според будистката религия са достигнали духовно съвършенство, но искат да се жертват за другите и затова не приемат вечното блаженство. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

След като херцогът си тръгна, Сарида започна да търси с какво да освети храма, за да може той да направи снимки.

В стаята на баща ѝ имаше газена лампа, на чиято светлина той пишеше книгата си. Момичето реши, че би могло да я използва.

Във всекидневната използваша друга лампа, имаше и няколко помалки за спалните.

Сарида се надяваше, че като ги подреди в тъмната стая, ще има достатъчно светлина, и херцогът ще може да направи хубави снимки на статуите на Боудисатва.

С разбито сърце тя си помисли, че ако той бе дошъл по-рано щеше да има възможност да снима и статуята на Буда.

Откакто това се бе случило, тя често лежеше будна в леглото си и се чудеше как шумът от минаващата покрай колибата каруца не я беше разбудил.

Освен това пътеката беше камениста и тя би трябвало да чуе звъна на конските подкови.

Понякога във въображението си тя си представяше, че статуята на Буда не е отнесена от човешки ръце, че богът се е върнал в един друг свят, в който тя би могла да стигне до него чрез молитвите си.

Изпитваше ужас при мисълта, че крадците ще се върнат и ще отнесат и другите две статуи.

А може би и в другите две помещения ще намерят съкровища, които тя все още не е открила.

И ето че сега мислите ѝ отново се върнаха към господин Бъри и тя не преставаше да си задава въпроса как е възможно той толкова много да прилича на създателя на храма.

Изведнъж реши, че тази прилика съществува само във въображението ѝ. Изкачи се отново до пасажа и дръпна встрани растенията, за да погледне релефа.

И пак се убеди, че оттам я гледа същото лице като това на англичанина.

За Сарида господин Бъри беше съвсем необикновен човек и през ума ѝ мина мисълта, че в един от животите си той трябва да е направил нещо лошо, за да се прероди като човек с такова ниско обществено положение, след като преди това е бил крал.

„Странно! Какво ли може да е направил“ — размишляваше тя.

Тъй като беше много красив, според нея греховете му най-вероятно са били свързани с жени.

Тя прекарваше по-голяма част от времето си с баща си и почти не разговаряше за друго, освен за великите източни религии, към които той проявяваше такъв голям интерес. Затова бе останала много наивна и не познаваше нравите и обичаите на светското общество.

Знаеше, че ако майка ѝ беше жива, Сарида още миналата година щеше да се появи във висшето общество на Лондон и щеше да бъде представена на кралицата или на Уелския принц и на съпругата му.

И, разбира се, щеше да присъства на баловете, които имаха такова голямо значение за успешния дебют на една млада девойка в обществото.

Но тъй като Сарида не познаваше лондонското висше общество, то изобщо не ѝ липсваше.

За нея бе удоволствие да се запознае със странните обичаи на страните, които посещаваха и да среща, особено в Индия, най-различни хора — от махараджи до мъже и жени от най-низшите слоеве.

Всичко това предизвикваше голям интерес у нея.

Виждаше красота навсякъде от храмовете и дворците на Индия до великата река на Сиам.

Обичаше усмихнатите лица на сиамците, които изглеждаха винаги щастливи, а дружелюбното отношение на яванците винаги я трогваше.

— Имам голям късмет — често си казваше тя. — Нищо не ми липсва.

Сега, след като срещна господин Бъри, образът му непрекъснато бе в мечтите ѝ и тя си даваше сметка, че всичко това е заради крал Ракаи Пикатан.

Появата на херцога предизвикваше у нея съвсем различни и непознати чувства, които самата тя не можеше да си обясни.

Даваше си сметка, че в момента, в който този човек се появи пред храма, тя много осезателно долови присъствието му — нещо, което не ѝ се бе случвало досега.

Усети странен, непознат досега трепет в сърцето си, когато той взе ръката ѝ и я накара да му обещае, че няма да се изпречва на пътя на крадците.

Дори след като той си тръгна, трепетът остана.

Искаше да говори с баща си и да го попита дали е възможно господин Бъри да е превъплъщение на крал Ракаи Пикатан.

След това изведнъж си спомни, че баща ѝ не биваше да научи за случилото се в храма, защото щеше да се разтревожи.

Беше много болен и тя не трябваше да го безпокои.

Много живо си припомни какъв гняв изпита, когато научи как холандците бяха разграбили Боробудур. В продължение на няколко дни не бе способен да се съсредоточи върху книгата си.

Сарида искаше да е близо до него. Тя влезе в стаята му. Вече си беше легнал, но още работеше върху ръкописа си.

— Колко успя да напишеш днес, татко? — попита тя и седна до него.

— Не толкова, колкото възнамерявах, но вече почти свършвам книгата.

— Това е чудесно — възкликна Сарида.

— После ще се върнем у дома — каза баща ѝ. — Крайно време е да отворим къщата и да си спомним, че сме англичани.

Сарида се засмя.

— Никога не съм го забравяла — каза тя. — Едновременно с това си давам сметка, че книгата ще даде просветление на всеки, който я прочете.

— Надявам се да е така — отвърна баща ѝ с уморен и отпаднал глас.

Докато каза това, той гледаше дъщеря си. След това продължи:

— Може би направих грешка, като те откъснах за толкова дълго време от света, към който принадлежиш. Ти си много красива, скъпо мое дете, и много мъже ще ти го кажат, когато се върнем в Англия.

Сарида знаеше, че сега има един англичанин, който ѝ се възхищава, но си мислеше, че ще сгреша ако му разкаже за това.

Баща ѝ се облегна на възглавниците.

— Веднага щом завърша книгата си, ще се върнем в Англия — каза той твърдо.

Очите му бяха притворени и Сарида разбра, че той по-скоро говори на себе си, отколкото на нея.

Много тихо тя взе ръкописа от леглото и угаси светлината.

Беше сигурна, че баща ѝ не я чу, когато излизаше от стаята.

* * *

На другата сутрин Сарида стана рано, защото се досещаше, че англичанинът ще пристигне скоро след зазоряване.

Не сгреси в предположенията си. Стана точно така и когато го видя да язди по пътеката, сърцето ѝ подскочи от вълнение.

Беше сам, Хаджи го нямаше. Тя се затича да го посрещне.

Херцогът слезе от коня си и докато гледаше Сарида си мислеше, че тя е прекрасна и че изглежда дори по-красива от предишния ден, когато я бе видял за първи път.

Първите лъчи на зората заиграха в косите ѝ, и на херцога му бе невъзможно да намери подходящи думи, с които да изрази колко различна му се струва тя от другите жени.

— Предлагам ви — каза Сарида нежно — да заведете коня под навеса, който се намира зад колибата. Не би трябвало никой да го види, защото може да си помисли, че ви изпраща султанът.

Херцогът си даде сметка, че конят, който яздеше, превъзхожда онези коне, покрай които бе минал по пътя си. И конете на хората в града бяха различни от неговия.

Реши, че предложението на Сарида е разумно и отведе животното до един неугледен навес, където имаше ясли и ведро с вода, очевидно приготвени специално за случая.

След това с фотоапарата в ръка той се върна до мястото, където Сарида го очакваше.

— Пренесох всички лампи в храма — каза тя. — Надявам се, че ще бъдат достатъчни.

— Тогава нека се заемем първо с тази работа, преди наоколо да се е появил някой неканен посетител — предложи херцогът.

Двамата се упътиха към храма.

Докато се придвижваха между дърветата, херцогът за първи път забеляза купчина камъни, покрити с мъх и трева, които се издигаха в далечината.

Каза си, че трябва да разбере дали е вярно предположението на Сарида, че наблизо има друг Канди, който също е изграден като могила.

Като че ли усети, че започна да действа много прибързано. Каза си строго; че всичко трябва да бъде направено, когато му дойде времето. Когато стигнаха до мястото, на което се намираше храмът, той се наведе и последва Сарида.

Тя запали лампите една след друга и когато свърши, херцогът беше сигурен, че ще може да направи хубави снимки на двете статуи на Боудисатва.

И той като Сарида искрено съжаляваше, че не е пристигнал по-рано, когато Буда е бил все още на трона си.

Направи много снимки, като през цялото време си мислеше колко различно, е всичко това от задачата, поставена му от султана предишния ден.

Беше оставил Досън в двореца да проявява снимките.

Употребил големи усилия предишната вечер, за да обзаведе тъмна стаичка, където да може да проявява и да копира снимания филм.

Когато преди няколко години се бяха появили първите фотоапарати, херцогът веднага бе проявил голям интерес към фотографията.

Беше обзавел фотолаборатория в дома си в Бъкингамшиър, защото много се дразнеше, когато понякога му се налагаше да чака със седмици да проявят професионално филмите му и да му ги върнат.

Един специалист от фирмата Кодак го бе посветил в тайните на това изкуство и херцогът на свой ред бе обучил Досън.

Това беше много важно, защото по време на пътешествията, особено тук в Индия, на херцога му се налагаше да прекара часове в някое горещо, тъмно помещение, вместо да бъде навън и да прави снимки.

Вече беше станал много вещ във фотографията и се чувстваше поласкан, когато получаваше похвали от специалисти.

Беше напълнил вече няколко албума със снимки и гостите му в замъка Ингъл ги разглеждаха с много голям интерес.

Естествено жените, които бяха влюбени в него, искаха да притежават негова снимка.

Освен това те настояваха да ги снима, като наивно се надяваха, че ще държи портрета им близо до сърцето си.

За херцога обаче по-важно бе умението да направи това, което той наричаше „хубава снимка“, отколкото „да се запали“ по обекта. Сега обаче докато правеше една след друга снимки на храма и на статуите на Боудисатва, той си помисли, че непременно трябва да запечати на лентата образа на Сарида.

Не се и съмняваше, че когато направи това, портретът ѝ ще си съперничи, и дори навярно ще превъзхожда, снимките, които бе направил на красавиците от Марлборо Хауз.

„Това момиче направо се погубва тук в Ява“ — мислеше си той.

После си каза, че би било грешка от негова страна да се увлича, въпреки че момичето е много красиво.

Но когато излязоха от храма и застанаха на дневна светлина, той просто не можеше да откъсне поглед от нея.

Сарида бе облечена в зелен саронг и с него тялото ѝ изглеждаше като част от дърветата, тревата и цветята.

А лицето ѝ като че ли бе изваяно със същото изящество и финес като статуите на Боудисатва и релефите.

Подтикнат от някакъв импулс, той сложи фотоапарата на един камък и каза:

— Още не сте ми показали скулптурата на принцесата. Навярно тя също се намира някъде в пасажа.

— Да, разбира се — отвърна Сарида, — но тя е по-малка, както всъщност би трябвало да се очаква, и е сгушена някак свенливо до него, защото напълно естествено той, мъжът, е бил много по-значителен от нея.

В гласа ѝ прозвуча предизвикателна нотка, която накара херцогът да се засмее.

— Покажете ми принцеса Шайлендра, за да видя дали е толкова красива, колкото си представям.

Сарида го поведе и той се изкачи по пасажа.

Когато стигнаха до релефа на краля, тя отмести растенията и херцогът отново видя отражението на собственото си лице.

Предната нощ почти бе успял да убеди сам себе си, че навярно греши или пък по някакъв начин е бил хипнотизиран от Сарида, за да му се стори приликата толкова голяма.

Но сега, когато отново вида релефа, установи, че дори и най-недоверчивия наблюдател не би проявил никакво съмнение — лицето на краля бе същинско копие на неговото.

Нелепо бе да оспорва тази истина.

Сарида разлисти добре растенията и до краля, херцогът видя скулптурата на принцесата.

Тя беше много по-малка и камъкът, от който бе изваяна, почти не бе повреден.

Всъщност лицето ѝ като че ли бе изваяно само преди една-две години.

Херцогът разглеждаше релефа, а Сарида го чакаше да заговори с очи, впити в лицето му.

Той си помисли, че отново вижда не нещо, което действително е пред него, а това, което е очаквал, че ще види.

Притвори очи, като че ли искаше да фокусира погледа си по-добре, но скулптурата нито се промени, нито помръдна. Въпреки че не му се искаше да признае, от релефа сякаш го гледаше лицето на Сарида.

Това го смути и гласът му прозвуча почти грубо:

— Навярно очаквате да направя снимка на релефа?

— Трябва непременно да снимате краля — отвърна Сарида.

С намръщено лице херцогът отиде да вземе фотоапарата.

Питах се дали не сънува. Или пък дали не се опитват да го измамат.

Възможно ли беше да дойде до Ява и да открие своето собствено копие, а освен това и копието на едно момиче, което живее векове след като оригиналната скулптура е била изваяна?

В съзнанието му проблесна мисълта, че може би някой иска да го заблуди.

Може би това беше нелепа шега от страна на султана, с която той иска да привлече вниманието му върху събитията в Джакарта.

Изведнъж си даде смеска, че това би било невъзможно. Колкото и да се бореше с тази мисъл, той трябваше да признае, че релефите, изваяни през девети век, бяха копие на него и Сарида.

Херцогът ги снима и когато приключи, Сарида ги покри с растенията, без да каже нито дума.

Даже и някой да минеше през гората и да забележеше могилата, нямаше да види нищо, което да го накара да си помисли, че тя е необикновена или се различава с нещо от земята наоколо.

Те бавно тръгнаха един до друг към колибата.

Когато изминаха половината път, херцогът попита някак рязко:

— Можете ли по някакъв начин да ми обясните това, което току-що ми показахте?

— Мисля, че сам знаете отговора — отвърна Сарида спокойно.

— Наистина ли очаквате, че ще повярвам в това, което будистите наричат „колелото на прераждането“? — попита херцогът.

Сарида не отвърна нищо, но той знаеше какво би му отговорила.

Можеше да отгатва мислите ѝ и това го направи още по-нападателен от преди.

Истината бе, че той се страхуваше от нещо, което не можеше да проумее.

Всичко това бе ново за него и тъй като не можеше да намери правдоподобно и лесно обяснение, реши да не мисли повече за случилото се.

Сарида сякаш разбра, че е раздразнен от самия себе си и когато стигнаха до колибата, тя му каза:

— Сигурна съм, че татко би искал да ви види, след като закусите. Херцогът се колебаеше.

Искаше да остане, а в същото време изпитваше желание да си тръгне.

Не можеше да си обясни чувствата, които изпитваше. Беше объркан.

Все още не можеше да реши какво да направи, когато Сарида погледна през рамото му и нададе вик на изненада.

— Какво има? — попита херцогът.

— Холандците! — каза момичето. — Елате бързо! Не трябва да ви видят тук!

Тя влезе в колибата и той инстинктивно я последва. Всекидневната беше празна и без да му казват херцогът се досети, че господин Мартин още не се е събудил.

Без да промълви нито дума, Сарида бързо отиде до другия край на стаята и отвори една врата.

— Заклучете се вътре — прошепна тя — и не вдигайте никакъв шум!

С фотоапарата в ръка херцогът бързо влезе в стаята, която, както се досети, беше спалнята на Сарида.

Помещението бе малко, но изящно мебелирано с изискани мебели.

Подът бе покрит с явански килимчета, на дивана имаше прекрасен бродиран китайски шал и много сатенени възглавнички.

На една от стените бяха окачени две много стари японски гравюри. В стаята имаше няколко вази с цветя, които я изпълваха с пролетно ухание.

На това, което херцогът реши, че Сарида използва като тоалетна масичка, имаше огледало, което тя навярно бе открила в някой местен магазин.

То беше много старо и бе изработено с такова умение и чувство за артистичност, с каквито се славеха само майсторите от Бали. Несъмнено Сарида го бе открила именно там.

Мислеше си, че цялата стая отразяваше вкуса на Сарида.

Докато стоеше до вратата, която бе заключил, той чу как отвън към колибата приближават конници и разбра, че ездачите слизат от конете.

Надзърна много предпазливо през малкото прозорче, покрито с бяла мрежа, което гледаше към предната част.

Сега можеше да види кой беше пристигнал.

Единият от посетителите бе едър тромав мъж, облечен с униформа на полковник от холандската армия. Имаше леко подпухнало лице на човек, който пие прекалено много.

Херцогът не се съмняваше, че това е един от губернаторите на Ява, които не само че се отнасяха грубо към местното население, но за тях яванците не бяха нищо повече от земята под краката им.

Според западните стандарти на цивилизацията този мъж изглеждаше истински грубиян.

Придружаваха го двама войници и херцогът се досещаше, че те му служат като ескорт, подчертаващ авторитета му.

Полковникът отвори вратата на колибата, без да чука, което само по себе си бе обидно.

Докато той влизаше в стаята, Сарида си даде вид, че излиза от спалнята на баща си.

— Добро утро, Сарида! — каза холандецът.

— Добро утро, полковник Ван Кеерк — отвърна Сарида. — Предпочитам да използвате обръщението „госпожице“.

Полковникът се засмя.

— Между нас не са необходими такива формалности. Дойдох да ви попитам, Сарида, дали ще се съгласите днес да вечеряте с мен.

След кратка пауза Сарида каза:

— Много съм поласкана от поканата ви, полковник. За съжаление не мога да оставя баща си сам.

— Той ще се чувства много добре — каза полковникът. — Ако са ви нужни повече слуги от тези, които имате, за да останат при него, аз ще ви изпратя няколко, а може да дойдат и двама войници, ако предпочитате.

— Съжалявам, господине, но ми е невъзможно да приема поканата ви.

— Когато става въпрос за нас двамата, няма нищо невъзможно — каза полковникът. — Искам да говоря с вас насаме, а това не може да стане тук.

Сарида не му отговори и след малко той продължи:

— Ще ви изпратя карета в шест и половина.

— Както вече ви казах, господине, не мога да приема поканата ви — отвърна Сарида.

Полковникът се приближи до нея.

— Престанете да си играете с мен! Знаете какво изпитвам към вас и какво мога да направя за вас.

Той спря, погледна я похотливо с кървясалите си очи и продължи:

— Намерил съм къща близо до казармите, където ще се чувствате много удобно. Може да вземете и баща си там, ако желаете, но трябва много добре да му обясните, че това ще бъде мой дом и че ще мога да ви посещавам по всяко време.

— Не разбирам много ясно предложението ви — отвърна Сарида, — но доколкото зная вие имате жена и няколко деца в

Холандия. Несъмнено не сте забравили за тях.

— Кой ви е казал това? — попита полковникът сърдито. — Какво значение има това за нас? Ние сме тук, а те са на хиляди мили в Европа.

— За мен има значение — възрази му Сарида. — И трябва добре да разберете, полковник, че не мога да приема поканата ви, нито пък да се съглася с предложението ви да живеем под един покрив.

— Ставате смешна! — Холандецът каза това с друг тон. — Не разбирате ли, че мога да променя живота ви! — продължи той. — Аз съм богат човек, ще ви купя бижута, хубави дрехи, ще ви създам много повече удобства, отколкото имате в това затънтено място.

— Баща ми и аз сме много щастливи тук — каза Сарида. — Той привършва книгата си и веднага щом тя бъде готова, се връщаме в Англия.

Полковникът замълча за момент, а после каза:

— Наистина ли мислите, че ще ви позволя да заминете? Забравяте, Сарида, че трябва да имате разрешение от холандците, за да се придвижвате из страната. Мога да направя така, че за вас да стане невъзможно да се качите на параход или да напуснете Ява.

— Аз съм... британска поданица.

— Може да ви бъде трудно да го докажете — каза полковникът и в гласа му прозвучаха зловещи нотки.

Той се изправи.

— Каретата ми ще дойде да ви вземе в шест и половина и ако се върне празна, животът ви тук ще стане невъзможен. Ако реквизирам тази колиба, тя става моя, а не ваша!

Сарида затаи дъх. След малко заговори:

— Струва ми се, че ме заплашвате, полковник, а това е нещо, което дълбоко ме възмущава! Бъдете така любезен да си припомните, че баща ми е болен човек и както вече ви казах, ми е невъзможно да го оставям сам.

Тонът ѝ бе толкова категоричен, че холандецът, който отиваше към вратата, се спря.

— Много добре — каза той. — Ако баща ви е толкова болен, колкото вие казвате, ще ви дам време да го лекувате, но утре ще вечеряте с мен. Разбрано ли е?

Без да дочака отговора на Сариди, той излезе от колибата. Остави вратата отворена и тя го видя как се качва на коня си, който единият от войниците държеше за юздите.

Преди да потегли, полковникът се обърна, за да я погледне, и тя се разтрепери, като видя израза на лицето му. След това холандецът се отдалечи, последван от двамата войници, и тропотът на конете постепенно заглъхна.

Те вече почти бяха изчезнали от погледа ѝ, когато херцогът отключи вратата на спалнята и излезе.

Сариди стоеше по средата на стаята и се взираше през отворената врата на колибата. На лицето ѝ бе изписано отчаяние.

Херцогът се приближи до нея.

— Откога тази свиня идва тук и се държи по такъв оскърбителен начин?

— Преди две седмици, когато бях на пазар в града, той за нещастие ме видя — отвърна Сариди. — Чух го, че пита продавача коя съм и тъй като в Джакарта всичко се знае, човекът му каза.

— И после той ви посети?

— Пристигна... с войниците си.

— Какво стана после?

— Започна да ми прави комплименти, покани ме... на вечеря и аз... не приех поканата.

— И той не се отказа? Продължи да ви досажда и да ви плаши и след това?

Сариди кимна с глава. Херцогът долови ужас в гласа ѝ, когато тя го запита:

— Какво бих могла да направя?

— Бих искал аз да се разправам с него! — каза херцогът много разгневен.

— О, не! Не бива да... правите това! — изрече Сариди бързо. — Ако се изпречите на пътя му, той... несъмнено ще разбере, че... идвате от... Индия!

Херцогът искаше да каже нещо, но тя продължи:

— Не бихте могли да направите... нищо, за да им попречите... да разберат, че са ви помолили да дойдете тук със специална... задача.

— И те ще открият храма! — каза херцогът много тихо.

— Ще го открият и ще го... плякосат — каза Сариди отчаяно.

— Едно нещо е сигурно — каза херцогът след дълго мълчание. — Не трябва никога да оставате насаме с този човек, колкото и да ви заплашва.

— Зная... това — отвърна Сарида. — Намирала съм... извинения много пъти, като винаги... съм казвала, че татко е много болен, за да го оставя сам. Сега, както чухте, търпението му... започва да се изчерпва.

Херцогът отиде до отворената врата. Загледа се в пейзажа навън. Наоколо бе пусто. Помисли си, че след като Сарида и баща ѝ бяха избрали такова усамотено място, където да се установят, бе наистина лош късмет човек като полковник Ван Кеерк да ги открие.

Беше срещал и друг път подобни безнравствени и брутални личности.

Мисълта за близостта на холандеца до нещо толкова деликатно и красиво като Сарида беше просто непоносима за него.

Всеки почтен мъж би изпитал подобно чувство, когато види как един развратник преследва младо и беззащитно момиче.

След това си даде сметка, че тъй като той и Сарида са някак свързани един с друг, нещо, за което той не искаше да мисли, нито пък да признае, чувствата, които го вълнуват, са лично негови. Обърна се.

— Не се безпокойте — каза той на Сарида. — Ще измисля нещо, за да попреча на полковник Ван Кеерк да ви накара насила да вечеряте утре с него. Докато ѝ казваше това, си помисли, че би могъл да помоли султана да покани холандеца на вечеря.

Друга възможност бе да се представи на полковника и някак си да го принуди поне да отложи поканата, отправена на Сарида.

Не беше сигурен как точно ще постъпи, но бе напълно убеден, че трябва на всяка цена да предприеме нещо.

Усети, че Сарида е застанала до него и го докосва с ръка.

— Моля ви — каза тя с нежния си глас, — не се... замесвайте в тази история, след като... пред нас стои много по-важна задача.

— Ако имате предвид храма — отвърна херцогът, — трябва да ви кажа, че той е успял да оцелее през вековете, а в момента най-важното нещо сте вие.

— Нещата около мен не са толкова важни — каза Сарида.

Херцогът я погледна недоверчиво.

Не би могъл да си представи, че някоя, от жените, които познаваше, дори би си помислила, че един храм, колкото и красив и

уникален да е, има по-голямо значение от нейната собствена безопасност.

Сарида му говореше така; че той не можеше да се съмнява в нейната искреност.

За нея храмът значеше много повече от собствените ѝ чувства или от опасността, на която беше изложена поради красотата и привлекателността си.

„По дяволите! — помисли си херцогът. — По-скоро бих убил това животно, отколкото да му позволя да се докосне до нея!“

Не си задаваше въпроси относно чувствата си. Знаеше, че те просто са го завладели.

* * *

Малко по-късно херцогът трябваше да потегли обратно към двореца.

Полковникът беше далеч, беше малко вероятно да го настигне по пътя. Никой в Джакарта нямаше да се досети къде е прекарал времето си.

— Ще проява снимките — каза херцогът на Сарида — и ако не са станали сполучливи, утре ще трябва да опитаме отново.

Точно когато се канеше да отиде зад колибата и да вземе коня си, чу гласа на Сарида.

— Може би... съм много... изнервена, може би... полковник Ван Кеерк ме разстрои, но... бихте ли могли да... дойдете довечера?

Думите като че ли излизаха насила от устата. На херцога му се струваше, че тя просто се насилва да говори.

— Имате чувството, че нещо ще се случи ли? — попита я той.

— Опитвам се... да мисля, че... всичко това е плод на въображението ми, но то е... по-силно от мен.

— В такъв случай ще дойда при вас веднага щом мога да напусна компанията на султана.

— Наистина ли... ще дойдете? — Докато говореше, тя повдигна очи към него и в погледа ѝ той долови вярата на дете.

Каза си, че тя няма към кого друго да се обърне и тъй като е англичанин, той е единственият човек, комуто би могла да се довери.

— Непременно ще дойда! — обеща той. Обърна се, за да се качи на коня си.

— Докато ме няма, стойте с баща си и ако Ван Кеерк се върне, не разговаряйте насаме с него — каза той на Сарида.

— Нямаше да допусна това да се случи и тази сутрин, ако... татко беше буден — каза Сарида. — Но вие сам разбирате, че... не искам да го разстройвам, а ако полковникът ме беше... заплашил пред него, татко би се разгневил много.

— И с пълно основание! — отвърна херцогът. — Този човек петни униформата, която носи. Когато се върна в Англия, ще се заема с него. Ще съобщя за поведението му на холандските власти!

Херцогът говореше, без да мисли.

Осъзна, че Сарида го гледа с голямо учудване, защото малко вероятно бе холандците да обърнат внимание на думите на един обикновен англичанин, който няма високо обществено положение и авторитет.

Херцогът знаеше, че трябва да поправи грешката си, тъй като бе забравил, че тук не е под истинското си име.

— Важното е — каза той със съвсем различен тон, — да не мислим за тази толкова неприятна случка. Идете в храма, Сарида, и се молете на Буда, както направихте вчера. Зная, че той ще ви закриля.

Видя как очите на Сарида грейнаха.

— Вие разбирате! — възкликна тя. — Вие... наистина разбирате!

— Напълно естествено е да ви разбирам — каза херцогът.

Докато произнасяше тези думи, той си даде сметка, че това е истина. Нямаше никакъв смисъл да се преструва повече.

* * *

Докато яздеше обратно към двореца, херцогът си призна, че е много увлечен по Сарида и е твърдо решен да я защитава.

Искаше му се също така да промени живота й, който рано или късно щеше да я доведе до гибел. Чувстваше, че това е неизбежно.

Досега никоя друга жена не бе предизвиквала такива чувства у него.

В миналото искаше да притежава жените физически, желаше ги пламенно и те с готовност отговаряха на чувствата му.

Със Сарида беше различно, толкова различно, така необикновено и неотразимо както приликата между тях двамата и образите на принцесата Шайлендра и крал Ракаи Пикатан.

„Ако имам достатъчно разум — разсъждаваше херцогът, — ще се върна в Индия и ще забравя за това, което става тук, в Ява. Никога повече няма да си спомням, че съм срещал момиче на име Сарида.“ Като че ли у него се бореха двама души. Единият го съветваше да се върне в Индия, да забрави това, което се бе случило на остров Ява и никога повече да не си спомня, че е срещал момиче на име Сарида. Но Другият, за когото не се беше сещал от години, му казваше нещо съвсем различно.

Беше срещнал Сарида й сега му беше невъзможно да я загуби. Можеше да чете мислите й. Знаеше, че когато се бе молила, тя бе влязла в един тайнствен свят, където той искаше да я последва. Като жена тя бе толкова красива и същевременно толкова невинна, че го бе страх да я докосне.

По целия обратен път към двореца той си задаваше въпроси, на които не можеше да намери отговор. Даваше си сметка, че трябва да защити Сарида от полковника така, както трябва да спаси храма от холандците и съкровищата му от крадците.

Но с това грижите му не свършваха.

Питаше се какво щеше да се случи, когато отведеше Сарида и баща й с яхтата си у дома, в Англия.

Тя вече присъстваше в мислите и съзнанието му и ако трябваше да си признае честно, бе завладяла и сърцето му.

Почти през целия ден мисли за нея, а когато заспа, тя беше в сънищата му.

„Не съм младеж, та да се влюбя така безнадеждно и една жена да представлява всичко за мен!“ — упрекваше се строго той.

И въпреки това, когато влезе в двореца и се отправи към павилиона, където знаеше, че ще намери султана, усети, че Сарида е до него.

И двамата не можеха да избягат един от друг.

ШЕСТА ГЛАВА

Следобеда се изля проливен дъжд, както се случваше почти всеки ден през сезона на дъждовете.

Валя кратко време, но улиците скоро плувнаха във вода, оризовите ниви бяха наводнени и всеки търсеше място, на което да се подслони.

За щастие по това време херцогът беше в двореца. Двамата с Досън отидоха в тъмната стаичка.

Проявиха и копираха всички снимки, които херцогът беше направил, откакто бе пристигнал в Джакарта.

Султанът беше възхитен, когато видя снимките на наложниците си.

Никога преди това не бе имал такова нещо, нито пък се бе надявал да има.

Херцогът разбра, че това е най-хубавият подарък, който би могъл да му поднесе.

По-късно, когато спря да вали, той направи още няколко снимки на двореца. Помисли си, че на лорд Карсън ще му бъде интересно да ги разгледа.

Надяваше се да уреди едно пътешествие до Боробудур, но това щеше да му отнеме цял един ден.

Нямаше никакво желание да се разделя със Сарида.

Безпокоеше се за нея, за това как ще постъпи с Ван Кеерк и как би могла да избегне компанията му.

Несъмнено имаше решение, но той отказваше дори да мисли за това и си казваше, че започва да става смешен.

Мислеше непрекъснато как би могъл да замине и да остави Джакарта и Сарида.

Осъзнаваше, че тя е безпомощна да се справи сама с този грубиян, особено ако състоянието на баща ѝ се влоши и той не може да се движи или пък да се върне в родината си.

Времето минаваше бавно. Най-после дойде часът на вечерята със султана.

При други обстоятелства, мислеше си след време той, би му било много приятно да се храни в компанията на такъв интелигентен събеседник. От него можеше да научи много за страната, но независимо за какво говореха, пред себе си херцогът виждаше само изпълнения с молба поглед на Сарида. В ушите му звучеше треперещият ѝ глас, когато говореше за холандския полковник.

Най-после вечерята приключи.

Султанът му пожела лека нощ и херцогът, който вече можеше да разполага с времето си, бързо се отправи към мястото, където знаеше, че го чака Хаджи.

Когато се нуждаеше от кон, с това се заемаше Хаджи, защото би било грешка слугите да научат за пътуванията му. Би им се сторило странно, че излиза рано сутрин и толкова късно вечер.

Херцогът бе изпратил съобщение на Хаджи, че би искал да го види. Яванецът го погледна и каза с разбиране:

— Мислите ли, че нещо ще се случи тази вечер?

— Сарида мисли така — отвърна херцогът.

— Сам ли искате да отидете? Мога да намеря доверен човек, който да ви придружи.

Херцогът поклати глава.

— Рисковано е някой да узнае за това мое пътуване. Освен това Сарида може и да греши. Тя няма никакви особени основания да мисли, че тази нощ ще се случи нещо толкова важно.

— Сарида е много близко до боговете — каза Хаджи, — а те говорят на език, който ние не разбираме.

Херцогът не отговори.

Едва когато се отдалечи от двореца, той сърдито си каза, че не иска да слуша тези истории за духове.

Мислеше си, че колкото по-скоро се върне в Европа, толкова по-добре ще бъде за него.

След това си даде сметка, че всъщност не мисли точно така. Беше доволен, че е взел пистолет със себе си.

„Готов съм да се сражавам с действителността — мислеше си той, докато яздеше, — а не с никакви си илюзии, които не се основават на никакви факти!“

Тъмнината настъпваше и звездите като диаманти изпъстриха небето. Имаше пълнолуние.

Пътят бе все още мокър от дъжда и той не можеше да язди много бързо.

Не можеше човек да не се развълнува от красотата на палмовите дървета, които се извисяваха на фона на звездното небе, от селцата със светлинките по прозорците на колибите от бамбук.

Когато излезе от града, той се загледа в далечината към вулканичната планина, която бе изригнала преди много векове над Боробудур.

През деня той я бе забелязал да изпуска дим, но сега наоколо имаше само лунна светлина, благодарение на която оризовите ниви изглеждаха като сребърни.

Най-после се отклони от пътя по неравната пътека, която щеше да го отведе до Плаозан.

Сега, когато се приближаваше до Сарида, той усети, че отново си задава същия въпрос. Какво да прави с нея?

Знаеше, че не може да поиска от нея онова, което полковникът ѝ бе предложил.

Би било унижително и обидно не само защото тя бе дама по рождение, но и защото беше чиста и невинна.

И все пак какво друго би могъл да направи?

Не беше възможно той с неговото високо обществено положение да се ожени за обикновена девойка като нея, която бе живяла в същото графство, без той дори да я познава.

Херцогът много добре си даваше сметка за важността на положението, което неговото семейство заемаше.

През вековете неговите деди бяха сключвали бракове само с най-известните семейства в Англия.

Когато беше малко момче, беше чувал баща си често да казва: „Синята кръв трябва да се свързва само със синя кръв“.

Когато порасна, всички — от баба му и дядо му до далечните му братовчеди, непрекъснато му втълпяваха, че бъдещата му съпруга трябва да бъде достойна за положението, което той заема в обществото.

Произходът ѝ трябваше да му подхожда.

Даваше си сметка, че някои от по-досетливите му роднини разбираха истинската природа на лейди Шарлот, а други дори коментираха не много благопристойното ѝ поведение.

Въпреки това всички смятаха, че тя е подходяща партия за херцог Ингълбъри.

Не му беше трудно да си представи ужаса, с който щяха да приемат брака му с едно неизвестно момиче на име госпожица Мартин, колкото и красиво да бе то.

„Какво да правя? — питаше се херцогът. — Какво, по дяволите, да правя?“

И в този момент, когато яздеше към колибата, чиито очертания вече се виждаха в далечината, той съзря пред себе си по посока към гората нещо, което се движеше. След известно разстояние видя, че това не е животно, както отначало му се бе сторило. Това бяха хора. Трима души, които влачеха нещо по земята.

Не можеше да си представи какво би могло да бъде това.

Отби коня си встрани от пътя и навлезе в меката мокра трева, която стигаше чак до водата, придошла от дъждовете.

Яздеше безшумно, но тъй като почвата бе много мека, се движеше доста по-бавно отпреди.

Херцогът видя как мъжете се скриха в гората и разбра, че това навярно са крадците.

Точно тогава той с изненада си спомни, че когато се бе отклонил от главния път, бе забелязал някаква каруца с два коня, която бе спряла близо по-палмовите дървета. Тогава това не беше му направило особено впечатление.

В каруцата нямаше никой и херцогът просто я беше отминал, но ето че сега той ясно разбра причината, поради която тя се намираше край пътя.

Когато стигна под дърветата, които закриваха храма, фигурите вече бяха изчезнали от погледа му, но той знаеше, че са някъде наблизо.

Херцогът бързо слезе от коня, извади пистолета от джоба си и тръгна между дърветата.

Когато се приближи до храма, луната се показва между клоните на дърветата и освети всичко много ясно.

Двама от мъжете, които влачеха нещо след себе си, се спряха и започнаха да го разстилат пред храма, а третият тръгна към него.

Херцогът можеше да го види съвсем ясно, защото луната осветяваше лицето му.

Беше нисък, набит мъж на средна възраст.

Макар че не беше напълно сигурен, херцогът, който знае защо, си мислеше, че човекът не е чист яванец.

В ръката си държеше индонезийска кама — дълъг, островръх нож с гравирани дръжка, какъвто, всеки местен жител носеше със себе си.

Херцогът стисна здраво пистолета.

Мъжът стигна до камъните, които, бяха струпани край входа на храма и херцогът пристъпи напред.

Точно в този момент от отвора на храма се появи Сарида.

Тя излезе изпод пълзящите растения, изправи се на крака и след това застина в ужас, загледала в мъжа, който стоеше пред нея.

Беше много изненадана, че го вижда, но и неговото учудване не бе по-малко.

Нито мъжът, нито херцогът помръдваха.

Сарида разпери ръце, като че ли искаше да предпази храма, и тогава крадецът тръгна към нея.

Вдигна камата си високо над главата на момичето, като че ли се канеше да прониже тялото ѝ.

Без да се бави, без дори да помисли какво трябва да направи, ръководен само от мисълта, че на всяка цена трябва да спаси Сариду, херцогът вдигна пистолета и се прицели.

Разнесе се изстрел. Мъжът бе улуцен в главата. Той се строполи на земята като подкосен.

Шумът от изстрела проехтя силно в гората.

Другите двама, които още се занимаваха с това, което бяха довели пред храма, се обърнаха и избягаха.

Те се втурнаха между дърветата, като се извиваха и обръщаха отчаяно в желанието си да се измъкнат по-бързо.

Когато най-после излязоха от гората, те си плюха на петите, за да стигнат до каруцата, която ги очакваше. Херцогът тръгна напред.

Той прекрачи трупа на мъжа, който беше проснат на земята. След това протегна ръце и повдигна Сариду, която стоеше застинала от ужас

пред храма.

Притегли я към себе си, а тя зарови лице в рамото му.

— Всичко свърши, скъпа моя — промълви той нежно. — Той е мъртъв и вече не представлява заплаха за храма.

Даваше си сметка, че я обича. Така както не бе обичал друга жена преди това.

Съзнаваше, че ако я остави да напусне живота му, щеше да загуби нещо наистина много ценно и щеше да се чувства осакатен завинаги.

Притискаше я до себе си, докосваше косите ѝ с устни и благодареше на Бога, че бе успял да пристигне навреме.

И двамата стояха смълчани.

Никакъв звук не нарушаваше тишината. Не се чуваха дори стъпките на двамата крадци, които бягаха към каруцата.

Много нежно херцогът повдигна Сарида и я пренесе над тялото на убития, което бе простряно до тях.

— Върни се в колибата — каза ѝ той. — Ще дойда при теб след няколко минути.

Сарида въздъхна.

Херцогът я освободи от прегръдката си, обърна я с лице към колибата и зачака, докато тя тръгна.

Не я изпускаше от погледа си, докато се убеди, че тя му се подчинява безропотно и ще стигне до колибата, където щеше да бъде в пълна безопасност.

После вдигна трупа на човека, когото беше застрелял.

Пренесе го през късото разстояние, докато стигна до мястото, където на земята лежеше нещо като грубо скована шейна, изработена от тежък материал.

Мъжете я бяха довели от каруцата до тук, за да натоварят и пренесат с нея статуите, които са възнамерявали да откраднат. По този начин никой от колибата не би могъл да ги чуе.

Добре го бяха измислили. Херцогът постави трупа на шейната и я повлече между дърветата до мястото, където стъпи на твърда земя. След това тръгна надолу към водата.

Вдигна трупа на ръце, пренесе го през затревения склон и го хвърли колкото се може по-далеч в придошлите води на езерото.

Тялото падна във водата и херцогът изчака известно време, за да види дали езерото не е плитко и дали трупът няма да изплува.

Но мъртвият изчезна безследно и херцогът знаеше, че трябва да мине много време, може би месеци, преди водата да спадне. Дотогава вече никой не би могъл да разпознае трупа. Той щеше да бъде неузнаваем.

Взе шейната и също я хвърли във водата, но на друга място.

Няколко минути тя се носи по повърхността, а после потъна.

Херцогът се върна в колибата.

Конят му пасеше на поляната пред гората, но той не му обърна внимание.

Мина през градината и стигна до отворената врата, където го чакаше Сарида.

Тя бе стояла дълго там. Големите ѝ очи, които като че ли заемаха цялото ѝ лице, го гледаха въпросително.

Херцогът се приближи до нея, взе я в прегръдката си, без да промълви нито дума и сля устните си с нейните.

За миг тя като че ли не можеше да реагира от изненада. После се предаде — отвърна на целувката му, която я държеше в плен. Устните ѝ бяха нежни и ласкави и тялото ѝ като че ли се сля с неговото, те бяха едно цяло. Така както — той не се съмняваше в това — са били преди много време.

Целувките му станаха по-настойчиви и по-страстни, но тя не се уплаши. Откликваше на ласките му и с душата си, и с тялото си.

Докато я целуваше ненаситно, херцогът си даваше сметка, че никога до този момент друга жена не бе извиквала подобни чувства у него.

Това не беше огнената страст, която бе изпитал с лейди Шарлот и с толкова много други жени като нея.

Чувствата му бяха толкова възвишени, че той се бе прехласнал, бе изпаднал в екстаз, нещо, което не вярваше, че може да му се случи.

Досещаше се, че Сарида изпитва същите чувства. Целувките ги бяха отнесли в един божествен свят, онзи свят, в който тя се пренасяше с молитвите си.

Бяха се докоснали до нещо толкова тайнствено и прекрасно, което им бе изпратено от боговете. Херцогът повдигна глава.

Гледаше Сарида на светлината на газената лампа и си мислеше, че не е възможно една жена от този земен свят да е толкова красива.

За миг те не можеха да откъснат поглед един от друг.

След това, като че ли не издържала на напрежението, Сарида каза унесено:

— Обичам... те... аз... те... обичам!

— Така както и аз те обичам! — възкликна херцогът. — Как е възможно да ме накараш да се чувствам така! Как е възможно, след като съм те търсил през целия си живот, да те срещна тук и при такива странни обстоятелства!

Вместо да му отговори тя приближи лицето си до неговото, като че ли само по този начин би могла да изрази чувствата си.

Херцогът не можа да познае гласа си, с който изрече:

— Обичам те! Господи, колко те обичам! Кога ще се омъжиш за мен, любима?

Без да дочака отговора ѝ, той започна да я целува отново.

С целувките си те и двамата почувстваха, че докосват небесата и звездите засияват в тях самите.

Измина може би цял век, а дори и повече, преди Сарида да го попита:

— К-какво направи?

— Хвърлих го във водата — отвърна херцогът. Докато говореше, усети как гласът му потрепери. — Този човек никога повече няма да може да краде от храма, който вече е в безопасност.

— Сигурен ли си... наистина ли си... сигурен, че другите няма... да се върнат?

— Прекалено много се уплашиха, за да го направят.

От устните на Сарида се отрони дълбока въздишка.

Херцогът продължи:

— Как можа да извършиш нещо толкова опасно? Как можа да отидеш в храма, след като ми обеща, че ще се пазиш?

— Не... исках да наруша обещанието си — промълви Сарида, — но татко... умря... ѝ аз исках да се помоля на Буда за душата му.

— Баща ти е умрял? — повтори херцогът, като че ли съзнанието му не искаше да приеме подобна мисъл.

— Той написа книгата си — отвърна Сарида — и аз съм сигурна, че точно така би искал да ни напусне.

Херцогът съзнаваше, че тя не плаче, защото вярва, че баща ѝ не е умрял в действителност, а е отишъл там, където рано или късно душата му ще се пресели в друго тяло. Не знаеше какво го кара да мисли така, но разбираше, че като че ли умее да чете мислите на Сарида.

А и тя като че ли в този момент отгатна неговите.

— Сега... трябва да си... отида у дома.

Тя като че ли говореше сама на себе си и той отново долови, че не иска да му се натрапи, а просто изрича един факт.

— Предложих ти да се омъжиш за мен, скъпа моя — каза той.

Преди да го попита, тя го погледна изпитателно:

— Сигурен ли си, че... точно това... искаш да направиш?

— Искam го повече от всичко друго на света! Но ти добре разбираш, че първото нещо, което трябва да направим, е да избягаме от тази страна.

Сарида застина на мястото си, като че ли изведнъж си спомни за полковник Ван Кеерк. Херцогът продължи:

— Не се плаши. Ще успеем да заминем.

Докато той говореше, отвън се чуха стъпки и те замълчаха.

Той погледна Сарида и в очите ѝ прочете страх. През отворената врата влезе Хаджи.

— Мога ли да вляза? — попита той.

— Хаджи! — възкликна херцогът с облекчение.

Човекът влезе във всекидневната.

— Тръгнах след вас — каза той на херцога. — Боях се да не ви сповети някоя беда!

— Наистина бях в опасност — отвърна херцогът: — Но успях да убия водача на крадците, а другите двама побягнаха.

— Видях това — каза Хаджи. — Те няма да се върнат повече.

Херцогът застана в очакване и Хаджи обясни:

— Разбрах какво е станало и когато се качвах на каруцата, така ги проклех, че те ще се страхуват до края на живота си.

Сарида нададе лек вик.

— Колко умно си постъпил! Надявам се, че те... са били само слуги на водача си, който... е мъртъв!

— Направихте голяма услуга на страната ни — каза Хаджи на херцога.

— Изпълних това, за което вицекралят ме беше помолил — отвърна херцогът. — А сега, Хаджи, трябва я да ми помогнете да отведе Сарида оттук, без да си имам неприятности с полковник Ван Кеерк.

Хаджи кимна, като че ли разбираше всичко и херцогът каза:

— Би било по-лесно, ако сме женени. Има ли православен свещеник в Джакарта?

Хаджи се замисли за момент и след това поклати отрицателно глава.

Херцогът обърна очи към Сарида. В погледа му се четеше тревога.

Спомни си, че в ислямската религия няма свещеници.

Освен това херцогът знаеше, че ходжите в джамиите и имамите, който извършваха брачните церемонии, щяха да настояват единият от тях да приеме ислямската вяра преди, да ги свържат в брачен съюз.

Преди да успее да я успокои, че каквито и трудности да срещнат, те ще бъдат заедно, Хаджи каза:

— Брат ми може да ви венчае.

Гласът му прозвуча нерешително, като че ли се страхуваше, че те ще си помислят нещо лошо за предложението му.

— Брат ви? — попита херцогът.

— Той е божи служител в Бадунг в източен Бали, където няма холандци.

Хаджи си даваше сметка, че мъжът и жената, застанали срещу него, го слушат много внимателно. След това продължи:

— Той пристигна тук тайно, защото трябваше да благослови оризовите ниви. Местните хора няма да работят, ако не са сигурни, че Деви Сри — богинята на ориза, ще им помогне.

Херцогът добре разбираше с какво пренебрежение биха се отнесли холандците към такова нещо.

Но за яванците бе от голямо значение да умилюствяват и да тачат духовете на своите богове.

Духовете властваха в света на яванците и бдяха над благополучието на всяко семейство, над земята и над хората.

Херцогът бе научил това от книгите, които бе прочел на път за Ява.

Сарида не само че знаеше това, но и вярваше в него.

Тя повдигна очи към него и той ѝ се усмихна, преди да каже на Хаджи:

— За нас би било голяма чест, ако брат ви ни ожени и ако направи това не другаде, а в храма, който ни събра заедно.

Сарида извика от щастие и Хаджи каза:

— Ще уредя това да стане утре рано сутринта, господарю, така че никой да не се досети какво се извършва. Зная, че след това султанът ще ви помогне за всичко, за което го помолите.

— Благодаря ви — каза херцогът.

Тогава Сарида се освободи от прегръдките му, хвана Хаджи за ръката и му каза на неговия език:

— Татко, който беше твой приятел, ни напусна.

За миг Хаджи остана като вкаменен, после попита:

— Успя ли той да изпълни задачата си?

— Да, той написа книгата си — отвърна Сарида.

Хаджи прекоси стаята, отвори вратата на спалнята на господин Мартин и влезе вътре.

Вместо да го последва, Сарида се обърна към херцога.

— Истина ли е... наистина ли... ще стана твоя... съпруга? — попита тя.

— Разбрах, че не бих могъл да живея без теб — отвърна ѝ херцогът.

— И ние ще бъдем... заедно... Както сме... били... преди?

Той се досещаше какво точно иска да му каже и я погледна много нежно. След това промълви:

— Ще се оженим в храма, който построихме толкова отдавна и сега, след като се намерихме, ще открием още храмове, които ще помогнат на други хора и ще укрепят вярата им, както направи това нашият храм.

За първи път той видя сълзи в очите на Сарида.

— Как можа да кажеш нещо толкова прекрасно? — попита тя. — Как успя да разбереш... всичко това? Не мислех, че някой би могъл да... прозре истината!

— С мен се случи нещо съвсем неочаквано — отвърна херцогът откровено. — Любовта ме промени.

— Не искам да се променяш... искам да си останеш точно такъв какъвто си... нежен, отзивчив... и... много силен... истински мой

защитник.

— Точно такъв имам намерение да бъда — отвърна херцогът. — Но и ти като мен знаеш, че трябва да напуснем тази страна без никой да разбере. Не се и съмнявам, че Ван Кеерк ще се опита да ни попречи да заминем.

Сарида потрепери и той обвини раменете ѝ с ръка.

— Остави всичко на мен — каза ѝ той. — Едно-единствено нещо ме тревожи.

— Какво е то?

— Как да погребем баща ти.

За миг последва мълчание.

След това Сарида зарови лицето си в рамото му, като че ли се страхуваше да изрече мислите си на глас.

— Какво има, скъпа моя? — попита херцогът. — Знаеш, че ще направя всичко, което пожелаеш, но трябва да бъдем много предпазливи.

— Давам си сметка... за това — каза тя. — Зная какво... погребение би искал татко, особено тук... в страната, която обичаше.

— И какво предлагаш? — попита херцогът след кратко мълчание.

Докато говореше, той си мислеше, че най-безопасно би било да погребат господин Мартин в горичката до храма.

И все пак се безпокоеше, че Сарида не би искала да остави тялото на баща си погребано в безименен гроб в една чужда страна, която никога повече не би могла да посети.

След кратко мълчание Сарида заговори:

— Зная, че повече от всичко друго татко би искал да му се направи индуско погребение, а... това е нещо, което бихме могли да направим много лесно.

Херцогът я погледна учудено и после я попита:

— Какво имаш предвид?

— Това значи, че погребалната му могила ще бъде нашата колиба — каза Сарида смело. — Татко смяташе, че би било неразумно... да се оставя колибата, защото ако някой се настани в нея, би могъл да открие храма и да влезе в него.

— И ти мислиш, че тялото на баща ти трябва да бъде изгорено заедно с колибата?

— Зная, че... той би желал точно това... особено сега... Няма значение какво ще стане с тялото му. Духът му е при Бога.

Херцогът взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Много смело момиче си, скъпа моя — каза той. — Сега аз също съм убеден, че трябва да постъпим точно така.

— Ние ще се оженим — прошепна Сарида. — И аз зная, че... татко ще ни гледа... от небето и след това, когато колибата изгори ѝ всичко... се превърне на пепел... никой няма да знае нищо...

Докато изричаше последните думи, Хаджи влезе в стаята.

Херцогът накратко му обясни какво са решили да направят и възрастният човек каза:

— Това е разумно. Много разумно. Но сега, господарю, мисля, че би трябвало да се върнете в двореца.

Херцогът смръщи вежди.

— Имах намерение да остана тук, за да закрилям Сарида.

— Аз ще остана тук — каза Хаджи. — Трябва да се помоля за бащата на Сарида, който беше прекрасен и много начетен човек. Той писа за нашите религии, защото знаеше много за тях. В следващия си живот господин Мартин ще се превърне в Боудисатва.

Херцогът знаеше, че на един Боудисатва му е нужен само още един живот, за да достигне нирвана, и си даваше сметка колко много цени покойника Хаджи.

Сарида бе много поласкана от думите, които чу.

— Благодаря ти — каза тя. — Зная, че татко би се почувствал много горд от... това, което каза за него.

Хаджи ѝ се поклони, след това се обърна към херцога и каза:

— Когато пристигнете в двореца, поискайте да ви заведат при султана. Той няма да си е легнал още. Помолете го да ви даде коне и карета, с които да стигнете до брега.

— Сигурен съм, че няма да ми откаже — каза херцогът. — А брат ви? Какво ще правим с брат ви?

— Аз ще остана тук докато се развидели — отвърна Хаджи. — След това ще отида да го доведа. Той е отседнал в дома ми, в това отношение няма да имаме трудности.

— Искам да ви благодаря от цялото си сърце — каза херцогът.

Хаджи му се поклони, след това излезе от гостната и отново отиде в стаята на господин Мартин.

Херцогът прегърна Сарида.

— Ще направим така, както предлага Хаджи, скъпа моя.

— Наистина ли... си сигурен, че... го искаш? — попита Сарида.

— Искам да станеш моя съпруга — каза той. — Въпреки че това ще бъде един необичаен брак, ние и двамата ще знаем, че сме били свързани пред очите на Бога.

Херцогът я притисна по-близо до себе си, преди да продължи.

— Естествено, ние трябва да се съобразяваме със света, в който живеем. Когато сме в открито море, капитанът на яхтата ще ни венчае. Това е нещо напълно законно, а когато пристигнем в Калкута, ще се венчаем отново в личния параклис на вицекраля.

— Там ли отиваме? — попита Сарида.

— Най-напред трябва да се отбием там — отвърна ѝ херцогът. — Трябва да разкажа на лорд Карсън как съм изпълнил мисията си и да го уверя, че храмът е в безопасност в продължение на може би още един век.

— Ти си чудесен! — прошепна Сарида.

Тогава херцогът отново я целуна. Целува я докато стаята се завъртя пред очите им и те отново полетяха в небесата, за да се слоят с боговете.

На него му беше много трудно да се откъсне от прегръдката на Сарида.

— По-добре да тръгвам — промълви той най-накрая. — Не бива да закъснявам, султанът може да си легне.

— Тогава тръгвай бързо — каза му Сарида. — И не забравяй, че... утре вечер... полковникът ще... изпрати карета за мен.

— Полковникът ще бъде много изненадан и разочарован! — отбеляза със задоволство херцогът. Целуна я още веднъж и тръгна към вратата.

Навън видя, че конят му е вързан за оградата до коня на Хаджи. Метна се на гърба му и понеже знаеше, че Сарида го гледа, се обърна и ѝ махна, преди да потегли.

Докато препускаше с всичка сила към двореца, си мислеше колко необикновено е всичко, което му се случи.

Беше открил крадеца на Буда и го беше застрелял. В същото време бе осъзнал, че не може да живее без Сарида.

Тя единствена имаше значение за него. Не беше толкова важно какво ще кажат членовете на семейството му.

Бе пристигнал в Ява, защото Джордж Карсън го бе поканил и защото искаше да избяга от лейди Шарлот.

Сега щеше да я напусне, след като изпълни успешно мисията си, но и след като срещна истинската любов и откри себе си, даваше си сметка, че Сарида проникна в душата му и му откри нови хоризонти, за чието съществуване дори не бе се досещал.

Храмът, на чиято стена бе изваян неговият собствен образ, бе променил изцяло възгледите му за отвъдния живот и за силата, на която са подвластни всички човешки същества.

Добре разбираше, че занапред ще промени изцяло схващанията си за живота.

Трябваше да проумее толкова много неща. Да постигне много повече отпреди.

Сарида му беше необходима, за да осъществи всичко това, а утре тя щеше да стане негова съпруга.

Херцогът още веднъж се обърна към духовете, които го заобикаляха и чието присъствие усещаше в ума, сърцето и душата си:

„Благодаря! Сърдечно ви благодаря!“

СЕДМА ГЛАВА

Когато на другата сутрин Хаджи го събуди рано, на херцога за миг му беше трудно да си припомни, че днес е денят на сватбата му.

Предната вечер бе разговарял със султана, който просто не намираше думи, за да изрази благодарността си, че крадецът на Буда е мъртъв.

Беше напълно сигурен, че съучастниците му няма да се върнат на това място никога вече.

— Може би сега, след като цялата страна е развълнувана за съкровищата на Боробудур — каза великият владетел, — холандците ще обърнат по-голямо внимание на нашите молби откритите вече храмове да не бъдат ограбвани.

— Мисля, че с помощта на вицекраля светът отвъд Ява също ще припомни на холандците каква отговорност носят — добави херцогът.

Когато се раздели със султана, той си даваше сметка, че услугата, която бе направил на страната му, няма никога да бъде забравена.

За султана бе истинско удоволствие да даде конете и каретата, от които се нуждаеше херцогът, за да отведе Сарида до морския бряг.

Херцогът бе заспал с мисълта за бъдещата си съпруга, като непрекъснато си повтаряше, че е най-щастливият човек на света.

Беше достатъчно разумен, за да си даде сметка, че ще трябва да преодолее много трудности, особено когато се върне в Англия и се изправи пред членовете на семейството си.

Едновременно с това осъзнаваше много ясно, че ако загуби Сарида, ако не се ожени за нея, ще се чувства като ограбен.

— Обичам я! — сподели той със звездите, преди да си легне. — И зная, че тя също ме обича.

Досън бе стегнал багажа и го бе натоварил на каретата, която чакаше пред портите на двореца.

Нямаше с кого да се сбогува.

Не би било разумно адютантите да научат, че заминава толкова набързо. Нямаше желание да буди ничие любопитство.

На капрата седеше кочияшът яванец и Досън зае мястото си до него.

Херцогът се качи в каретата. Не беше очаквал такива удобства.

В каретата бяха впрегнати два чистокръвни, бликащи от енергия арабски коня и херцогът знаеше, че с тях ще пътува много по-бързо отколкото с рикшите.

Бе дал нареждания на Досън какво да прави.

Каретата спря на известно разстояние до колибата, всъщност почти срещу мястото, където бе хвърлил трупа на крадеца във водата.

През нощта се бе разразила силна буря и херцогът със задоволство забеляза, че нивото на водата се е покачило още повече.

Слезе от каретата и измина пеша краткото разстояние до колибата.

Забеляза, че последните звезди по небосвода вече бледнееха. Зазоряваше се.

Цареше онова странно затишие, което предвещава зората кара човека да си мисли, че в новия ден ще се разрази драма.

Херцогът знаеше, че идващият ден ще бъде необикновен за него.

Усети как го обзема вълнение при мисълта, че след малко ще бъде със Сарида.

Тя го очакваше до входа на колибата.

Докато влизаше през отворената врата, осъзна, че за първи път я вижда облечена като европейка. Досега винаги бе носила саронг. Сега беше облечена в бяла, съвсем семпла рокля, прилепнала по тялото ѝ. Изглеждаше досущ като изображението в храма.

На главата ѝ имаше къс воал, закрепен с венец от бели цветя, които бе набрала в градината.

Изглеждаше толкова хубава, че за момент херцогът се спря и се загледа в нея.

Струваше му се, че не е истинска. Мислеше си, че това навярно бе един от духовете, чието присъствие и двамата усещаха край себе си.

Когато погледите им се срещнаха, херцогът разбра, че те са толкова близки един до друг, до такава степен единият е част от другия, че никакви ритуали не биха могли да ги сближат повече.

Сарида промълви едва доловимо:

— Т-ти дойде!

— Да те направя своя съпруга, любима моя — отвърна херцогът.

Той се приближи до нея. Тя протегна ръце към него, а херцогът ги взе в своите и ги поднесе към устните си.

— Обичам те! — каза ѝ той. — По-късно ще бъда в състояние да ти кажа колко много те обичам!

Тя му се усмихна нежно, преди да каже:

— Божият служител чака.

Херцогът я хвана за ръката и двамата излязоха от колибата, минаха през градината и се отправиха към гората.

Когато стигнаха до дърветата, първите слънчеви лъчи заблестяха на хоризонта.

Златистите отблясъци трептяха по клоните и херцогът си помисли, че това е символ на тяхното щастие.

Когато стигнаха до храма, той видя, че пълзящите растения пред входа са дръпнати встрани.

Изкачиха се по камъните, които навярно са били стълби и този път не беше необходимо да пълзят на колене, за да влязат.

За миг се спряха отвън, след това влязоха в храма. Вътре херцогът видя, че тронът на Буда е покрит със свещи.

От двете страни на Боудисатва също имаше много свещи.

Цялото помещение бе ярко осветено и изпълнено с аромата на тамян.

Херцогът забеляза, че божият служител е коленичил пред малка масичка, която му служеше като олтар.

Беше облечен в тъмнозелен саронг. На главата му имаше бяла шапчица.

Пред него на масичката бяха поставени меден звънец, купичка със светена вода и цветя.

Херцогът знаеше, че двамата със Сарида трябва да коленичат, опрени на петите си, върху килимчетата, които тя бе донесла от колибата.

Когато се настаниха, Хаджи, който бе застанал встрани, подаде на херцога дар от плодове, поставени върху палмов лист.

Херцогът разбра, че трябва да го поднесе на божия служител.

Дарът бе осветен от него, той докосна звънеца, мълчаливо се помоли, отчупи парче от листото и го поръси с капки светена вода.

След това седна със затворени очи и започна да прави ритмични движения с ръка над плодовете по посока на булката и младоженеца.

И точно тогава, докато Сарида се молеше на боговете да ѝ помогнат да направи херцога щастлив, той усети, че стаята е изпълнена с духове, които ги наблюдават и благославят.

Херцогът усещаше присъствието им толкова осезателно, сякаш ги виждаше. Като че ли целият храм оживя от присъствието им.

Накрая божият служител се изправи, взе съда със светена вода и напръска с нея главите на Сарида и на херцога.

После подаде на Сарида квадратно парче от палмовия лист, а на херцога — индонезийска кама, чиято дръжка бе инкрустирана със скъпоценни камъни.

Херцогът прободe листа с камата, защото в този жест имаше нещо свято.

Накрая божият служител подаде на младоженците яйца, които бяха символ на плодовитостта.

Като се приближаваше ту към единия, ту към другия, той звънеше с медения звънец и издигаше ръце към боговете, призовавайки ги за тяхната благословия.

Сарида погледна херцога и в израза на очите ѝ той прочете, че тя отправя молитви да му роди синове — силни, красиви и закрилници на по-слабите, какъвто бе той самият.

Когато разбра, че той се досеща за какво се моли, страните ѝ порозовяха и тя свенливо сведе очи надолу.

Херцогът осъзна, че тя е много чиста и непорочна духом и тялом — той винаги бе искал да има такава съпруга.

Знаеше също така, че е много праведна.

Даде обет, че ще я пази от всякакви грубости, злини и опасности и няма да позволи нищо да накърни или опетни духовната връзка между тях.

Докато тези мисли изпълваха съзнанието му, той усети как любовта се надига като пламък у него.

Това, което изпитваше, сякаш се смесваше със светлината на свещите, с духовете, които ги заобикаляха и със сиянието на небесата.

Това бе възторг, който не можеше да се опише с думи.

Херцогът си даваше сметка, че всичко това е дар от боговете и че той е техният избраник.

Знаеше, че Сарида изпитва същите чувства. Лицето ѝ бе преобразено от унеса, който бликаше от душата ѝ, озарена от

божествено сияние.

Накрая двамата се изправиха на крака, а божият служител, последван от Хаджи, напусна храма.

Херцогът погледна Сарида и ѝ каза с много нежност:

— Сега си моя съпруга!

— Моля се никога да не те разочаровам — прошепна тя.

За миг се гледаха безмълвно.

След това херцогът поведе Сарида навън и те последваха божия служител и Хаджи, които отиваха към колибата.

Когато пристигнаха, херцогът видя нещо, което не бе забелязал при пристигането си — багажът на Сарида бе нареден в края на градината.

До него бяха подредени няколко неща.

Херцогът различи огледалото с резба от тоалетната ѝ масичка, два вързопа, навити на рула, които несъмнено бяха японските гравюри.

Досети се, че Сарида е подарила тези свои вещи на Хаджи.

Тръгнаха покрай цветята и стигнаха до мястото, където близо до колибата на малка височинка бе поставено друго килимче.

Сарида седна на него и се опря на петите си, така както бе направила в храма. Херцогът я последва.

Сега божият служител бе застанал пред колибата и се молеше, издигайки ръце към небето.

След това от сламения покрив се издигнаха пламъци. Херцогът си даде сметка, че Хаджи много внимателно бе подготвил всичко необходимо за ритуала.

В миг цялата колиба бе обгърната от пламъци.

Чуваше се само прашенето на огъня и гласът на божия служител, който се молеше за душата на покойника.

И ето, че слънцето ги обви с топлината и златния си блясък, които сякаш се смесиха с лумналите пламъци и замъглиха всичко наоколо.

Херцогът знаеше, че Сарида вярва, че душата на баща ѝ се е пренесла в друг свят, свят от божествена светлина.

Когато пламъците бяха най-високи и цялата колиба заприлича на горящ факел, Хаджи се приближи до херцога и докосна рамото му.

Той се изправи на крака и двамата се дръпнаха настрани.

Сарида, която се молеше със затворени очи, не ги забеляза. Хаджи му каза тихо:

— Време е вече да тръгваме. Всичко е уредено.

Херцогът извади една голяма сума пари от джоба си. Беше я приготвил като дар за божия служител. Хаджи я взе и каза:

— Каретата ще ви откара до моя дом в провинцията, където мисля, че би било най-добре да прекарате нощта.

Херцогът го погледна с изненада, но не каза нищо и Хаджи продължи:

— Зная, че трябва да дадете сигнал на яхтата си да дойде в залива, но най-добре би било да се качите на нея рано сутринта, когато няма да има много хора.

Херцогът сам разбираше, че това е разумно предложение. Хаджи продължи:

— Ще ви бъде удобно у дома. Надявам се да се почувствате много щастливи там.

— Не зная как бих могъл да ви се отблагодаря... — започна херцогът.

С жест на ръката Хаджи прекъсна думите му.

— Народът на Ява ви е много задължен, господарю. Не бихме могли да изразим чувствата си с думи.

Херцогът го разбра и му отвърна:

— Аз също не бих могъл да изразя с думи колко съм ви благодарен, че уредихте брака ни, както и погребението на господин Мартин.

Хаджи изрази уважението си с поклон. Докато разговаряха, каретата бе докарана до колибата й сега ги очакваше пред градината.

Реши да не губи повече време, върна се при Сарида и й помогна да се изправи на крака.

— Време е да тръгваме, скъпа — каза тихо той. Осъзна, че тя така се бе вгълбила в мислите за баща си, че за миг не разбра какво й казва.

След това му се усмихна и херцогът се възхити, от смелостта и дълбоката й вяра, че баща й сега живее в един друг свят.

Досещаше се, че тя чувства присъствието му близо до себе си, въпреки че не може да го види.

Херцогът я прегърна и я поведе към каретата. Докато се качваха, Хаджи искрено им пожела:

— Нека боговете бъдат с вас!

Преди да успеят да му отговорят, той бе успял да затвори вратата и конете потеглиха.

Беше още много рано и по улиците на Джакарта имаше малко хора. По пътя си не срещнаха важни личности, които биха могли да проявят любопитство към тях.

Едва когато бяха далеч от града и тръгнаха през полето, херцогът спря каретата, качи се отпред на капрата и хвана юздите.

Сарида се настани до него, а Досън и кочияшът седнаха вътре.

Докато пътуваха, тя му каза с усмивка:

— Знаех си, че ти се искаше да направиш това!

— Конете не са толкова пъргави като тези, които имам у дома, но съм сигурен, че така ще се движим по-бързо, отколкото ако кара кочияшът — отвърна ѝ херцогът.

Сарида започна да се смее.

— Това звучи като предизвикателство. Струва ми се, че ни чака доста дълъг път.

— Започваме медения си месец по необикновен начин — възкликна херцогът. — Но тъй като и бракосъчетанието ни беше необикновено, ще го запомним за цял живот.

— За мен всичко беше прекрасно — отвърна Сарида. — И боговете бяха с нас.

Херцогът бе доловил присъствието им толкова осезателно, че никога не би си задал въпроса дали всичко това е истина.

Пътуваха известно време мълчаливо.

После Сарида докосна ръката му, сякаш искаше да се увери, че той наистина е до нея, и попита малко нервно:

— Наистина ли успяхме да избягаме? Сигурен ли си, че полковник Ван Кеерк няма да ни преследва?

Херцогът знаеше, че тя много се страхува от това.

— До довечера той няма да разбере за бягството ни — отвърна той. — Едва когато каретата се върне без теб, той ще научи за изгорената колиба и че тебе те няма там.

Сарида леко потрепери и херцогът продължи:

— Когато разбере, че си заминала и разпита за теб наоколо, ще бъде твърде късно да ни догони.

Усети как Сариде се отпусна и каза:

— Утре призори напускаме Ява и холандците остават зад нас. Те са миналото — Англия и домът ни са нашето бъдеще.

Очите на Сариде отново засияха.

* * *

Пристигнаха в дома на Хаджи след пет часа.

Къщата бе построена високо над пътя и над пълните с вода оризища.

Отдалеч изглеждаше като дълга бяла лента, заобиколена от палмови дървета.

Когато се приближиха, херцогът забеляза, че това е солидна едноетажна постройка с керемиден покрив и дълга веранда.

Отначало си бе помислил, че каквато и да е тази къща, тя ще е за предпочитане пред колибите, в които бе отсядал по време на пътуването си до Джакарта.

В нея щяха да се скрият от слънчевите лъчи, които с напредването на деня бяха започнали да жарят безмилостно.

Къщата имаше големи прозорци, много от които бяха без стъкла, и дървени подове, покрити с явански килими. Тъй като бе построена високо на хълма, до нея достигаше лек ветреца, който разхлаждаше въздуха.

Веднага щом пристигнаха, херцогът забеляза, че Хаджи е изпратил човек предишната нощ, за да предупреди слугите за тяхното посещение.

Очакваха ги. За тях бяха приготвени плодови напитки и леки ястия от риба и национални явански блюда, които и двамата много харесаха.

Когато се нахраниха херцогът каза:

— Зная, че миналата нощ си спала много малко и сигурно си уморена. Тъй като всички разумни хора от Изтока си почиват по това време на деня, предлагам и ние да направим същото.

Сарида му се усмихна и тръгна към стаята, в която беше въведена, когато пристигна.

Херцогът отиде в друга стая. Там го чакаше Досън, който бе разопаковал багажа му и бе приготвил студена баня.

След като се изкъпа, той облече халат от фин ленен плат, който си бе взел от яхтата и влезе в стаята на Сарида.

Обстановката беше приятна. Щорите на прозорците бяха спуснати и в стаята бе тъмно.

Леглото представляваше дюшек, повдигнат на няколко сантиметра от земята. Лицевата дъска бе украсена с цветна резба.

Върху леглото бяха натрупани копринени възглавнички и сред тях подобно на принцеса от приказките се бе отпуснала Сарида и спеше дълбоко.

Русата ѝ коса се спускаше на вълни по раменете ѝ. Докато я съзерцаваше, херцогът си помисли, че косата ѝ е по-дълга и по-хубава отколкото си я бе представял.

Стоеше и я гледаше, без да може да откъсне погледа си от нея. Беше толкова прелестна, че кръвта в слепоочията му започна да пулсира. Обзе го почти непреодолимо желание да я вземе в обятията си и да я разбуди с целувки.

И понеже я обичаше толкова много, си даде сметка, че не бива да бъде егоист и трябва да я остави да се наспи.

Тя бе имала две вълнуващи преживявания в един ден — сватбата, която, както той добре знаеше, я бе довела до духовен екстаз, и погребението на баща ѝ.

Само по себе си то представляваше един величествен ритуал, но за Сарида бе много мъчително да загуби човека, когото бе обичала толкова много.

Без да вдига никакъв шум, херцогът се приближи до другия край на леглото и легна съвсем тихо. Зави се със същия чаршаф, с който Сарида бе покрита до кръста, като внимаваше да не я събуди. Усети как от нея се излъчва едва доловимо свежо ухание, подобно на аромата на градински цветя.

Разбра, че е бил прав, като си е мислел, че тялото ѝ е изваяно като на гръцка богиня. Можеше да види нежните извивки на гърдите ѝ, които се долавяха под тънката материя на нощницата ѝ.

Той си мислеше, че никоя друга жена не би могла да бъде по-красива и по-съвършена от нея.

Но не само красотата ѝ будеше любовта му.

Докато пътуваха към къщата Сарида му бе казала, че е подарила на Хаджи огледалото с резбата, което херцогът бе харесал толкова много, и двете японски гравюри.

Беше платила щедро на слугите и им бе оставила всичко, което се намираше в кухнята, а също така и много чаршафи и хавлиени кърпи — неща, които тя знаеше; че ще им свършат работа.

Бе направила всичко това предната нощ, преди да си легне и след това ги бе изпратила в дома им в близкото село.

Херцогът си даваше сметка, че едва ли някоя от жените, които познаваше, би обмислила така добре всичко.

Заспа неусетно с мисълта за Сарида и голямата си любов към нея.

Херцогът се събуди няколко часа по-късно.

Слънцето вече не печеше толкова силно. Под палмовите дървета се проточваха дълги сенки.

Лек ветрец раздвижваше клоните и във въздуха се долавяше соленият дъх на морето, което означаваше, че са близо до него.

Утре щяха да се качат на борда на „Морския ястреб“, далеч от всичко, което плашеше Сарида.

Той се обърна и се подпря на лакът, за да може да я гледа.

Тя още спеше, по устните ѝ играеше лека усмивка — усмивката на щастието.

В мига, в който херцогът си помисли, че не може да се въздържа повече да не я целуне, тя отвори очи и каза нежно:

— Наистина ли те... виждам?

Това бяха думите, казани при първата им среща, и той отговори:

— Наистина ме виждаш, любима, и ти също си до мен.

Устните им се сляха. Отначало целувките му бяха нежни, след това станаха по-настойчиви.

— Обичам... те. Ти беше... в сънищата ми — каза Сарида.

— Сънищата се сбъднаха — отвърна херцогът. — Ти си моя, Сарида, моя съпруга и аз те обожавам!

Целувките му бяха дълги, настойчиви, изпълнени с все по-голяма страст.

Целуваше очите ѝ, мъничкия ѝ нос, нежната кожа на врата ѝ, а устните ѝ непрекъснато го зовяха.

За нея това бе странно усещане — нещо, което не бе изпитвала никога преди, и той почувства как тялото ѝ потръпва до неговото.

Херцогът усети как у Сарида се появява лек пламък, за да посрещне огъня у него, който заплашваше да я погълне. Почувства топлината, която се излъчваше от тялото ѝ. В същото време си даваше сметка, че тя е много млада, невинна и чиста и той трябва да бъде много внимателен и да обуздае страстта си, за да не я уплаши. Херцогът повдигна глава.

— Обичам те — каза ѝ той. — Бог ми е свидетел колко много те обичам, но не бих сторил нищо, мое съкровище, което е против волята ти.

— Аз... искам... да ме обичаш — прошепна тя. — Аз съм... твоя... жена... Ние сме... едно цяло.

За миг херцогът се поколеба, след това тя промълви:

— Обичам те... обичам те с цялото си същество! Искam изцяло да ти принадлежа! Люби ме... моля те... люби ме...

В гласа ѝ се прокраднаха нотки на екстаз и на херцога му се стори, че се издига и се възнася в един духовен свят, до който тя бе толкова близо.

Там, в този свят, нямаше нищо зло и грозно, което би могло да наруши красотата и опиянението.

„Ти си моя, само моя!“ — говореше сърцето му.

И когато Сарида наистина стана само негова, той почувства как се докосва до върха на божествения екстаз и двамата се сливат с боговете.

* * *

Много по-късно, когато слънцето потъваше в ореол от пламъци, Сарида целуна голото рамо на херцога и му каза:

— Чувал си... го и преди, но... знай, че аз... те обичам!

— Никога няма да се наситя на тези думи! Бих искал да ги чувам непрекъснато!

Притегли я по-близо до себе си и ѝ каза:

— Не те нараних или изплаших, нали, любима?

— Как бих могла... да се изплаша от теб, след като... ти ме спаси и непрекъснато ме... закриляше?

— Ще го правя през целия си живот — закле се херцогът.

— През всичките ни... животи — поправи го Сарида нежно.

Докосна с устни косите ѝ, преди да попита:

— Как можеш да бъдеш толкова съвършена във всичко и толкова различна от жените, които познавам?

— Наистина ли... съм... различна? — попита го тя.

— Много по-различна — отвърна херцогът. — И аз не само че обожавам красотата ти, но и благоговеея пред чистотата ти. Ти, мое сърце, си олицетворение на добродетелта.

— Ще се старая винаги да бъда добра към теб — промълви Сарида.

След това зарови лице в рамото му ѝ прошепна:

— И... към... децата ни.

Херцогът целуна косите ѝ.

Дълбоко в душата си той винаги бе мечтал децата му да имат такава майка, но си мислеше, че не е възможно да намери жена като Сарида.

— Едно дете, родено с любов, непременно ще бъде добро, смело и много, много красиво.

Сарида обърна очи към него, погледът ѝ грееше.

— Почувства ли се щастлива, когато ми се отдаде? — попита я херцогът.

— Не знаех, че човек може да бъде толкова щастлив тук, на земята — промълви тя.

— Аз изпитах същото — каза херцогът. — Ти си самото съвършенство.

— Как бих искала... Винаги да мислиш така... за мен — прошепна Сарида. — И моля те, продължавай... да ме обичаш!

— Разбира се, че ще те обичам. Любовта ни ще става по-силна и по-страстна ден след ден, година след година. Когато се обърнем назад, ще разберем, че това е било само началото. Имаме да откриваме още толкова много неща.

Сарида възкликна радостно и след това каза:

— Малко се... страхувам от завръщането в Англия. Напуснах я преди четири години, когато бях едва петнадесетгодишна.

Докато тя изричаше тези думи, херцогът си спомни, че още не ѝ е казал кой всъщност е той.

На следващия ден, когато щяха да се качат на борда на яхтата, екипажът щеше да се обръща към него с „Ваша милост“.

Като подбираше внимателно думите, той каза:

— Може да ти се стори странно, скъпа моя, но ние се оженихме, а аз не успях да намеря време да ти кажа нищо за себе си.

Сарида го погледна изненадана. Почувства, че тя се безпокои, да не би да са извършили нещо нередно:

— Пристигнах на остров Ява по молба на лорд Карсън — обясни херцогът бързо. — Мислех, че би било неразумно да пътувам под истинското си име, защото холандците щяха да проявят интерес към мен.

— Тогава... името ти не е... Бъри? — попита Сарида.

— Бъри е фамилното ми име — отвърна той. — Но аз всъщност съм херцог Ингълбъри!

Беше сигурен, че Сарида ще остане смаяна, когато чуе тези думи. За негова изненада обаче тя възкликна:

— О, как бих искала татко да чуе това! Той толкова обичаше баща ти!

— Обичал баща ми? — Изненадата на херцога наистина беше голяма.

— Бяха добри приятели и аз си спомням как преди много години, когато бях дете, татко ме водеше, в замъка Ингъл.

За миг херцогът занемя от учудване, а после промълви:

— Ти не си ми казвала къде точно живееш.

— Живея в Гейл Прайъри — отвърна тя. — Ако ти... си ме мамил, аз също... не съм ти... казала истината.

— Гейл Прайъри? — попита херцогът. — Но това означава, че ти си дъщеря на лорд Мартингейл!

— И той като теб не искаше да се вдига шум около личността му и не желаше холандците и хората в другите страни, които посетихме, да знаят кой е в действителност. Затова пътуваше под името Мартин. Всъщност това е фамилното ни име.

Сарида се засмя и след това добави:

— Изобщо не се досетих, че имаш нещо общо със семейство Бъри от замъка Ингъл.

— Лорд Мартингейл! — прошепна херцогът.

Той много добре знаеше, че Гейл Прайъри, както и неговият замък бяха едни от най-красивите и прочути имения в Бъкингамшиър. Прадедите на лорд Мартингейл, подобно на неговите, водеха началото си далеч в историята. Дори имаха много по-старо потекло от неговото.

Сега вече знаеше коя е всъщност Сарида. Всичките му страхове за това как членовете на семейството му ще погледнат на брака му с нея се стопиха.

Беше сигурен, че ще я посрещнат с отворени обятия.

Не биха могли и да си представят по-подходяща херцогиня на Ингълбъри.

Той си даваше сметка, че би се оженил за нея, независимо от произхода ѝ, дори и да знаеше, че е дъщеря на някой неизвестен писател.

Тя бе не само духовно и физически част от него. Тя беше съвсем земна и това правеше щастието им по-пълно отколкото беше преди.

Той обаче не искаше Сарида да узнае какви безпокойства бе изпитвал за това да не би роднините му да погледнат с пренебрежение на нея и да решат, че тя не е подходяща съпруга за херцога.

Беше твърдо решен да я закриля, колкото и трудно да се окажеше това, от насмешките и критиките на останалите жени.

При тези обстоятелства това нямаше да бъде необходимо.

Искаше да я направи щастлива на всяка цена и да съумее да запази духовната им връзка, която им бе позволила да се намерят, след като са били разделени цели векове.

Сарида дълго бе премисляла думите му, преди да прошепне:

— Знаех, че не е възможно да си бил толкова лош, когато си бил крал Ракаи Пикатан, че да се преродиш в обикновен, незначителен човек.

Херцогът се засмя:

— Аз не съм крал, скъпа моя.

— Сигурна съм, че един английски херцог не е по-малко значим от един индуски крал на Ява — каза Сарида усмихната, — а освен това той не е бил владетел на цялата страна.

— Искам да знача много за теб — каза херцогът. — И тъй като имам представа колко много фамилията Гейл държи на родословното си дърво, предполагам, че си на мнение, че превъзхождаш една принцеса Шайлендра!

Докато се шегуваше с нея, Сарида протегна ръка, за да притегли главата му по-близо до себе си.

— Това, което ще си повтарям непрекъснато, е, че съм достойна да бъда твоя съпруга... и че сме заедно... точно така, както сме изваяни един до друг на стената на храма. Искам и в Англия да бъдем винаги заедно.

— Можеш да бъдеш напълно сигурна в това — отвърна херцогът. — Скъпа моя, у дома ще направя много неща, за да стана още по-значим, и тъй като ще ги вършим заедно, ще ги поднеса като дар в нозете ти.

— Ти си прекрасен, толкова си... умен и... храбър — възкликна Сарида. — Сигурна съм, че би могъл да постигнеш всичко, ако се заемеш със сърце.

— Постигнах това, че имам теб — каза херцогът. — Направих така, че ти повече да не се тревожиш за храма. Мисля, че тъй като султанът е убеден в историческото му значение, то той ще бъде в безопасност, докато дойдат по-добри времена и всички храмове в Ява бъдат възстановени и заблестят с истинската си красота.

— Ще се моля затова — каза Сарида.

Тя говореше много сериозно. Херцогът усети допира на нежното ѝ тяло, устните ѝ очакваха неговите.

— Всичко това ще стане в бъдеще — каза той. — В момента ме интересува само настоящето и тъй като ти си толкова красива и така ефирна, аз се страхувам, че може да изчезнеш и изведнъж да остана сам.

— Как можеш да си помислиш такова нещо? — попита Сарида. — Та нали ако аз... изчезна, тебе също няма да те има, защото... ние двамата сме едно цяло. Може би вече сме изживели сто живота заедно, може би сме прекарвали някои от тях разделени. Ние постигнахме нещо, към което всеки се стреми, но малко са избраниците, които се докосват до него.

— Искам да вярвам в думите ти — възкликна херцогът. — Но трябва да сме много внимателни, скъпа моя, да не допуснем в този

свят или в следващия да бъдем отново разделени.

Като че ли уплашен от думите си херцогът изрече пламенно:

— Ти си моя — само моя! Не бих се поколебал да убия всеки, който се опита да те отнеме от мен!

Започна да я целува — не нежно и възвишено, а пламенно, страстно, настойчиво.

— Аз не съм бог! — прошепна той. — А просто мъж и като мъж те желая. Отдай ми се като жена — моята жена. Сега и завинаги!

— Аз съм твоя... само твоя — изрече на един дъх Сарида. — О, скъпи мой... люби ме!

Около тях бяха само светлината на слънцето, което потъваше в небето, и лекият ветрец, чийто полъх витаеше над тях като духа на Ява.

Те бяха едно цяло в любовта си, която идваше от вечността, преминаваше във вечността и беше безкрайна като вечността.

Издание:

Барбара Картланд. Храмът на любовта

Английска. Първо издание

ИК „Абагар“, София, 1992

Редактор: Елиана Владимирова

ISBN: 954-800-481-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.